JENNIFER LYNN BARNES

Autoarea seriei *JOCURILE MOȘTENIRII*

INSTINCT CRIMINAL

JENNIFER LYNN BARNES

INSTINCT CRIMINAL

Seria **ÎNZESTRAŢII #2**

Original: *Killer Instinct* (2014)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN VOICULESCU

virtual-project.eu

— 2024 —

Pentru „agenta specială” Elizabeth Harding.
Îţi mulţumesc pentru tot!

CAPITOLUL 1

Majoritatea copiilor răpiţi şi ucişi mor în primele trei ore de la momentul dispariţiei. Mulţumită colegei mele de cameră, o enciclopedie ambulantă de probabilităţi şi statistici, ştiam datele exacte. Ştiam că, atunci când discuţia trecea de la *ore* la *zile* şi de la *zile* la *săptămâni,* probabilitatea găsirii victimei scădea atât de mult, încât FBI-ul nu mai putea justifica folosirea resurselor umane necesare pentru a continua ancheta.

Ştiam că, atunci când un caz era clasificat drept *nerezolvat* şi ajungea la noi, căutam mai degrabă un cadavru – nu o fetiţă.

Dar…

Dar Mackenzie McBride avea şase ani.

Dar culoarea ei preferată era violet.

Dar voia să devină „vedetă pop veterinar”.

Nu puteai să te opreşti din căutarea unei asemenea fete. Nu puteai să nu *speri,* nici dacă ai fi încercat.

— Arăţi ca o femeie căreia i-ar prinde bine puţină distracţie. Poate chiar ceva de băut.

Michael Townsend s-a aşezat cu grijă lângă mine, pe canapea, şi şi-a întins piciorul rănit într-o parte.

— N-am nimic, am spus.

Michael a pufnit.

— Ţi s-au ridicat colţurile gurii. Restul feţei încă se împotriveşte, ca şi când, dacă ai zâmbi oricât de puţin, ai deschide calea unui suspin.

Ăsta era dezavantajul faptului că intrasem în programul Înzestraţii. Toţi eram aici pentru că vedeam lucruri pe care alţii nu le observau. Michael citea expresiile oamenilor cu uşurinţa cu care persoanele obişnuite citeau texte scrise.

S-a aplecat spre mine.

— Trebuie doar să mi-o ceri, Colorado, şi, cu cel mai desăvârşit altruism, o să te ajut să mai uiţi de griji; ai mare nevoie.

Ultima dată când Michael se oferise să-mi distragă atenţia de la grijile mele, petrecuserăm o jumătate de oră aruncând lucruri în aer, apoi decriptaserăm un stick USB al FBI-ului.

De fapt, *Sloane* decriptase pentru noi un stick USB al FBI-ului, dar rezultatul fusese acelaşi.

— Fără distrageri, am răspuns ferm.

— Eşti sigură? a întrebat. Pentru că distragerea la care mă gândeam o implică pe Lia, presupune nişte Jell-O şi constă într-o vendetă îndelung aşteptată.

Nu voiam să ştiu ce făcuse detectorul nostru de minciuni ca să provoace o asemenea răzbunare cu Jell-O. Ţinând cont de personalitatea Liei şi de trecutul ei cu Michael, posibilităţile erau nelimitate.

— Îţi dai seama că ar fi o idee foarte proastă să dai startul unei întreceri de farse cu Lia, am spus.

— Fără îndoială, a răspuns Michael. Dacă n-aş purta povara unui bun-simţ atât de dezvoltat şi a unui instinct de conservare atât de puternic!

Michael conducea ca un nebun şi dispreţuia în general orice formă de autoritate. Cu două luni în urmă, mă urmărise când am plecat din casă, deşi *ştia* că devenisem obiectul obsesiei unui ucigaş în serie şi, drept răsplată pentru efortul lui, fusese împuşcat.

De două ori.

Instinctul de conservare nu era punctul lui forte.

— Dacă ne înşelăm în privinţa cazului? am întrebat.

Gândurile îmi reveniseră la punctul de plecare: de la Michael la Mackenzie, de la cele întâmplate cu şase săptămâni în urmă la ceea ce făceau acum agentul Briggs şi echipa lui.

— Nu ne înşelăm, a răspuns încet.

Să sune telefonul, mi-am spus. *Să ne sune Briggs, să-mi spună că, de data asta – de data* asta *– am avut dreptate să am încredere în instinctele mele.*

Primul lucru pe care îl făcusem când agentul Briggs îmi dăduse dosarul cazului lui Mackenzie McBride a fost profilul psihologic al suspectului: un deţinut eliberat condiţionat care dispăruse cam în acelaşi timp cu victima. Spre deosebire de abilităţile lui Michael, talentul meu nu era condiţionat de vederea expresiei sau a posturii cuiva. Cu ajutorul câtorva detalii, puteam să pătrund în mintea unei persoane şi să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc ca ea, să-mi doresc ce-şi doreşte ea, să fac ce face ea.

Comportament. Personalitate. Mediu.

În cazul Mackenzie, suspectul era o persoană dezorganizată. Răpirea fusese planificată cu prea multă atenţie. Datele nu se potriveau.

Citisem toate documentele în căutarea unui posibil făptaş. *Bărbat. Tânăr. Inteligent. Meticulos*. În parte mă rugasem de Lia, în parte o forţasem să

urmărească depoziţiile martorilor, interogatoriile, interviurile – toate înregistrările posibile din cadrul anchetei, în speranţa că va sesiza vreo minciună revelatoare. Pe care, în cele din urmă, chiar o descoperise. Avocatul familiei McBride făcuse o declaraţie presei în numele clienţilor lui. Mie nu mi se păruse nimic neobişnuit, dar, pentru Lia, minciunile erau la fel de stridente cum e cântatul fals pentru o persoană cu ureche muzicală.

E o tragedie de neînţeles. Avocatul era tânăr, inteligent, meticulos – şi, când spusese cuvintele astea, minţise. Exista o persoană care înţelegea situaţia, care *nu* o considera o tragedie.

Persoana care o răpise pe Mackenzie.

Din câte spusese Michael, avocatul familiei McBride se entuziasmase chiar şi la simpla rostire a numelui fetei. Speram să existe o şansă – oricât de mică – ca el s-o fi lăsat în viaţă: o dovadă în carne şi oase a faptului că era mai puternic, mai inteligent şi mai abil decât FBI-ul.

— Cassie.

Când Dean Redding a dat buzna în cameră, mi s-a încleştat pieptul. Era o persoană tăcută şi retrasă. Nu ridica vocea aproape niciodată.

— Dean?

— Au găsit-o, a anunţat. Cassie, au găsit-o pe proprietatea lui, exact acolo unde indică schemele lui Sloane. E în viaţă.

Am sărit uluită, cu inima bubuindu-mi în urechi, fără să ştiu dacă aveam să plâng, să vomit sau să ţip. Dean a zâmbit. Nu cu jumătate de gură. Nu un rânjet, ci un zâmbet luminos, care i-a transformat complet faţa. Ochii ciocolatii îi străluceau sub părul blond care-i atârna veşnic pe faţă. Pe un obraz i-a apărut o gropiţă pe care n-o mai văzusem.

I-am sărit de gât. După o clipă, m-am smuls din braţele lui şi m-am repezit la Michael.

M-a prins chiuind. Dean s-a aşezat pe braţul canapelei şi aşa am ajuns cuibărită între ei, simţind căldura trupurilor amândurora, gândindu-mă doar că Mackenzie o să se poată întoarce acasă.

— E o petrecere privată sau poate participa oricine?

Ne-am întors toţi trei şi am văzut-o pe Lia în pragul uşii. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu o eşarfă albă de mătase legată perfect în jurul gâtului. S-a uitat la noi şi a ridicat dintr-o sprânceană, cu stăpânire de sine, calm şi puţină ironie.

— Recunoaşte, Lia! a spus Michael. Te bucuri la fel de mult ca noi.

Lia m-a fixat cu privirea. S-a uitat la Michael. S-a uitat la Dean.

— Sinceră să fiu, în clipa asta, mă îndoiesc că se bucură cineva mai mult decât Cassie.

Începeam să mă obişnuiesc cu micile ei aluzii, dar asta şi-a nimerit ţinta chiar în centru. Înghesuită între Michael şi Dean, am roşit. *Nu* voiam să mă gândesc la asta – şi nu acceptam ca Lia să ne pună în umbră succesul.

Cu o expresie sumbră, Dean s-a ridicat şi a pornit spre ea cu paşi apăsaţi. Preţ de o clipă, am crezut că o s-o certe pentru că strică atmosfera, dar n-a fost aşa. Pur şi simplu a luat-o pe sus şi a aruncat-o peste umărul lui.

— Hei! s-a împotrivit ea.

Dean a zâmbit larg şi a trântit-o pe canapea lângă mine şi Michael, apoi şi-a reluat locul pe marginea canapelei, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Lia s-a încruntat şi Michael a împuns-o în obraz.

— Recunoaşte! a repetat. Te bucuri la fel de mult ca noi.

Lia şi-a dat părul pe spate şi s-a uitat drept în faţă, refuzând să ne privească în ochi.

— O fetiţă o să se întoarcă acasă, a spus. Datorită nouă. Bineînţeles că mă bucur la fel de mult ca voi.

— Luând în considerare variaţia nivelului de serotonină de la individ la individ, probabilitatea ca patru persoane să fie la fel de bucuroase în acelaşi timp e destul de…

— Sloane, a spus Michael, fără să se mai întoarcă spre ea. Dacă laşi fraza neterminată, în viitor te aşteaptă o cană de cafea proaspăt măcinată.

— În viitorul imediat apropiat? a întrebat ea neîncrezătoare.

Michael obişnuia de mult timp să-i ţină sub control consumul de cofeină.

Fără niciun cuvânt, şi el, şi eu, şi Lia ne-am întors deodată spre Dean. Înţelegând mesajul, s-a ridicat, s-a dus la Sloane şi a luat-o pe sus exact ca pe Lia. Când a trântit-o uşor peste mine, am râs până aproape că am căzut pe podea, dar Lia m-a apucat de guler.

Am reuşit! mi-am spus, înghiontindu-mă cu Michael, Lia şi Sloane în spaţiul înghesuit, urmăriţi de alături de Dean. *Mackenzie McBride n-o să devină doar un element nou în datele statistice. N-o să fie uitată.*

Mackenzie McBride avea să crească şi să trăiască, datorită nouă.

— Ei? a spus Lia, cu sclipiri jucăuşe în ochi. Cine e de acord că trebuie să sărbătorim?

CAPITOLUL 2

Ne apropiam de sfârşitul lui septembrie, perioada din an când mai că simţeai cum vara îşi dă ultima suflare şi cedează locul toamnei. Când soarele a apus, în curtea din spatele casei s-a lăsat o răcoare uşoară, dar noi abia o simţeam, atât de îmbătaţi eram de senzaţia de putere şi de bucuria realizării noastre incredibile. Lia se ocupa de muzică. Ritmul constant al liniei de bas amuţea sunetele orăşelului Quantico din Virginia.

Înainte să intru în programul Înzestraţii, niciodată nu mai avusesem sentimentul că mi-am găsit locul, dar în clipa aceea, în noaptea aceea, nimic altceva nu mai avea importanţă.

Nici dispariţia şi presupusa moarte a mamei.

Nici cadavrele care începuseră să se adune când acceptasem să colaborez cu FBI-ul.

În clipa aceea, în noaptea aceea, eram invincibilă şi puternică şi eram parte din ceva.

Lia m-a luat de mână şi m-a condus de pe terasa din spatele casei pe gazon. Îşi mişca trupul cu o graţie perfectă, ca şi când s-ar fi născut dansând.

— Măcar o dată în viaţa ta, mi-a ordonat ea, relaxează-te şi uită de griji!

Nu prea ştiam să dansez, dar, cumva, şoldurile au început să mi se legene în ritmul muzicii.

— Sloane! a strigat Lia. Mişcă-ţi fundul încoace!

Sloane, care deja îşi băuse cana de cafea promisă, s-a repezit la noi cu paşi lungi. În curând m-am lămurit că, prin dans, ea înţelegea să ţopăie din loc în loc şi, din când în când, să-şi fluture degetele. Zâmbind vesel, am renunţat la încercarea de a imita mişcările fluide şi senzuale ale Liei şi mi le-am însuşit pe ale lui Sloane. *Salt. Fluturat din degete. Salt.*

Lia s-a uitat consternată la noi şi s-a întors spre băieţi ca să le ceară ajutorul.

— Nu, a spus Dean scurt. Sub nicio formă!

Se întuneca şi, de la distanţa asta, nu-i desluşeam precis expresia, dar îmi puteam imagina maxilarul încordat cu încăpăţânare.

— Nu dansez, a spus el.

Michael era mai puţin inhibat. A venit la noi, şchiopătând vizibil, dar a reuşit să sară de câteva ori într-un picior, fără probleme.

Lia şi-a dat ochii peste cap.

— Sunteţi irecuperabili, ne-a spus.

Michael a ridicat din umeri, apoi şi-a fluturat mâinile.

— E unul dintre numeroasele mele farmece.

Lia i-a cuprins gâtul cu braţele şi şi-a lipit trupul de al lui, dansând în continuare. El a ridicat dintr-o sprânceană, dar n-a respins-o. Părea mai degrabă amuzat.

Din când în când. Stomacul mi s-a încleştat dureros. *Nu* îşi reluaseră relaţia de când îi cunoscusem. *Nu mă priveşte.* Trebuia să-mi amintesc asta. *Lia şi Michael pot să facă orice vor.*

Michael a observat că-i urmăresc. Mi-a cercetat faţa aşa cum cineva frunzăreşte o carte. Apoi a zâmbit şi, încet, deliberat, mi-a făcut cu ochiul.

De alături, Sloane s-a uitat la Lia, apoi la Michael, apoi la Dean. Apoi a ţopăit până la mine.

— Probabilitatea e de 40% ca situaţia să se termine cu cineva primind un pumn în faţă, mi-a şoptit.

— Haide, *Deanuleţ!* a strigat Lia. Vino şi tu!

Cuvintele erau pe jumătate invitaţie, pe jumătate provocare. Trupul lui Michael se mişca în tandem cu al ei şi, deodată, am înţeles că Lia nu se dă în spectacol de dragul meu – nici de dragul lui Michael. Dansa cu el atât de intim doar ca să provoace o reacţie din partea lui Dean.

După expresia revoltată de pe chipul lui, funcţiona.

— Ştii că vrei, l-a tachinat ea, întorcându-se ca să danseze cu spatele lipit de pieptul lui Michael.

Dean şi Lia fuseseră primii recrutaţi în program. Lucraseră doar unul cu altul ani de-a rândul. Lia îmi spusese cândva că Dean e ca un frate pentru ea – şi acum arăta, într-adevăr, ca un frate mai mare exagerat de protector.

Lui Michael îi place să-l enerveze. Asta era clar. *Lia îşi propune mereu să-l ridice de pe tuşă şi să-l implice în joc. Iar Dean…*

Un muşchi i-a zvâcnit în maxilar când Michael şi-a coborât o mână pe braţul ei. Sloane avea dreptate. O singură mişcare greşită ar fi fost de ajuns pentru ca băieţii să se ia la bătaie. Aşa cum îl ştiam pe Michael, probabil că ar fi privit întâmplarea ca pe un exerciţiu de apropiere.

— Haide, Dean! am intervenit înainte ca Lia să poată spune ceva incendiator. Nu-i nevoie să dansezi. Poţi doar să te încrunţi în ritmul muzicii.

Dean a râs surprins. Am zâmbit larg. În apropiere, Michael s-a dat

înapoi, lăsând spaţiu între trupul lui şi al Liei.

— Vrei să dansăm, Colorado?

M-a luat de mână şi m-a învârtit. Lia a mijit ochii la noi, dar şi-a revenit repede şi a cuprins-o de talie pe Sloane, încercând s-o forţeze să aproximeze un stil de dans normal.

— Te-am supărat, a spus Michael când m-am întors din nou spre el.

— Nu-mi plac jocurile astea.

— Nu mă jucam cu *tine,* a spus, învârtindu-mă încă o dată. Şi, ca să ştii, nu mă jucam nici cu Lia.

L-am privit cu subînţeles.

— Voiai să-l enervezi pe Dean.

A ridicat din umeri.

— Orice om are nevoie de hobbyuri.

Dean a rămas la marginea gazonului, dar i-am simţit privirea asupra mea.

— Ţi s-au ridicat colţurile buzelor, a remarcat Michael, înclinându-şi capul într-o parte. Dar ţi-a apărut o cută pe frunte.

Mi-am ferit privirea. Cu şase săptămâni în urmă, Michael îmi ceruse să-mi lămuresc sentimentele faţă de el – şi faţă de Dean. Încercasem din răsputeri să nu mă gândesc la asta, să nu simt nimic faţă de *niciunul* dintre ei, pentru că, în clipa în care aş fi simţit ceva – orice –, Michael şi-ar fi dat seama. Trăisem toată viaţa fără relaţii romantice. Nu-mi trebuiau, nu aşa cum îmi trebuia *asta:* să fac parte din ceva, să ţin la oameni aşa cum nu crezusem că aş putea să o mai fac vreodată. Nu doar la Michael şi Dean, ci şi la Sloane, chiar şi la Lia. Mă *potriveam* aici. Nu mă mai potrivisem nicăieri de foarte mult timp.

Poate niciodată.

Nu trebuia să stric totul.

— Sigur nu te putem convinge să dansezi? i-a strigat Lia lui Dean.

— Sigur.

— Ei, în cazul ăsta…

Lia s-a strecurat între mine şi Michael şi, până să mă dumiresc, am ajuns să dansez cu Sloane şi ei doi dansau din nou împreună. Lia şi-a ridicat privirea la el pe sub genele date cu mult rimel şi şi-a lipit palmele de pieptul lui.

— Spune-mi, Townsend, l-a întrebat mieros, aproape torcând. Te simţi norocos?

Nu era de bun augur.

CAPITOLUL 3

Eram terminată. Depăşită numeric, depăşită ca putere a armelor, la doar câteva secunde de un dezastru – şi nu puteam să fac absolut nimic.

— Ţi-i achit pe ăştia trei şi plusez cu doi, a spus Michael rânjind.

Dacă aş fi ştiut să citesc emoţiile oamenilor, mi-aş fi dat seama dacă e un rânjet de tip *am o mână incredibilă şi o să vă fac praf* sau unul de tip *nu vă daţi seama că blufez şi chiar îmi vine să râd*. Din păcate, mă pricepeam mai curând să descifrez personalităţile şi motivaţiile oamenilor decât să ghicesc semnificaţia precisă a fiecărei expresii de pe feţele lor.

De reţinut, mi-am spus în gând. *Nu juca poker cu Înzestraţii*.

— Sec!

Lia şi-a înfăşurat coada părului negru şi lucios în jurul degetului arătător şi a împins numărul necesar de biscuiţi Oreo în mijlocul măsuţei de cafea. Din moment ce specialitatea ei era să sesizeze minciunile oamenilor, am presupus că, foarte probabil, Michael joacă la cacealma.

Singura problemă era că acum nu puteam şti dacă *Lia* blufează.

Sloane urmărea scena din spatele unui veritabil munte de biscuiţi.

— Stau pe tuşă tura asta, a spus. Şi mă gândesc să mănânc câteva jetoane. Putem conveni că un Oreo fără cremă face cât două treimi din valoarea lui obişnuită?

— Mănâncă-i odată! i-am spus, doar parţial în glumă, privind grămada de biscuiţi cu părere de rău. Ai destui pentru joc.

Înainte să se fi alăturat programului Înzestraţii, Sloane locuise în Las Vegas, născută şi crescută acolo. Număra cărţi de joc încă de când învăţase să numere. Renunţa cam la o treime din mâini, dar le câştiga pe toate cele pe care le juca.

— Cineva nu ştie să piardă, a spus Lia, fluturând un deget spre mine.

Am scos limba la ea. Cineva mai avea doar doi biscuiţi.

— Sec, am oftat, adăugându-i la pot.

Nu avea sens să amân inevitabilul. Dacă aş fi jucat cu străini, aş fi fost în avantaj. M-aş fi uitat la hainele şi la posturile lor şi mi-aş fi dat seama imediat cât de obişnuiţi sunt cu riscurile şi dacă au obiceiul să blufeze discret sau să se dea în spectacol. Din păcate, nu jucam cu străini şi abilitatea de a citi personalităţile celorlalţi era mult mai puţin utilă într-un grup de oameni pe care deja îi ştiai.

— Tu ce zici, Redding? Te bagi sau nu? a întrebat Michael, lansând cuvintele ca pe o provocare.

Deci poate că Lia l-a citit greşit, m-am gândit, cântărind ideea în minte. *Poate că nu joacă la cacealma.* Mă îndoiam că Michael s-ar încumeta să-l provoace pe Dean fără a fi convins de victorie.

— Mă bag, a spus Dean. Cu toţi biscuiţii.

A adăugat cinci la pot şi s-a uitat la Michael ridicând dintr-o sprânceană, imitându-i expresia aproape perfect.

Michael i-a egalat pariul. Lia l-a egalat pe al lui Michael. Era rândul meu.

— Nu mai am biscuiţi, am spus.

— Aş fi dispusă să discutăm posibilitatea unui împrumut contra unei dobânzi modeste, mi-a spus Sloane, apoi şi-a întors atenţia spre Oreo-ul din mână şi i-a ras crema.

— Am o idee, a spus Lia pe un ton exagerat de nevinovat şi am înţeles imediat că o să apară probleme. Am putea oricând să ducem jocul la nivelul următor.

Şi-a dezlegat eşarfa albă din jurul gâtului şi mi-a aruncat-o. S-a jucat cu marginea maioului, ridicând-o doar atât cât să ne fie clar care ar fi „nivelul următor”.

— Din câte înţeleg, regulile jocului de poker pe dezbrăcate precizează că obligaţia de a se dezbrăca le revine doar persoanelor care pierd, a intervenit Sloane. Încă nu a pierdut nimeni, prin urmare…

— S-o numim o dovadă de solidaritate, a spus Lia, ridicându-şi încă puţin marginea maioului. Cassie şi-a pierdut aproape toate jetoanele. Încerc doar să egalez şansele.

— Lia.

Dean nu era amuzat.

— Of, haide! a exclamat ea, scoţându-şi în afară buza de jos, cu o expresie exagerat de amărâtă. Mai relaxează-te. Suntem între prieteni.

Spunând asta, şi-a dat jos maioul. Dedesubt, purta un sutien de costum de baie. Clar, se îmbrăcase potrivit pentru ocazia asta.

— Să te văd! mi-a spus.

Eu nu purtam costum de baie, aşa că nici nu mă gândeam să-mi dau jos tricoul. Mi-am descheiat încet cureaua.

— Sloane? a continuat, întorcându-se spre ea.

Sloane s-a uitat fix la Lia şi obrajii i-au fost acoperiţi încet de roşeaţă.

— Nu mă dezbrac până nu stabilim un curs de schimb, ne-a informat sarcastic, arătând spre muntele ei de jetoane.

— Sloane, a spus Michael.

— Da?

— Ce-ai zice de încă o cană de cafea?

După patruzeci şi cinci de secunde, Sloane era în bucătărie şi niciunul dintre băieţi nu mai purta cămaşă. Abdomenul lui Dean era bronzat, mai închis la culoare decât al lui Michael. Pielea acestuia era ca de marmură, cu excepţia cicatricii umflate şi rozalii lăsate de glonţ în locul unde i se întâlneau umărul şi pieptul. Şi Dean avea o cicatrice – mai veche, mai subţire, ca şi când cineva i-ar fi trecut încet vârful unui cuţit peste piept şi burtă, de la claviculă la buric.

— Ia să vă văd! a spus Lia.

Unul câte unul, ne-am dat toţi cărţile pe faţă.

Brelan.

Culoare.

Full, dame şi optari. Ultima mână era a lui Michael.

Ştiam eu, m-am gândit. *Nu blufa.*

— Rândul tău, mi-a spus Lia.

Mi-am întors cărţile şi creierul meu a trecut în revistă rezultatele.

— Full, am spus, zâmbind larg. Popi şi doi de doi. Înseamnă că am câştigat, nu?

— Cum ai…? a bolborosit Michael.

— Vrei să spui că doar te-ai prefăcut că-ţi plângi de milă? Fără să vrea, Lia părea chiar impresionată.

— Nu m-am prefăcut, i-am răspuns. Chiar mă aşteptam să pierd. Doar că nu m-am uitat la ultimele cărţi.

Mă gândisem că dacă *eu* n-aş şti ce mână am, atunci n-ar putea să o ghicească nici Michael sau Lia.

Dean a izbucnit în râs primul.

— Trăiască Cassie! a exclamat Michael. Regina portiţelor de scăpare!

Lia a pufnit.

— Înseamnă că-mi revin hainele voastre? am întrebat, întinzându-mă după curea şi şterpelind un Oreo.

— Cred că ar fi mai bine ca fiecare să-şi păstreze propriile haine. Şi să se îmbrace cu ele. *Acum!*

Am înlemnit. Vocea aspră care dăduse ordinul era a unei femei. Preţ de o

fracţiune de secundă, mi-am amintit de primele săptămâni petrecute în program, de supraveghetoarea noastră, de mentorul meu. Agenta specială Lacey Locke. Ea mă instruise. O idolatrizasem. Avusesem încredere în ea.

— Cine eşti?

M-am forţat să revin cu mintea în prezent. Nu puteam să-mi îngădui să mă gândesc la Locke – dacă aş fi pornit pe drumul acela tenebros, mi-ar fi fost greu să-l părăsesc. M-am concentrat, în schimb, asupra persoanei care strigase ordinul. Era înaltă şi slabă, dar nu părea câtuşi de puţin fragilă. Părul brunet îi era prins la ceafă într-un coc şi stătea cu bărbia întinsă uşor în faţă. Avea ochi cenuşii, puţin mai deschişi la culoare decât costumul de pe ea. Era scump; îl purta de parcă n-ar fi fost.

În tocul de la brâu ţinea un pistol.

Pistol. De data asta, n-am reuşit să înăbuş amintirile. *Locke. Pistolul.* Mi-am amintit totul. *Cuţitul.*

Dean şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Cassie.

I-am simţit căldura palmei prin tricou. L-am auzit că-mi rosteşte numele.

— E în regulă. O cunosc.

Un foc. Două. Michael se prăbuşeşte. Locke – are un pistol…

Am încercat să-mi stăpânesc respiraţia şi să mă lupt cu amintirile. Nu eu fusesem împuşcată. Nu era trauma *mea.* Michael ajunsese acolo din cauza mea.

Pe mine mă iubise monstruoasa de Locke, în stilul ei sinistru.

— Cine eşti? am repetat clar şi ferm, reuşind cu mult efort să revin cu mintea în prezent. Şi ce cauţi în casa noastră?

Femeia îmbrăcată în gri mi-a cercetat chipul, lăsându-mi impresia neplăcută că ştie precis ce se petrece în capul meu şi unde m-am dus adineauri cu gândul.

— Sunt agenta specială Veronica Sterling, a spus într-un final. Şi, din clipa asta, locuiesc aici.

CAPITOLUL 4

Lia a fost cea care a rupt tăcerea.

— Ei bine, nu minte. Chiar e agentă specială, chiar o cheamă Veronica Sterling şi, din cine ştie ce motiv, şi-a băgat în cap ideea neinspirată că trăieşte sub acoperişul nostru.

— Bănuiesc că tu eşti Lia, a spus agenta Sterling. Fata specializată în minciuni?

— Ştiu să le spun, să le observ – e acelaşi lucru.

A ridicat uşor din umeri, cu delicateţe, dar cu o expresie aspră.

— Cu toate acestea, a continuat Sterling, ignorându-i atât gestul, cât şi privirea intensă, ai interacţionat zilnic cu o agentă FBI care era, de fapt, ucigaşă în serie. A fost unul dintre supraveghetorii voştri, o prezenţă constantă în casa asta *ani întregi*, şi totuşi nu ţi s-a declanşat nicio alarmă.

A spus totul pe un ton impasibil – nu făcea decât să expună faptele.

Locke ne păcălise pe toţi.

— Iar tu, a spus Sterling, întorcându-se spre mine, trebuie să fii Cassandra Hobbes. N-aş fi crezut că eşti amatoare de poker pe dezbrăcate. Şi nu, nu contează că eşti singura persoană din cameră, în afară de mine, care încă are o cămaşă pe ea.

Şi-a întors atenţia cu subînţeles spre grămada de haine de pe măsuţa de cafea. Şi-a încrucişat braţele şi a aşteptat. Dean s-a întins după tricoul lui şi i l-a aruncat Liei pe al ei.

Michael nu părea din cale afară de neliniştit la vederea braţelor ei încrucişate şi nici nu se grăbea să se îmbrace. Sterling l-a fixat cu o privire rece şi ochii i s-au oprit asupra cicatricii lăsate de glonţ pe pieptul lui.

— Să înţeleg că tu eşti Michael, a spus. Cititorul de emoţii impertinent, care face mereu prostii de dragul fetelor.

— Nu mi se pare deloc o observaţie cinstită, a răspuns. Fac multe prostii şi din alte motive.

Agenta specială Veronica Sterling n-a dat nici cel mai mic semn că i-ar veni să zâmbească. Întorcându-se spre ceilalţi, şi-a terminat prezentarea.

— Programul are un loc liber pentru un supraveghetor. Am venit să-l ocup.

— Adevărat, a spus Lia tărăgănat, dar nu e întreaga poveste.

Văzând că Sterling nu muşcă momeala, a continuat:

— Au trecut şase săptămâni de la criza lui Locke. Am ajuns să credem că FBI-ul n-o să ne mai trimită niciun înlocuitor, a spus, privind-o atent. Pe tine unde te-au găsit, la o agenţie de casting? Vor să schimbe între ele două agente tinere?

Te puteai baza pe Lia să vorbească la obiect, fără mănuşi.

— Să spunem că sunt calificată în mod deosebit pentru acest post, a răspuns Sterling.

Tonul ei sobru mi-a amintit de ceva. De cineva. Pentru întâia oară, i-am reţinut numele de familie şi mi-am dat seama unde-l mai auzisem.

— Agenta Sterling, am spus. Ca pe directorul Sterling?

Îl întâlnisem pe directorul FBI-ului doar o dată. Se implicase când ucigaşul în serie căutat de Locke şi de Briggs o răpise pe fiica unui senator. Atunci, niciunul dintre noi nu ştiuse că AN-ul – adică *autorul necunoscut* – e Locke.

— Sunt fiica lui, a răspuns Sterling pe un ton neutru – prea neutru, încât m-am întrebat ce probleme are cu tatăl ei. M-a trimis aici ca să fac ordine.

Directorul îşi alesese propria fiică pentru a o înlocui pe Locke. Sosise când agentul Briggs era plecat din oraş, ocupat cu o anchetă. Mă îndoiam că momentul era ales la întâmplare.

— Briggs mi-a spus că ai plecat de la FBI, a spus Dean încet, adresându-i-se lui Sterling. Am auzit că te-ai transferat la Departamentul pentru Securitate Internă{1}.

— Aşa e.

Am încercat să-i interpretez expresia de pe chip şi tonul vocii. Agenta şi Dean se cunoşteau – asta, cel puţin, era clar, atât datorită afirmaţiei lui de adineauri, cât şi a modului în care ei i se îmblânzise privirea, abia sesizabil, când se uitase la el.

Instinct matern? m-am întrebat. Nu se potrivea cu ţinuta ei, cu postura perfect dreaptă, cu modul în care vorbea *despre* noi, şi nu *cu* noi. Prima impresie pe care mi-a lăsat-o a fost că se controlează la maximum, că are mereu o atitudine profesionistă şi că-i ţine pe ceilalţi la distanţă. Ori nu înghiţea adolescenţii, ori nu ne înghiţea pe noi în mod special.

Dar expresia cu care se uitase la Dean, chiar şi numai o secundă…

N-ai fost mereu aşa, m-am gândit, strecurându-mă în capul ei. *Îţi ţii părul strâns în coc, ai grijă să faci doar observaţii reci şi detaşate atunci când vorbeşti. Ţi s-a întâmplat ceva înainte să-ţi fi asumat profesionismul acesta extrem.*

— N-ai vrea să-i spui întregii clase ce te preocupă, Cassandra?

Urma de blândeţe care-i apăruse pe chip a dispărut. M-a prins că-i fac profilul şi m-a provocat deschis. De aici am tras două concluzii. În primul rând, după maniera în care o făcuse, am sesizat o notă de sarcasm ascunsă sub înfăţişarea ei lipsită de haz. La un moment dat din viaţa ei, ar fi spus cuvintele astea cu un zâmbet, nu cu o grimasă.

În al doilea rând…

— *Eşti profiler,* am spus cu voce tare.

Observase că-i fac profilul şi n-am putut să nu mă gândesc: *Trebuie să fii profiler ca să poţi recunoaşte un profiler.*

— De ce crezi asta?

— Te-au trimis ca s-o înlocuieşti pe agenta Locke, am răspuns şi cuvintele acestea – faptul că vedeam o înlocuitoare în persoana ei – m-au rănit mai mult decât ar fi trebuit.

— Şi? m-a întrebat cu o voce subţire şi limpede, dar cu o privire aspră.

Era o provocare, la fel de clară cum fusese cea subînţeleasă dintre Michael şi Dean de mai devreme.

— Profilerii îi împart pe oameni în categorii, am spus, întâlnindu-i privirea şi refuzând să-mi feresc ochii. Luăm în considerare diverse detalii aleatorii şi le folosim ca să alcătuim imaginea de ansamblu, să lămurim cu ce *fel* de persoană avem de-a face. Se vede în stilul tău de exprimare: Michael e „cititorul de emoţii impertinent”, „n-ai fi crezut” că sunt genul de persoană care joacă poker pe dezbrăcate.

Am tăcut o clipă, apoi, văzând că nu răspunde, am continuat:

— Ne-ai citit dosarele şi ne-ai făcut profilurile psihologice înainte să pui piciorul în casa asta, ceea ce înseamnă că ştii precis cât de tare *ne omoară* faptul că n-am observat firea adevărată a lui Locke, şi ai vrut ori să vezi cum reacţionăm la pomenirea ei, ori să ne zgândări rănile de amuzament.

M-am oprit şi am privit-o din cap până-n picioare, observând toate detaliile mărunte – unghiile date cu lac, postura, pantofii.

— Pari mai curând masochistă decât sadică, aşa că bănuiesc că ai vrut să vezi cum reacţionăm.

În cameră s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar Sterling a mânuit-o ca pe o armă.

— Nu-i nevoie să-mi ţii prelegeri despre ce înseamnă să fii profiler, a răspuns în cele din urmă încet şi cu măsură. Am licenţă în criminologie. Sunt cea mai tânără absolventă din istoria Academiei FBI. Am petrecut mai

mult timp pe teren în timpul scurtei mele activităţi în cadrul agenţiei decât veţi petrece voi toată viaţa, iar în ultimii cinci ani am lucrat ca agentă a Departamentului pentru Securitate Internă, rezolvând cazuri de terorism intern. Atât timp cât voi locui în casa asta, mi te vei adresa cu *agentă Sterling* sau *doamnă Sterling* şi nu te vei mai referi la tine ca fiind profiler, pentru că, în definitiv, eşti doar un copil.

Am simţit-o din nou, acea notă diferită ascunsă sub exteriorul ei rece. Dar, ca o persoană care priveşte un obiect îngropat sub un metru de gheaţă, nu desluşeam despre ce *anume* e vorba.

— Nu ne ocupăm cu aceleaşi lucruri, Cassandra. Tu te ocupi cu ale tale, eu mă ocup cu ale mele şi treaba mea e să pregătesc un raport de evaluare a programului. Aşa că vă sfătuiesc să strângeţi mizeria asta şi să vă duceţi la culcare, a spus, aruncându-i tricoul lui Michael. O să aveţi nevoie să fiţi odihniţi.

CAPITOLUL 5

Am zăcut în pat, cu ochii în tavan, nereuşind să-mi alung teama că, dacă aş închide ochii, n-ar mai rămâne nimic între mine şi nălucile care mă bântuie. Când dormeam, toate mi se amestecau în cap: ce păţise mama când aveam doisprezece ani; femeia pe care o omorâse Locke vara trecută; modul în care îi sclipiseră ochii când îmi întinsese cuţitul. *Sângele.*

Întorcându-mă pe o parte, am întins mâna spre noptieră.

— Cassie? a spus Sloane din patul ei.

— N-am nimic, i-am spus. Culcă-te la loc.

Am strâns degetele în jurul obiectului pe care-l căutam: un tub de ruj *Rose Red,* culoarea preferată a mamei. Îl primisem în dar de la Locke în cadrul jocului ei sinistru, când îmi dăduse indiciu după indiciu, încercând să mă formeze după chipul ei. *Voiai să înţeleg cât de aproape eşti.* I-am pătruns în minte, completându-i profilul, aşa cum mai făcusem de nenumărate ori în nopţi asemănătoare. *Voiai să te găsesc.* Concluzia următoare era mereu cea mai dureroasă. *Voiai să fiu ca tine.*

Îmi oferise cuţitul. Îmi spusese să omor fata. Şi, într-o anumită măsură, se aşteptase să accept.

Numele adevărat al lui Locke fusese Lacey Hobbes. Era sora mai mică a lui Lorelai Hobbes – o femeie cu puteri pretins metapsihice, despre care se presupunea că fusese ucisă. *Mama mea.* Am întors rujul în palmă, privindu-l pe întuneric. Încercasem de multe ori să-l arunc, fără să reuşesc. Era un suvenir pe care-l păstram din masochism: îmi amintea de persoanele în care îmi pusesem încrederea, de persoanele pe care le pierdusem.

În cele din urmă, mi-am forţat degetele să-l pună la loc. Nu puteam să mă torturez la nesfârşit.

Nu puteam nici să mă opresc.

Gândeşte-te la altceva! Orice altceva. M-am gândit la Sterling. Înlocuitoarea lui Locke. Îşi purta hainele ca pe o armură. Erau scumpe, proaspăt călcate. Avea unghiile date cu lac transparent. Nu manichiură franţuzească, nu preferase o culoare – erau străvezii. De ce să-ţi pui ojă dacă e transparentă? Îi făcea plăcere ritualul aplicării ei, gândul că-şi interpune un strat fin între unghii şi restul lumii? Exista un subtext aici: protecţie, distanţă, putere.

Nu-ţi îngădui nicio slăbiciune, m-am gândit, vorbindu-i în minte, aşa

cum fusesem învăţată să procedez cu orice persoană căreia îi făceam profilul. *De ce?* Am reluat şirul indiciilor pe care mi le dăduse cu privire la trecutul ei. Era cea mai tânără absolventă din istoria Academiei FBI – şi se mândrea cu asta. La un moment dat, probabil că avusese un spirit competitiv foarte intens. Cu cinci ani în urmă, părăsise agenţia. *De ce?*

În loc să răspundă la întrebare, creierul meu s-a agăţat de faptul că, la un moment dat, înainte de plecare, îl cunoscuse pe Dean. *Nu se poate ca el să fi avut mai mult de doisprezece ani când l-ai întâlnit.* Ideea mi-a declanşat o alarmă în cap. *Un agent FBI n-ar fi putut să interacţioneze cu Dean în trecutul atât de îndepărtat decât dacă ar fi făcut parte din echipa care l-a prins pe tatăl lui.*

Echipa aceea fusese condusă de Briggs. În scurt timp, agentul începuse să se folosească de Dean – de fiul unui ucigaş în serie notoriu – ca să pătrundă în minţile altor criminali. În cele din urmă, FBI-ul descoperise cu ce se ocupa Briggs şi, în loc să-l concedieze, oficializase colaborarea. Dean fusese mutat într-o casă veche din orăşelul aflat lângă Baza Infanteriei Marine Quantico. Briggs angajase un bărbat pe nume Judd ca să-i fie tutore. În timp, recrutase alţi adolescenţi cu abilităţi de geniu. Întâi pe Lia, care avea talentul neliniştitor de a minţi şi de a sesiza minciunile de pe buzele altora. Apoi pe Sloane, pe Michael şi, în sfârşit, pe mine.

Ai colaborat cu Briggs, m-am gândit, închipuindu-mi-o pe Veronica Sterling. *Ai făcut parte din echipa lui. Poate chiar i-ai fost parteneră.* Când mă alăturasem programului, partenera lui era Locke. Poate că ea o înlocuise pe Sterling şi acum situaţia se inversase.

Nu-ţi place să fii înlocuită, să ştii că poţi fi înlocuită. N-ai venit doar ca să-i faci pe plac tatălui tău, i-am spus în tăcere. *Îl cunoşti pe Briggs. N-ai avut-o la inimă pe Locke. Şi, cândva, ai ţinut la Dean. Ai motive personale.*

— Ştiai că speranţa de viaţă a ursului marsupial cu nas păros e între zece şi doisprezece ani?

Se pare că Sloane a tras concluzia că am minţit atunci când am spus că n-am nimic. Cu cât bea mai multă cafea, cu atât se abţinea mai greu colega mea de cameră să ne împărtăşească statistici aleatorii – mai ales când simţea că trebuie să ne distragă atenţia de la alte probleme.

— Cel mai longeviv urs marsupial crescut în captivitate a trăit treizeci şi patru de ani, a continuat, ridicându-se într-un cot şi întorcându-se spre mine.

Având în vedere că împărţeam dormitorul, probabil că ar fi trebuit să mă opun cu mai multă hotărâre celei de-a doua căni de cafea. Dar, în noaptea

aceasta, statisticile care-i şiroiau din gură au avut un efect neaşteptat de liniştitor. Alcătuirea profilului agentei Sterling nu mă ajutase să uit de Locke.

Poate că avea să mă ajute ea.

— Mai povesteşte-mi despre urşii marsupiali, am spus.

Cu expresia unui copil mic care se trezeşte în dimineaţa zilei de Crăciun şi descoperă un miracol sub pom, Sloane mi-a zâmbit luminos şi a făcut întocmai.

TU

Ai avut emoţii când ai văzut-o prima dată, lângă stejarul mare, cu sclipiri în părul lung până la jumătatea spatelui. Ai întrebat-o cum o cheamă. Ai memorat totul despre ea.

Dar nimic din toate astea nu mai are importanţă acum. Nici numele ei. Nici copacul. Nici emoţiile tale.

Ai ajuns prea departe. Ai aşteptat prea mult.

O să se împotrivească dacă-i dai răgaz, îţi şopteşte o voce de undeva, din mintea ta.

— N-o să-i dau răgaz, şopteşti în răspuns.

Ţi s-a uscat gâtul. Eşti gata. Eşti gata de multă vreme.

— O s-o leg.

O s-o legi, şopteşte vocea.

Leag-o. Însemneaz-o. Taie-o. Spânzur-o.

Aşa trebuie să faci. Asta o aşteaptă. N-ar fi trebuit să parcheze atât de departe de casa lui. În primul rând, n-ar fi trebuit să se culce cu el.

N-ar fi trebuit.

N-ar fi trebuit.

N-ar fi trebuit.

Eşti deja în maşină când se urcă. Ai aşteptat-o. Eşti gata. Azi are de dat un test, dar şi tu ai.

Închide portiera. Privirea îi zboară spre oglinda retrovizoare şi, preţ de o secundă, se uită în ochii tăi.

Te vede.

Ţâşneşti în faţă. Deschide gura ca să ţipe, dar i-o acoperi repede cu o cârpă umedă, îi acoperi şi nările.

— O să se împotrivească dacă-i dai răgaz, îi şopteşti la ureche, aproape ca o dezmierdare.

Trupul i se înmoaie. O tragi pe bancheta din spate şi te întinzi după legături.

Leagă-le. Însemnează-le. Taie-le. Spânzură-le.

Ăsta e începutul.

CAPITOLUL 6

Am dormit până la amiază şi m-am trezit cu senzaţia că n-am dormit deloc. Mă durea capul. Îmi era foame. Şi trebuia să beau o cafea. Poate chiar să iau un calmant.

— O noapte grea? a întrebat Judd în clipa în care am pus piciorul în bucătărie.

Ţinea în mână un creion ascuţit şi a completat încă un rând din cuvintele lui încrucişate fără măcar să se uite la mine.

— Se poate spune, am răspuns. Ai cunoscut-o pe agenta Sterling?

Buzele i-au tremurat discret.

— Se poate spune, mi-a întors-o.

Judd Hawkins trecuse de şaizeci de ani. Sarcina lui oficială era să aibă grijă atât de casă, cât şi de noi. Casa se afla într-o stare excelentă. Cât despre cei cinci adolescenţi care locuiau în ea… ei bine, pe lângă faptul că ne făcea de mâncare şi avea grijă să rămânem aproximativ întregi, nu prea interacţiona cu noi.

— Agenta Sterling pare să aibă impresia că se mută cu noi, am observat.

Judd a completat încă un rând din cuvintele încrucişate. Dacă-l deranja sosirea mai mult sau mai puţin neanunţată a agentei FBI, n-o arăta făţiş.

— Ar avea puterea să facă asta? am întrebat.

Şi-a ridicat în sfârşit privirea.

— Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, a spus, răspunsul ar fi fost nu.

Având în vedere că Sterling venise aici la cererea tatălui ei, am înţeles că probabil Judd nu putea să facă nimic. Dar nu înţelegeam de ce pare că *nu vrea* să facă nimic. Agenta era aici ca să evalueze programul. Spusese că a fost însărcinată să facă ordine, dar, din punctul meu de vedere, părea mai curând că ne invadează locuinţa.

— Bun. Te-ai trezit.

Vorbeşti de lup şi lupu-i la uşă… m-am gândit. Apoi m-am oprit. Nu gândeam obiectiv – nici corect. O judecam în funcţie de ceea ce-mi imaginam că *urma* să facă, în loc să consider ceea ce făcuse deja. În adâncul inimii, ştiam că n-aş fi fost pregătită indiferent pe cine ar fi trimis ca s-o înlocuiască pe Locke. Fiecare asemănare dintre ele era o fărâmă de sare aruncată pe rana mea deschisă. La fel şi fiecare deosebire.

— Mereu dormi până la amiază? a întrebat agenta Sterling, înclinându-şi capul într-o parte şi măsurându-mă dintr-o privire.

Pentru că nu puteam s-o împiedic să mă cerceteze, i-am răspuns cu aceeaşi monedă. Se machiase, dar nu părea machiată. Întocmai ca lacul transparent de pe unghii, culorile pe care le alesese pentru ochi şi buze păreau aproape naturale.

M-am întrebat cât efort îi lua să pară perfectă fără niciun efort.

Dacă vrei să te apropii de un AN, aproape că am auzit-o pe Locke zicând, *nu vorbi la persoana a treia. Ci la persoana a doua.*

— Ai petrecut noaptea aici? am întrebat-o pe Sterling, cântărind observaţia în gând.

Locke nu dormea niciodată aici. Nici Briggs. Nu faci lucrurile pe jumătate.

— E o canapea extensibilă în birou, a spus Judd, uşor nemulţumit. I-am oferit camera mea, dar domnişoara Încăpăţânată a refuzat.

Domnişoara Încăpăţânată? Înainte să se angajeze în programul Înzestraţii, Judd fusese militar de profesie. Nu mai auzisem să se refere la un agent FBI altfel decât după titlu sau numele de familie. Deci de ce vorbea despre agenta Sterling exact pe tonul cu care m-aş fi aşteptat să-i vorbească Liei?

— Nu te dau jos din propriul pat, Judd.

Nota de exasperare din vocea ei mi-a indicat că mai discutaseră problema de cel puţin două ori.

— Staţi jos, a mormăit în răspuns. Amândouă. Cassie n-a mâncat nimic azi şi pot să fac două sendvişuri la fel de uşor cum aş face unul singur.

— Pot să mi-l fac şi singură, am spus.

Judd m-a ţintuit cu privirea. M-am aşezat. Nu mai văzusem faţeta asta a personalităţii lui. În mod ciudat, aproape că mi-a amintit de bunica mea, italiancă până-n măduva oaselor, care crede că sunt plecată la un soi de program educaţional pentru tineri înzestraţi finanţat de guvern. *Nonna* considera umplerea burţilor cu mâncare drept una dintre principalele ei misiuni în viaţă şi vai de sufletul nenorocitului care i se punea în cale.

— Mi-am făcut deja unul, a spus agenta Sterling înţepată.

Judd a pregătit oricum două sendvişuri. Mi-a pus unul în faţă şi pe celălalt l-a aşezat în dreptul unui loc liber de la masă, apoi s-a întors pe scaunul lui şi şi-a reluat cuvintele încrucişate. N-a scos un cuvânt şi, după un lung moment, Sterling a luat loc.

— Unde sunt ceilalţi? l-am întrebat pe Judd.

De obicei, nu puteam să stau nici cinci minute în bucătărie fără ca Lia să intre ca să şterpelească din îngheţată sau ca Michael să se servească singur cu mâncarea din farfuria mea.

Agenta Sterling a fost cea care a răspuns.

— Michael încă nu şi-a făcut apariţia. Dean, Lia şi Sloane sunt în camera de zi, unde dau teste GED{2} de probă.

A fost cât pe ce să mă înec cu o bucăţică de şuncă.

— Ce dau?

— Suntem în septembrie, a răspuns, pe tonul acela exagerat de calm cu care bănuiam că obţine rezultate deosebite la interogarea suspecţilor. Dacă nu te-ai fi înscris în acest program, ai fi început şcoala. De fapt, sunt aproape sigură că familiei tale i s-a spus că-ţi vei continua educaţia aici. Unii ar fi dispuşi să treacă cu vederea problema asta. Eu nu.

Am avut impresia clară că, prin „unii”, Sterling se referea la Briggs, nu la Judd.

— Ai noroc că ai o familie care s-ar putea chiar să se intereseze de parcursul tău şcolar într-o bună zi, a continuat. Nu toţi cei din casă au norocul ăsta, dar *toţi* veţi primi educaţia care v-a fost promisă, a spus, privind deodată spre Judd şi iarăşi spre mine. Dean şi Lia învaţă aici de ani buni. Dacă Judd şi-a îndeplinit răspunderile cum trebuie, amândoi ar trebui să poată trece GED-ul. În privinţa lui Sloane nu-mi fac griji.

Rămâneam eu şi Michael. Dacă n-ar fi fost programul, în luna asta aş fi început ultimul an de liceu.

— Dă testele de probă! mi-a ordonat cu o degajare din care am înţeles că e obişnuită ca oamenii să i se supună. Dacă ai nevoie de un profesor particular, îţi aducem un profesor particular, dar, oricum ar fi, celelalte aspecte ale… *educaţiei* tale pot să mai aştepte.

De când mă înscrisesem în program, uitasem că există un tip de educaţie care n-are legătură cu dedesubturile minţilor criminale.

— Pot să plec? am întrebat, ridicându-mă de la masă.

Judd mi-a aruncat o privire amuzată.

— M-ai mai întrebat asta vreodată?

L-am considerat un răspuns şi am pornit spre uşă. Judd şi-a terminat rebusul şi s-a întors spre agenta Sterling.

— Nu-ţi mănânci sendvişul, Ronnie?

Ronnie? Sprâncenele mi-au ţâşnit pe frunte până la marginea părului şi

am încetinit pasul. Cu colţul ochiului, am văzut că Sterling se încordează puţin la auzirea poreclei.

— Numele meu e Veronica, a spus. Sau agenta Sterling. Aşa trebuie să-mi spui în casa asta.

Se cunosc, mi-am spus. *Se cunosc de foarte mult timp.*

Atunci mi-a trecut prin minte că poate directorul Sterling îi dăduse misiunea aceasta fiicei lui din alte motive decât că au acelaşi sânge.

Am ajuns la uşa bucătăriei exact când s-a deschis spre interior şi a fost cât pe ce să mă doboare. De cealaltă parte stătea agentul Briggs, arătând de parcă tocmai ar fi coborât dintr-un avion. S-a întins ca să mă sprijine, dar privirea îi era îndreptată în altă parte.

— Ronnie.

— Briggs, i-a răspuns Sterling, evitând deliberat să i se adreseze după prenume sau orice abreviere a lui. Bănuiesc că te-a informat directorul.

Agentul şi-a înclinat uşor capul.

— Ai fi putut să mă suni.

Am avut dreptate, am gândit. *Categoric au mai lucrat împreună.*

— Cassie.

Agentul Briggs şi-a amintit că mă ţine de umeri şi şi-a lăsat mâinile să cadă.

— Văd că ai cunoscut-o pe agenta Sterling.

— Ne-am cunoscut azi-noapte, am spus, privindu-l atent, căutând vreun indiciu că e nemulţumit de intruziunea acestei femei. Cum e Mackenzie? l-am întrebat.

A zâmbit – un eveniment rar.

— S-a întors acasă. Va avea nevoie de multă susţinere ca să-şi revină, dar se va descurca. Puştoaica e o supravieţuitoare, a spus, întorcându-se din nou spre Sterling. Programul Înzestraţii tocmai a dus la sfârşit al doilea caz nerezolvat pe luna asta. Răpirea unui copil.

Iată-l – indiciul că Briggs n-are de gând să renunţe la autoritatea sa în favoarea nou-venitei. Cuvintele lui aveau scopul de a comunica foarte clar un singur mesaj: Nu era *nevoie* să se simtă ameninţat. Programul Înzestraţii funcţiona. Salvam vieţi.

— Impresionant, a spus ea, sugerând limpede după tonul vocii că nu i se părea deloc aşa. Mai ales dacă ne gândim că doar doi copii au fost internaţi din cauza acestui program şi, de fapt, doar unul dintre ei a fost împuşcat, aşa că e clar, totul e în regulă.

Doi copii – Michael şi Dean. Am deschis gura, vrând să-i spun că nu suntem *copii,* dar Briggs m-a avertizat din ochi.

— Cassie, nu vrei să te duci să vezi ce fac ceilalţi?

La fel de bine ar fi putut să întrebe: *Nu vrei să ieşi afară la joacă?* M-am supus iritată. Ajungând în camera de zi, nu m-am mirat când am descoperit că singurul care dădea cu adevărat un test GED de probă era Dean. Lia îşi pilea unghiile. Sloane părea să asambleze un fel de catapultă din creioane şi elastice din cauciuc.

Lia m-a văzut prima.

— Bună dimineaţa, soare! a exclamat. Nu mă pot compara cu Michael, dar, după expresia de pe faţa ta, bănuiesc că te-ai bucurat de puţin timp alături de minunata agentă Sterling, a spus, zâmbindu-mi radios. Nu-i aşa că-i cea mai tare?

Lucrul straniu la Lia era că orice spunea putea să pară sincer. Nu prea îi plăcea FBI-ul în general şi era genul de persoană care încalcă regulile din principiu, dar, chiar şi ştiind că se preface entuziasmată, n-am observat niciun semn doveditor.

— Are o anumită calitate, ceva care mă convinge să ascult ce are de spus, a continuat pe un ton sincer. Cred că suntem suflete îngemănate.

Dean a pufnit, dar nu şi-a ridicat privirea de la testul de probă. Sloane şi-a declanşat catapulta şi a trebuit să plec capul ca să nu încasez un creion în frunte.

— S-a întors Briggs, am spus după ce m-am îndreptat.

— Slavă Domnului! a izbucnit Lia, renunţând la jocul teatral şi rezemându-se de spătarul canapelei. Dar, dacă-i spune cineva că am zis asta, o să trebuiască să iau măsuri drastice.

Chiar nu voiam să aflu ce înseamnă „măsuri drastice” pentru Lia.

— O cunoaşte pe agenta Sterling, am anunţat. La fel şi Judd. Îi spun *Ronnie.*

— Dean, a spus Lia, pronunţându-i numele tărăgănat, pe un ton conceput anume să-l agaseze. Nu te mai preface că lucrezi şi spune-ne ce ştii.

Dean a ignorat-o. Lia s-a întors spre mine şi a ridicat dintr-o sprânceană. Era clar că se aşteaptă să-l descos mai uşor decât ea.

— Sterling a făcut parte din echipa care l-a prins pe tatăl tău, nu-i aşa? am întrebat, testându-mi ipoteza. A fost partenera lui Briggs.

În prima clipă, am crezut că Dean o să mă ignore, aşa cum o ignorase pe Lia. Dar, în cele din urmă, şi-a lăsat creionul jos. Şi-a înălţat ochii căprui şi

mi-a întâlnit privirea.

— A fost partenera lui, a confirmat.

Avea o voce gravă şi plăcută, cu o urmă de accent sudic. De obicei, nu scotea prea multe cuvinte, dar astăzi a avut cinci în plus pentru noi.

— A fost şi soţia lui.

CAPITOLUL 7

A fost soţia lui, m-am gândit. *La timpul trecut – adică nu mai e.*

— E fosta soţie a lui Briggs? am întrebat uluită. Şi directorul a trimis-o *aici?* Nu se poate să fie etic.

Lia şi-a dat ochii peste cap.

— Poate să fie mai puţin etic decât un program secret al FBI-ului care se foloseşte de genii minore pentru a prinde ucigaşi în serie? a întrebat rânjind. Sau ce zici despre faptul că o înlocuieşte pe agenta Locke cu propria lui fiică? E clar că nepotismul şi înţelegerile dubioase îşi fac veacul bine-mersi la sediul FBI-ului.

Sloane a ridicat privirea de la catapultă, la care făcea nişte ajustări.

— Din 1999, FBI-ul nu are nicio politică scrisă cu privire la relaţiile romantice dintre membrii aparţinând unor birouri diferite, a recitat. Căsătoriile dintre supraveghetori, agenţi şi membri de personal auxiliar din agenţii diferite nu sunt neobişnuite, dar constituie o minoritate din ansamblul uniunilor conjugale dintre angajaţi.

Lia m-a privit cu subînţeles şi şi-a dat părul peste umăr.

— Dacă FBI-ul nu are o politică oficială cu privire la relaţiile romantice, mă îndoiesc că are una legată de divorţuri. Şi apoi, vorbim despre directorul Sterling. Bărbatul care, practic, l-a cumpărat pe Michael de la tatăl său cu promisiunea că IRS-ul{3} o să închidă ochii la afacerile lui, a spus, apoi a tăcut o clipă. Care a pus FBI-ul să mă ia pe sus de pe stradă şi mi-a spus că singura alternativă ar fi să intru într-un centru de detenţie pentru minori.

Era prima dată când o auzeam pe Lia pomenind despre trecutul ei dinaintea programului. *Centru de detenţie?*

— Şi Briggs, şi Sterling au lucrat la cazul tatei, a spus Dean, oferindu-ne informaţia din proprie iniţiativă şi folosindu-se de trecutul lui pentru a îndepărta discuţia de la al ei, fapt care mi-a dovedit că Lia spusese adevărul şi că el vrea s-o ferească de întrebări. Briggs era strategul, a continuat. Era ambiţios, competitiv – nu faţă de ea, ci faţă de toţi AN-ii pe care-i urmăreau. Nu voia doar să prindă criminali. Voia să învingă.

Când Dean spunea „AN”, îmi era uşor să uit că tatăl lui nu fusese niciodată un *autor necunoscut* pentru el. Trăise cu un ucigaş – cu un psihopat adevărat – zi după zi, ani întregi.

— Sterling era impulsivă, a continuat, limitându-se la descrierea

agenţilor, aşa că mă îndoiam că avea să-l mai pomenească pe tatăl lui. Neînfricată. Era colerică şi îşi urma instinctele, chiar şi când o îndemnau la fapte neinspirate.

Bănuisem că personalitatea ei a suferit schimbări însemnate în ultimii cinci ani, dar, chiar şi aşa, îmi era greu să înţeleg legătura dintre femeia impulsivă şi condusă de instincte pe care o descria Dean şi agenta Sterling care se afla acum în bucătărie. Informaţia suplimentară mi-a pus creierul în mişcare accelerată şi am început să unesc punctele, să urmăresc traiectoria dintre trecut şi prezent.

— Briggs a primit un caz, a anunţat Michael, căruia îi plăceau intrările spectaculoase. Tocmai l-au sunat.

— Dar echipa lui abia s-a întors, a spus Sloane, încărcându-şi din nou catapulta. FBI-ul are cincizeci şi şase de filiale şi cea din DC e a doua cea mai mare din ţară. De ce să-i fi dat lui cazul?

— Pentru că sunt cea mai bună opţiune, a spus Briggs, intrând în cameră. Şi, a adăugat încet, pentru că, la un moment dat, universul a hotărât că trebuie să sufăr.

M-am întrebat dacă afirmaţia din urmă se referă la caz – sau la faptul că agenta Sterling îi respira în ceafă. Ştiind acum că fuseseră căsătoriţi, aveam dubii că atunci când mă alungase din cameră era iritat de ea din motive profesionale. Sterling se juca în groapa lui cu nisip – şi era clar că au *probleme*.

— Mă duc cu agentul Briggs, a spus ea, ignorându-l intenţionat pe fostul ei soţ şi vorbindu-ne nouă. Dacă vreţi să vă apropiaţi măcar de vreun antrenament sau caz nerezolvat luna asta, atunci veţi termina testele astea de probă înainte să mă întorc.

Lia şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Crezi că glumesc, domnişoară Zhang? a întrebat Sterling.

Era prima dată când auzeam numele de familie al Liei, dar ea n-a arătat nicio reacţie.

— Nu *cred* nimic, a spus. *Ştiu* că vorbeşti serios. Dar ştiu şi că şefii FBI-ului n-o să te lase să le împiedici armele secrete să-şi facă datoria. Nu ne-au adus aici ca să dăm GED-ul. Ne-au adus aici pentru că suntem utili. L-am cunoscut pe dragul tău tată, agentă Sterling. Respectă regulile doar atunci când îi convine şi categoric nu s-a obosit să mă şantajeze şi să mă aducă în programul ăsta ca acum să te lase să-mi tai aripile, a spus Lia, rezemându-se de spătarul canapelei şi întinzându-şi picioarele în faţă. Dacă-ţi închipui că

lucrurile stau altfel, a adăugat, arcuindu-şi încet buzele într-un zâmbet calculat, te minţi singură.

Agenta Sterling şi-a amânat răspunsul până când s-a convins că i-a atras atenţia deplină.

— Sunteţi utili doar atât timp când nu prezentaţi riscuri, a spus cu calm. Şi, având în vedere istoriile voastre – dintre care unele cuprind fapte *penale* –, nu mi-ar fi greu să-l conving pe director că vreo doi dintre voi prezintă mai multe riscuri decât avantaje.

Dean era fiul unui ucigaş în serie. Michael avea accese nestăpânite de furie şi tatăl lui îl dăduse FBI-ului la schimb pentru imunitatea faţă de infracţiuni de evaziune fiscală. Lia era o mincinoasă compulsivă – şi, aparent, avea experienţă cu centrele de detenţie. Sloane ţintea capul agentei Sterling cu o catapultă.

Mai eram şi eu.

— Lia, fă-i pe plac şi completează testele, a spus Briggs pe tonul cuiva pe care începe să-l doară capul.

— Să-mi facă pe plac? a repetat Sterling. Îi ceri să-mi facă *pe plac?* a continuat, ridicând vocea cu un decibel.

— Lia a completat deja testele, a intervenit Dean înainte ca Briggs să poată răspunde şi toţi s-au întors spre el. E un poligraf uman. Poate să rezolve probleme cu variante de răspuns chiar şi în somn.

Sesizarea minciunilor depindea atât de tonul cu care le spuneau oamenii, cât şi de cuvintele cu care se exprimau. Dacă exista vreo regularitate în formularea întrebărilor, vreo diferenţă subtilă între răspunsurile corecte şi cele false, o detectoare de minciuni putea s-o sesizeze.

Lia i-a aruncat lui Dean o privire urâtă.

— Niciodată nu mă laşi să mă distrez, a mormăit.

Dean a ignorat-o şi i-a adresat următoarele cuvinte agentei Sterling.

— Aveţi un caz? Ocupaţi-vă de el. Nu vă faceţi griji în privinţa noastră. O să ne descurcăm.

Am avut senzaţia că ceea ce spune de fapt *e: O să mă descurc*. În ciuda discursului ei despre riscuri, Sterling părea că simte nevoia să audă asta.

Tu şi Briggs L-aţi prins pe Daniel Redding, m-am gândit, privind-o atent. *L-aţi salvat pe Dean.* Poate că fosta soţie a lui Briggs nu era încântată de ideea că-l salvase ca să ajungă *aici*. Locuiam într-o casă cu pereţii acoperiţi de fotografii ale unor criminali în serie. Pe fundul piscinei noastre era trasat conturul unui cadavru. Trăiam şi respiram moarte şi distrugere, eu şi Dean

mai mult chiar decât ceilalţi.

Dacă are ceva împotriva programului, atunci de ce a ales-o directorul ca s-o înlocuiască pe Locke? Situaţia pur şi simplu nu avea sens.

Lui Briggs i-a vibrat telefonul. S-a uitat la Sterling.

— Dacă ai terminat ce aveai de spus, poliţia locală ne perturbă locul crimei chiar în clipa asta, iar un idiot a avut ideea genială să vorbească cu presa.

Agenta a mormăit o înjurătură fioroasă şi m-am răzgândit în privinţa machiajului şi a lacului de unghii, a stilului vestimentar şi a manierei sale de a vorbi. Nimic din toate astea nu avea ca scop afişarea unui aer de profesionalism pentru ochii lumii. Nu era un strat protector menit să ţină lumea afară.

Agenta făcea toate astea ca s-o ţină pe vechea Veronica Sterling – cea descrisă de Dean – *înăuntru.*

În timp ce întorceam ideea asta pe toate părţile în gând, Briggs şi Sterling au plecat. În clipa în care uşa din faţă s-a închis în urma lor, Lia, Michael şi Sloane s-au repezit spre telecomanda televizorului. Sloane a ajuns prima. A pornit TV-ul pe un canal de ştiri local. Am avut nevoie de câteva clipe ca să înţeleg de ce.

Un idiot a avut ideea genială să vorbească cu presa.

Agentul Briggs refuza să ne vorbească despre anchetele active. Programul Înzestraţii era autorizat să abordeze doar cazuri nerezolvate. Dar, dacă presa aflase despre întâmplarea care-i adusese echipei lui Briggs o nouă sarcină, atunci nu era *nevoie* să ne obţinem informaţiile de la el.

— Să vedem cu ce se ocupă mami şi tati, a spus Lia, privind televizorul cu lăcomie şi aşteptând să înceapă artificiile.

— Lia, îţi dau o mie de dolari dacă nu le mai spui niciodată „mami şi tati” lui Sterling şi Briggs.

Lia s-a uitat gânditoare la Michael.

— E adevărat, într-un anumit sens, a spus, cântărindu-i promisiunea. Dar o să-ţi primeşti drepturile asupra fondului fiduciar abia la douăzeci şi cinci de ani şi eu nu prea cred în meritele recompenselor amânate.

Nici nu ştiusem că Michael *are* un fond fiduciar.

— Ştire de ultimă oră!

Orice discuţie a încetat în cameră când pe ecran a apărut o reporteră. Stătea în faţa unei clădiri cu o turlă în stil gotic. Avea părul răvăşit de vânt şi o expresie serioasă. Momentul era încărcat cu o energie ciudată, ceva care

m-ar fi oprit şi m-ar fi îndemnat să urmăresc emisiunea chiar şi dacă n-aş fi bănuit ce urma.

— Mă aflu în faţa Universităţii Coloniale din Virginia de Nord, unde, astăzi, cei şase mii opt sute de tineri care alcătuiesc corpul studenţesc au aflat că una dintre colegele lor a fost ucisă cu brutalitate şi expusă în chip înfiorător pe peluza preşedintelui universităţii.

Pe ecran a apărut imaginea unei case în stilul celor de pe vechile plantaţii.

— Sursele noastre susţin că tânăra a fost legată şi torturată, apoi sugrumată cu antena propriei maşini şi expusă pe capotă. Maşina cu cadavrul a fost găsită parcată pe peluza din faţa locuinţei lui Larry Vernon, preşedintele Universităţii Coloniale, în primele ore ale dimineţii. În momentul de faţă, poliţia cercetează toate pistele, dar o sursă din interiorul departamentului a declarat că acest bărbat, profesorul George Fogle, e o persoană de interes.

Preţ de o clipă, pe ecran a apărut altă imagine: a unui bărbat de aproape patruzeci de ani, cu păr întunecat şi des şi o privire intensă.

— Printre cursurile predate de domnul profesor Fogle se numără mult apreciatul *Monştri sau oameni: Psihologia ucigaşilor în serie,* a cărui programă susţine că studenţii „vor ajunge să-i cunoască intim pe bărbaţii din spatele legendelor celor mai îngrozitoare crime comise vreodată”.

Reportera şi-a dus mâna la ureche şi s-a oprit din citit de pe prompter.

— Am primit informaţia că o înregistrare video a cadavrului, făcută cu telefonul de un student la scurt timp după sosirea poliţiei la faţa locului, a apărut pe internet. Am fost avertizaţi că videoclipul conţine imagini explicite. Aşteptăm o declaraţie din partea poliţiei locale, cu privire atât la crima în sine, cât şi la lipsa de măsuri de securitate care a permis înregistrarea unor asemenea imagini. Sunt Maria Vincent, în direct pentru Channel Nine News.

În numai câteva secunde, sunetul televizorului a fost oprit şi Sloane a găsit videoclipul. A întors ecranul ca să-l putem vedea cu toţii şi a dat *play.* O cameră de filmare a făcut zoom asupra scenei crimei. *Explicit* era puţin spus.

Niciunul dintre noi nu şi-a ferit privirea. Lia şi Michael poate că se uitau dintr-o curiozitate morbidă. Pentru Sloane, locurile crimelor ofereau date: unghiuri de măsurat, cifre de calculat. Dar, pentru mine şi Dean, important nu era locul.

Ci cadavrul.

Între ucigaşi şi persoanele ucise există o legătură intimă. Cadavrele sunt ca nişte mesaje pline de semnificaţii simbolice, pe care le pot decoda doar cei care înţeleg *nevoile* şi *dorinţele* şi *furia* care motivează curmarea vieţii altui om.

Nimeni nu şi-ar dori să înveţe limbajul acesta. Dean îmi spusese asta, dar îl simţeam alături cu ochii pironiţi la ecran, la fel ca mine.

Cadavrul avea un păr lung şi blond Persoana care făcuse filmarea nu putuse să se apropie, dar, chiar şi de la distanţa asta, trupul tinerei părea distrus şi pielea ei, lipsită de viaţă. La prima vedere, avea mâinile legate la spate şi, după faptul că picioarele nu-i erau răsfirate, am presupus că sunt legate şi ele. Jumătatea inferioară a trupului atârna peste marginea capotei. Bluza îi era plină de sânge. În ciuda filmării de calitate îndoielnică, i-am distins ştreangul din jurul gâtului. O funie neagră se reliefa pe maşina albă, urcând tocmai până la trapa din acoperişul maşinii.

— Hei!

În videoclip, un agent de poliţie l-a observat pe studentul care ţinea telefonul. Acesta a înjurat şi a luat-o la fugă, iar filmarea s-a întrerupt.

Sloane a închis laptopul. În cameră s-a făcut linişte.

— Dacă-i vorba despre o singură crimă, a spus Michael în cele din urmă, înseamnă că nu se pune problema unui ucigaş în serie. Atunci de ce au apelat la FBI?

— Persoana de interes predă un curs despre ucigaşi în serie, am răspuns, gândind cu voce tare. Dacă profesorul e implicat, poate că au nevoie de ajutorul unor experţi în domeniu.

M-am uitat la Dean ca să văd dacă-mi dă dreptate, dar el stătea nemişcat, cu ochii la ecranul mut al televizorului. Mă îndoiam că e captivat de buletinul meteo.

— Dean? am spus.

Nu a reacţionat.

— Dean, a repetat Lia, întinzându-şi piciorul şi înghiontindu-l cu călcâiul. Pământul către Redding!

Dean a ridicat privirea. Părul blond îi căzuse pe faţă. Ochii lui căprui se uitau prin noi. A spus ceva, dar cuvintele i-au bolborosit în gât, pe jumătate mormăieli, pe jumătate şoapte.

— Poftim? a întrebat Sloane.

— Leagă-le, a spus el pe acelaşi ton răguşit, dar mai tare. Însemnează-le.

Taie-le. Spânzură-le.

A închis ochii şi şi-a încleştat pumnii.

— Hei, a spus Lia, ducându-se imediat la el. Hei, Dean!

Nu l-a atins, dar a rămas lângă el. Expresia de pe chipul ei era fioros de protectoare – şi îngrozită.

Fă ceva! mi-am spus.

Urmând exemplul Liei, m-am ghemuit de cealaltă parte a lui. Am întins mâna, ca să-i ating ceafa. Şi el făcuse la fel pentru mine, de mai multe ori, când începusem să învăţ să pătrund în minţile ucigaşilor.

În clipa în care l-am atins, a tresărit. Braţul i-a ţâşnit şi mi-a strâns deodată încheietura dureros de tare. Michael a sărit în picioare cu scântei în ochi. Cu o smucire din cap, i-am dat de înţeles să rămână pe loc. Mă descurcam şi singură.

— Hei, am spus, repetând cuvintele Liei. Hei, Dean!

A clipit repede de trei sau patru ori. Am încercat să mă concentrez asupra detaliilor feţei lui, şi nu asupra strânsorii cumplite în care-mi ţinea încheietura. Genele nu-i erau negre. Erau cafenii, mai deschise la culoare decât ochii. Ochii aceia se holbau acum la mine, rotunzi şi întunecaţi. Mi-a eliberat mâna.

— Eşti bine? a întrebat.

— N-are nimic, a răspuns Lia pentru mine, mijind ochii ca două fante şi provocându-mă să o contrazic.

Dean a ignorat-o şi m-a fixat cu privirea.

— Cassie?

— N-am nimic, am spus.

Chiar n-aveam. Simţeam locul în care mă atinsese cu o clipă în urmă, dar nu mă mai durea. Inima îmi zvâcnea. Am refuzat să-mi las mâinile să tremure.

— Tu eşti bine?

Mă aşteptam să mă ignore, să refuze să-mi răspundă, să-mi întoarcă spatele şi să plece. Când a vorbit, am înţeles ce şi-a propus: o ispăşire. Se forţa să spună mai mult decât era confortabil pentru el, ca să se pedepsească pentru că-şi pierduse stăpânirea de sine.

Ca să se revanşeze faţă de mine.

— Nu prea.

Ar fi putut să se oprească aici, dar n-a făcut-o. Fiecare silabă era muncită din greu şi mi s-a strâns inima când am înţeles cu ce efort rosteşte cuvintele.

— Profesorul pe care-l caută, care predă cursul *Monştri sau oameni…* Aş paria pe mulţi bani că e considerat o persoană de interes pentru că unul dintre ucigaşii despre care predă la curs e tatăl meu, a spus, înghiţind în sec şi pironind covorul cu privirea. FBI-ul i-a desemnat pe Briggs şi pe Sterling pentru că au lucrat la cazul tatei.

Mi-am amintit cum mă simţisem când păşisem în locul unei crime ştiind că fusese aranjat având ca reper uciderea mamei. Şi Dean fusese cu mine. Fusese acolo *pentru* mine.

— Leagă-le. Însemnează-le. Taie-le. Spânzură-le, am spus încet. Aşa îşi omora tatăl tău victimele.

Nu era o întrebare, pentru că ştiam că e aşa. Chiar şi numai privindu-l pe Dean, am înţeles că aşa e.

— Da, a spus, ridicând ochii şi privind televizorul cu sunetul încă oprit. Şi sunt aproape sigur că fata asta a păţit acelaşi lucru.

TU

Gazonul preşedintelui a fost un detaliu ingenios. Ai fi putut s-o laşi oriunde. Nu era nevoie să rişti să te vadă cineva.

— Nu m-a văzut nimeni, şopteşti, fredonând cu satisfacţie. Dar au văzut-o pe ea.

Au văzut liniile adânci pe care i le-ai lăsat pe trup. Au văzut ştreangul pe care i l-ai strecurat pe după gât. Doar cât te gândeşti cum i s-au umflat ochii când i s-a scurs viaţa, cu braţele mici şi fragile încordate în legături, cu pielea palidă pictată cu firişoare roşii şi delicate…

Buzele ţi se arcuiesc într-un zâmbet. Momentul a trecut, dar jocul – jocul e de lungă durată. Data viitoare, o să-ţi stăpâneşti mai bine nerăbdarea. Data viitoare, o s-o iei încet.

CAPITOLUL 8

Dean a ieşit din cameră imediat după ce a lansat bomba cu MO-ul tatălui său. Noi, ceilalţi, am rămas în tăcere şi minutele s-au perindat, fiecare mai încărcat decât cel dinainte cu toate lucrurile pe care *nu* le spuneam.

Nu avea rost să încercăm să dăm teste GED de probă. Nu mă puteam gândi decât la fata din videoclip, cu trupul atârnat de capota maşinii, cu ştreangul negru strâns în jurul gâtului. Dean nu spusese ce anume din înregistrare îl convinsese că AN-ul imită crimele tatălui său.

Faptul că avea braţele şi picioarele legate?

Că fusese suspendată de maşină?

Din perspectivă logică, ar fi putut să fie coincidenţe. Dar Dean păruse atât de convins! Iar el mă crezuse pe mine când îi prezentasem o teorie aparent la fel de smintită. Chiar *mai* smintită.

— Te gândeşti la întâmplările din vară.

Michael a fost cel care a rupt tăcerea, adresându-mi cuvintele astea.

— Faci un efort atât de mare să te stăpâneşti, încât ţi s-a încordat tot trupul.

— Nu vi se pare ciudat? am întrebat, întorcându-mi privirea de la Michael spre ceilalţi. În urmă cu şase săptămâni, Locke a pus în scenă uciderea mamei şi acum cineva imită crimele tatălui lui Dean?

— Am o veste pentru tine, Cassie, a spus Lia, ridicându-se, cu ochii scânteind. Nu totul se învârte în jurul *tău.*

M-a surprins veninul din vocea ei. Poate că nu eram tocmai prietene, dar, de obicei, nici nu mă considera duşmană.

— Lia…

— *Nu-i. Vorba. Despre. Tine!*

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit cu paşi lungi spre uşă. La jumătatea drumului, s-a întors şi m-a sfredelit cu privirea.

— Îţi închipui că ştii cum îl afectează întâmplarea asta pe Dean? Că-l *înţelegi?* N-ai nicio idee prin ce trece. *Niciuna!*

— Nu eşti supărată pe Cassie, Lia, i-a tăiat vorba Michael. Eşti supărată pe situaţie şi pe faptul că Dean a dispărut ca s-o înfrunte *singur.*

— Du-te naibii, Michael! s-a răstit ea.

A lăsat cuvintele să plutească în aer, cu o furie palpabilă, apoi a plecat. După câteva secunde, am auzit cum uşa de la intrare se deschide şi se

trânteşte la loc. Sloane, Michael şi cu mine ne-am holbat unul la altul într-o tăcere uluită.

— Poate că m-am înşelat, a spus Michael în cele din urmă. Poate că nu e supărată *doar pe* situaţie.

Michael ştia să diagnosticheze amestecul precis de emoţii pe care le trăieşte cineva. Sesiza diferenţa dintre iritare, mânia înăbuşită şi furia declanşată de reacţiile de luptă sau fugă. Cât despre cauzele emoţiilor… Problema asta se situa undeva între competenţa lui şi a mea. Lucrurile la care ţineau oamenii, cele care-i răneau, cele din cauza cărora erau aşa cum erau – astea ţineau strict de specialitatea mea.

— Lia îl cunoaşte pe Dean de mai mult timp decât oricare dintre noi, am spus, parcurgând în gând detaliile situaţiei şi ale personalităţilor implicate. Oricâte persoane s-ar stabili în casa asta, pentru Lia ei doi o să formeze mereu o echipă. Pe când Dean…

— E o echipă de-o singură persoană, a încheiat Michael în locul meu. Domnul Lup Singuratic.

Când lucrurile luau întorsături neplăcute, impulsul lui Dean era să înalţe ziduri, să-i îndepărteze pe ceilalţi. Dar nu-l mai văzusem să-i întoarcă spatele Liei. Era *familia* lui. Şi, de data asta, o lăsase pe dinafară – cu noi.

— Lui Dean îi place de Cassie, a anunţat Sloane, fără să-i treacă prin minte că poate nu e momentul potrivit pentru o discuţie legată de simpatia pe care mi-ar purta-o Dean, iar Michael, veşnicul maestru al ascunderii propriilor emoţii, nu a avut nicio reacţie vizibilă când ea a continuat: Lia ştie că lui Dean îi place de Cassie. Nu cred c-o deranjează. Mai curând, cred că i se pare amuzant. Dar, în clipa asta… nu-i amuzant.

Sloane nu prea înţelege psihologia umană, dar, în acelaşi timp, am sesizat sâmburele de adevăr din spusele ei. Lia nu avea niciun interes romantic faţă de Dean. Asta nu însemna că i-a plăcut faptul că, atunci când el ne explicase situaţia, răspunsese la întrebările *mele*. Eu eram cea care reuşise să treacă de zidurile lui. Liei nu-i convenea asta. Pe *ea* trebuia să se bazeze Dean, nu pe mine. Apoi îmi dublasem păcatul când atrăsesem atenţia asupra asemănărilor – atâtea câte erau – dintre situaţia lui şi ceea ce trăisem eu din cauza lui Locke.

— Nu încercam să pretind că ştiu exact ce simte, am spus, simţind nevoia să mă justific, deşi Sloane şi Michael probabil că nu aveau asemenea aşteptări din partea mea. Voiam doar să spun că mi se pare o întorsătură a sorţii cu adevărat înfiorătoare faptul că toţi am fost aduşi aici să rezolvăm

cazuri *abandonate,* dar că tot apar legături între noi şi anchetele active ale lui Briggs, am explicat, întorcându-mi privirea de la Michael la Sloane. Pe bune, ce şanse erau să se întâmple aşa?

Sloane şi-a strâns buzele.

— Ai de gând să ne spui ce şanse erau, nu? a întrebat-o Michael.

— Nu-i aşa de simplu, a răspuns, clătinând din cap, apoi şi-a îndepărtat de pe faţă părul blond-alburiu cu podul palmei. Nu sunt implicate variabile separate. Dean face parte din program pentru că înţelege ucigaşii şi Dean înţelege ucigaşii pentru că tatăl lui e un ucigaş, a continuat, gesticulând cu mâinile întinse în faţă, ca şi când ar fi încercat să apuce ceva inexistent. Toate sunt legate între ele. Familiile noastre. Întâmplările prin care am trecut. Lucrurile pe care ştim să le facem.

M-am întors spre Michael. A evitat să-mi întâlnească privirea.

— Ca să fii Înzestrat, nu e suficient să te naşti cu aptitudini uimitoare. Trebuie să ţi le perfecţionezi. Toată *viaţa ta* trebuie să le perfecţioneze, a spus Sloane, continuând apoi pe un ton mai blând. Ştiaţi că s-au făcut studii despre persoanele de tipul Liei? Le-am citit. Pe toate.

Mi-am dat seama, aşa cum se întâmpla mereu, fără să trebuiască să mă gândesc la asta, că Sloane citise articole despre deosebirea minciunilor pentru a încerca, în stilul ei caracteristic, să se apropie de Lia. Noi, ceilalţi, înţelegeam oamenii în mod instinctiv. Sloane se pricepea mai bine la obiecte. La numere. La *fapte.*

— În rândul adulţilor, capacitatea sporită de a sesiza minciunile pare să depindă în mare parte de o combinaţie între talentul înnăscut şi pregătirea formală. Dar situaţia e diferită în cazul copiilor, a spus, înghiţind în sec. Cei care se pricep în mod excepţional la distingerea minciunilor fac parte dintr-o submulţime statistică precisă.

— Ce submulţime? am întrebat.

Degetele i-au tremurat pe marginea mânecii.

— A copiilor expuşi la experienţe foarte pozitive şi foarte negative. La schimbări ale mediului. La abuzuri, a spus Sloane, făcând o pauză, şi, când a vorbit din nou, cuvintele i s-au înşirat mai repede. S-a observat un efect de interacţiune – din punct de vedere statistic, copiii care se pricep cel mai bine să observe comportamente înşelătoare sunt cei care nu se supun, cei care cresc în medii abuzive, dar se luptă cum pot ca să păstreze un oarecare sentiment de control.

Când Briggs vorbea despre ceea ce înseamnă să fii Înzestrat, tindea să

folosească cuvinte precum *potenţial* şi *dar*. Dar Sloane spunea că talentul brut nu e suficient. Nu ne născuserăm Înzestraţi. Anumite experienţe din copilăria Liei o transformaseră într-o persoană care putea să mintă fără efort, care *ştia* când altcineva o minte pe ea.

Anumite experienţe îl învăţaseră pe Michael să citească emoţiile.

Mama mă învăţase să citesc oamenii ca s-o pot ajuta să le ia banii prin escrocheriile ei. Fuseserăm mereu în mişcare, uneori schimbam oraşele în fiecare săptămână. N-avusesem parte de un cămin al meu. Sau de prieteni. Să pătrund în minţile oamenilor, să-i înţeleg, chiar dacă ei nu ştiau că exist – asta era singura formă de prietenie pe care o cunoscusem în copilărie.

— Niciunul dintre noi n-a avut parte de o copilărie normală, a spus Sloane încet. Altfel, n-am fi ajuns Înzestraţi.

— Şi, cu asta, vă spun la revedere.

Michael s-a ridicat. A păstrat un ton degajat, dar ştiam că nu-i place să vorbească despre viaţa lui de acasă. Îmi spusese cândva că tatăl lui are o fire explozivă. Am încercat să nu mă gândesc la motivele pentru care un băiat mic, crescând alături de un asemenea tată, ar putea simţi nevoia să devină expert în citirea emoţiilor altora.

S-a oprit lângă Sloane în drum spre ieşire.

— Hei, a spus încet, făcând-o să ridice ochii la el. Nu sunt supărat pe tine. N-ai greşit cu nimic.

Sloane a zâmbit, dar zâmbetul nu i s-a văzut şi-n ochi.

— Am adunat multe date care arată că fac sau spun lucruri greşite în cel puţin 86,5% din cazuri.

— Vorbeşti ca o persoană care vrea să fie aruncată în piscină, i-a întors-o Michael.

De data asta, Sloane a reuşit să-i zâmbească cu adevărat şi, aruncându-mi o ultimă privire, Michael a plecat.

— Crezi că Dean s-a dus în garaj? a întrebat ea după ce am stat singure câteva minute. De obicei, când e supărat, se duce în garaj.

Dean nu era doar *supărat*. Nu ştiam detaliile exacte ale traumelor pe care le îndurase în copilărie, dar, singura dată când îl întrebasem dacă ştiuse ce le face tatăl lui acelor femei, răspunsul lui fusese „nu la început”.

— Dean are nevoie de spaţiu, i-am spus, explicându-i situaţia, în caz că nu-şi dăduse seama. Unele persoane preferă să aibă alături prieteni în momentele dificile, pe când altele simt nevoia să rămână singure. Când o să se simtă pregătit să ne vorbească, o s-o facă.

Chiar în timp ce spuneam cuvintele, am înţeles că n-o să pot sta cu mâinile în sân. Să aştept. Trebuia să fac *ceva* – dar nu ştiam ce.

— O să-şi revină? m-a întrebat Sloane încet, abia auzit.

Nu puteam s-o mint.

— Nu ştiu.

CAPITOLUL 9

În cele din urmă, am ajuns în bibliotecă. Dintr-un perete în altul, din podea până-n tavan, rafturile erau umplute cu atât de multe cărţi, încât n-aş fi putut să le citesc pe toate nici pe parcursul a două vieţi. Am zăbovit în prag. Nu căutam o carte. *Al treilea raft din stânga, al doilea de jos.* Am înghiţit în sec şi m-am dus la raftul respectiv. *Interogatoriul numărul douăzeci şi opt, biblioraftul numărul doisprezece.*

Am pus mâna pe biblioraftul corect şi m-am forţat să-l ridic. Ultima dată când încercasem să citesc interogatoriul douăzeci şi opt, mă oprisem când recunoscusem numele de familie al subiectului.

Lia avea dreptate. Nu înţelegeam pe deplin prin ce trece Dean – dar voiam să înţeleg. Trebuia, pentru că, dacă eu aş fi fost cea care se prăvăleşte în hău, el ar fi înţeles.

Dean mereu înţelegea.

M-am aşezat pe podea, mi-am pus biblioraftul pe coapse şi l-am deschis la ultima pagină citită, cu săptămâni în urmă. Briggs era agentul care desfăşura interogatoriul, în incinta închisorii. Tocmai îi ceruse tatălui lui Dean să confirme identitatea uneia dintre victime.

<u>Redding:</u> Nu pui întrebările corecte, băiete. Nu contează cine sunt ele, ci ce anume sunt.

<u>Briggs:</u> Şi ce anume sunt?

<u>Redding:</u> Sunt ale mele.

<u>Briggs:</u> De aceea le-ai legat cu coliere de plastic? Pentru că erau ale tale?

<u>Redding:</u> Vrei să răspund că le-am legat ca să rămână cu mine. Iluştrii voştri psihologi FBI ar saliva dacă m-ar auzi vorbind despre toate femeile care m-au părăsit. Despre mama mea şi mama fiului meu. Dar te-ai gândit că poate-mi place, pur şi simplu, cum arată pielea femeii când se zbate împotriva legăturilor de plastic? Poate că mi-a plăcut să privesc cum încep să le apară linii albe pe încheieturi şi glezne, cum le amorţesc mâinile şi picioarele. Poate mi-a plăcut modul în care li s-au încordat muşchii şi cum unele dintre ele s-au zvârcolit până când le-a dat sângele, în timp ce eu stăteam alături şi le priveam… Poţi să-ţi imaginezi, agentule Briggs? Poţi?

<u>Briggs:</u> Şi însemnarea lor? Vrei să spui că ideea n-a fost să prezinţi dovezi vizibile ale faptului că-ţi aparţin? Că scopul nu a fost să le

stăpâneşti, să le domini, să le controlezi?

Redding: Scopul? Cine a zis că am avut vreun scop? Oamenii nu prea m-au îndrăgit în copilărie. Profesorii spuneau că sunt ursuz. Bunicul m-a crescut şi mi-a spus iar şi iar să nu mă uit aşa la el, să nu mă uit aşa la bunica. Pur şi simplu era ceva diferit la mine, o ciudăţenie subtilă. A trebuit să învăţ s-o ascund, dar fiul meu? Dean? El s-a născut cu zâmbetul pe buze. Oamenii se uitau la el şi imediat zâmbeau şi ei. Toţi l-au iubit pe băiatul acela. Băiatul meu.

Briggs: Dar tu? L-ai iubit?

Redding: Eu l-am făcut. Era al meu şi, dacă avea puterea asta să farmece, să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor, atunci o aveam şi eu.

Briggs: Fiul tău te-a învăţat să te amesteci printre oameni, să le câştigi simpatia, să le câştigi încrederea. Tu ce l-ai învăţat pe fiul tău?

Redding: De ce n-o întrebi pe soţia ta? Frumuşică, nu-i aşa? Dar ce gură avea… mmmm, mmm, mmmmm!

— O lectură plăcută?

Vocea m-a adus cu mintea înapoi în prezent.

— Lia.

— Nu te poţi abţine, nu-i aşa?

Avea o notă de încordare în glas, dar nu mi-a vorbit cu furia orbitoare dinainte.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis mai devreme, am spus, apoi mi-am luat inima în dinţi şi am acceptat riscul unei scuze, ştiind că s-ar putea să se enerveze. Ai dreptate. Nu ştiu prin ce trece Dean. Situaţia dintre mine şi Locke n-a fost la fel.

— Mereu atât de sinceră! a zis pe un ton uşor tăios. Mereu dispusă să-şi recunoască greşelile.

Privirea i s-a oprit asupra biblioraftului din poala mea şi vocea i-a devenit rece.

— Şi totuşi, atât de pregătită mereu să le repete iar şi iar!

— Lia, am spus. Nu încerc să mă insinuez între voi.

— Dumnezeule, Cassie! Ţi-am spus că nu-i vorba despre tine. Chiar îţi închipui că-i vorba despre *mine?*

Nu prea ştiam ce să cred. Lia făcea tot posibilul să fie dificil de citit. În privinţa ei, singura mea certitudine era loialitatea pe care i-o purta lui Dean.

— N-ar vrea să citeşti chestiile astea.

Părea convinsă – dar, în fond, Lia părea întotdeauna convinsă.

— M-am gândit că ar putea ajuta, am spus. Dacă aş *înţelege*, atunci aş putea…

— Ajuta? a repetat Lia pe un ton arţăgos. Asta-i problema ta, Cassie. Intenţiile tale sunt întotdeauna atât de *bune!* Mereu vrei doar să *ajuţi*. Dar, până la urmă, nu ajuţi. Cineva are de suferit şi acel cineva nu eşti niciodată tu.

— N-o să-i fac rău lui Dean, am declarat vehement.

Lia a izbucnit zgomotos în râs.

— E drăguţ că eşti atât de sigură, dar e evident c-o să-i faci rău, a spus, alunecând cu spatele rezemat de perete şi aşezându-se pe jos. Briggs m-a pus să ascult o înregistrare audio cu interogatoriile lui Redding când aveam paisprezece ani, a continuat, strângându-şi picioarele la piept. Locuiam aici de un an şi Dean nu voia să mă apropii de nimic din ce avea vreo legătură cu tatăl lui. Dar eram ca tine. M-am gândit că ar putea *ajuta*, dar nu a *ajutat*, Cassie.

De fiecare dată când spunea *ajuta*, expresia îi devenea din ce în ce mai mânioasă.

— Interogatoriile acelea sunt spectacolul Daniel Redding. E un mincinos. Unul dintre cei mai abili pe care i-am auzit vreodată. Te face să crezi că minte când spune adevărul şi apoi spune nişte chestii care pur şi simplu n-au cum să fie adevărate… a continuat Lia, clătinând apoi din cap, ca şi când, cu mişcarea asta, ar vrea să scape de amintire. Dacă citeşti orice a spus Daniel Redding, o să ţi se sucească minţile, Cassie, şi gândul că ai citit aşa ceva o să-i sucească minţile lui Dean.

Avea dreptate. Dean n-ar fi vrut să citesc asta. Tatăl lui îl descrisese drept un băieţel care se născuse cu zâmbetul pe buze, de care lumea se ataşa imediat, care, fără niciun efort, îi făcea pe toţi să se simtă în largul lor, dar acel Dean pe care-l cunoşteam eu avea mereu garda ridicată.

Mai ales faţă de mine.

— Spune-mi că mă înşel, Cassie, şi-o să-ţi cer scuze în chipul cel mai frumos. Spune-mi că Daniel Redding nu ţi-a intrat deja pe sub piele.

Aveam atâta minte încât să n-o mint pe Lia. Exista ceva înăuntrul meu, partea din mine care privea oamenii ca pe nişte puzzle-uri care trebuie rezolvate, care voia răspunsuri, care voia să facă lucrurile – lucruri cumplite, *îngrozitoare*, precum ceea ce păţise mama, precum ceea ce le făcuse Daniel Redding acelor femei – să capete sens.

— Dean n-ar vrea să fac asta, am recunoscut, muşcându-mi buza de jos şi adăugând imediat: Nu înseamnă că are dreptate.

În prima săptămână petrecută în program, încercase să mă pună pe fugă. Îmi spusese că cercetarea profilurilor ucigaşilor o să mă distrugă. Îmi spusese, de asemenea, că, atunci când agentul Briggs începuse să-i ceară ajutorul pentru rezolvarea cazurilor, nu mai rămăsese nimic de distrus în el.

Dacă circumstanţele noastre ar fi fost inversate, dar eu aş fi fost cea care se îneacă în asemenea probleme, Dean n-ar fi dat înapoi.

— Am dormit în camera lui Michael azi-noapte, a spus Lia deodată, aşteptând să-i înţeleg cuvintele, ca apoi să-mi rânjească larg, ca pisica Cheshire. Am cerut o partidă de revanşă la poker pe dezbrăcate şi *monsieur Townsend* a fost foarte fericit să accepte.

M-am simţit de parcă mi-ar fi străpuns pieptul cu un ţurţure de gheaţă. Am încremenit cu desăvârşire şi am încercat să-mi înăbuş orice sentiment.

Lia a întins mâna şi mi-a luat biblioraftul din poală. A pufnit.

— Serios, Cassie, eşti prea credulă. Dacă şi când o să mă hotărăsc să petrec din nou o noapte cu Michael, o să afli, pentru că a doua zi, dimineaţa, tu o să fii invizibilă, iar Michael o să se uite doar la mine. Dar, până atunci… a spus, închizând zgomotos biblioraftul. Cu plăcere! Pentru că, în mod oficial, e a doua oară în ultimele cinci minute când te salvez de la o greşeală pe care, crede-mă, nu vrei s-o faci, a continuat, sfredelindu-mă cu privirea. Nu vrei să intri în mintea lui Daniel Redding, Cassie, a adăugat, dându-şi părul peste umăr. Dacă mă sileşti să fac şi intervenţia numărul trei, o să mă văd nevoită să găsesc o soluţie mai inventivă.

Cu aceste cuvinte cam neliniştitoare, a părăsit încăperea – luând cu ea şi biblioraftul, cu toate informaţiile din el.

Are voie *să facă asta?* Am rămas nemişcată, privind după ea. În cele din urmă, m-am dezmeticit şi mi-am spus că are dreptate, că nu e nevoie să cunosc detaliile cazului tatălui lui Dean ca să-i pot fi alături, dar, deşi am înţeles asta, deşi eram *convinsă* de asta, n-am putut să nu mă gândesc la partea din interogatoriu pe care nu apucasem s-o citesc.

Ce l-ai învăţat pe fiul tău? îl întrebase Briggs.

N-am văzut niciodată o fotografie cu tatăl lui Dean, dar mi-am imaginat zâmbetul care i se întinsese pe chip când a răspuns:

De ce n-o întrebi pe soţia ta?

CAPITOLUL 10

Dean a lipsit de la cină. Judd i-a pregătit o farfurie cu mâncare şi i-a pus-o în frigider. M-am întrebat dacă era obişnuit cu dispariţiile astea de ore întregi. Poate că se întâmplau frecvent atunci când venise aici. Am descoperit că mă gândesc din ce în ce mai des la băiatul acela – la copilul de doisprezece ani al cărui tată fusese arestat pentru omoruri în serie.

Ştiai ce face, m-am gândit, privind lucrurile din perspectiva lui, fără ca măcar să-mi propun. *N-ai putut să-l opreşti.*

Empatizarea cu Dean: intuirea sentimentelor lui faţă de tatăl său, a stării îngrozitoare pe care probabil că i-o provocase imaginea cadavrului acelei tinere – nu puteam să ascund toate astea într-un cotlon separat al psihicului meu. Simţeam că mi se scurg în propriile gânduri. În clipa de faţă, eram aproape sigură că Dean se gândeşte la faptul că are sânge de ucigaş. Iar eu îl purtam în vene pe al lui Locke. Poate că Lia avea dreptate. Poate că nu puteam să înţeleg cu adevărat prin ce trece Dean – dar, fiind profiler, nu puteam să nu încerc. Nu puteam să nu-i simt durerea şi să nu recunosc în ea un ecou al suferinţelor mele.

După cină, am vrut să urc la etaj, dar picioarele m-au purtat spre garaj. M-am oprit chiar în faţa uşii. Auzeam zgomotele înfundate ale impactului dintre carne şi un obiect – iar şi iar, fără oprire. Am pus mâna pe clanţă, dar imediat am tras-o înapoi.

Nu te vrea aici, mi-am amintit. Dar, în acelaşi timp, n-am putut să nu mă gândesc că poate faptul că ne întorcea spatele tuturor ţinea mai puţin de ceea ce voia şi mai mult de ceea ce nu-şi îngăduia să vrea. Era posibil – chiar probabil – ca Dean să nu simtă *nevoia* să fie singur, ci mai degrabă să considere că asta merită.

Mâna mi s-a întins din nou în faţă, din proprie voinţă. De data asta, am apăsat clanţa. Uşa s-a întredeschis şi sunetul gâfâielilor lui s-a adăugat *pam-pam-pam*-ului ritmic pe care-l auzisem adineauri. Am împins-o, ţinându-mi respiraţia. Dean nu m-a văzut.

Părul blond îi era plin de transpiraţie şi lipit de frunte. Un maiou subţire şi alb îi atârna mulat pe trunchi, ud leoarcă şi aproape transparent. I-am distins liniile abdomenului, pe cele ale pieptului. Avea umerii descoperiţi şi muşchii atât de încordaţi, încât am crezut că o să-i plesnească precum nişte elastice de cauciuc sau că o să-i ţâşnească de sub pielea bronzată.

Pam! Pam! Pam!

Lovea cu pumnii într-un sac de box. Legănându-se, sacul revenea la el şi-l făcea să lupte şi mai îndârjit. Ritmul loviturilor accelera şi, cu fiecare pumn, Dean se opintea tot mai mult. Avea pumnii goi.

Nu ştiu cât am stat aşa, privindu-l. Mişcările lui aveau ceva animalic, ceva sălbatic şi fioros. Ochiul meu de profiler observa semnificaţii în fiecare lovitură. *Îşi pierde controlul, se stăpâneşte. Pedeapsă, eliberare.* Probabil că savura durerea pe care o simţea în pumni. Probabil că nu se putea opri.

M-am apropiat cu câţiva paşi, dar totuşi am păstrat distanţa. De data asta, n-am făcut greşeala de a încerca să-l ating. Ochii îi erau fixaţi la sac, fără să vadă nimic. Nu ştiam sigur pe cine loveşte – pe tatăl lui sau pe el însuşi. Ştiam doar că, dacă nu se oprea, ceva avea să cedeze – sacul, mâinile lui, trupul, mintea.

Trebuia să se dezmeticească.

— Te-am sărutat.

N-am înţeles ce nebunie mă îndemnase să spun asta, dar trebuia să spun *ceva*. Am observat clipa în care mi-a desluşit cuvintele. Mişcările i-au devenit ceva mai măsurate; am simţit că redevine conştient de lumea din jur.

— Nu contează, a spus, continuând să lovească sacul. A fost doar un joc.

Adevăr sau provocare. Avea dreptate. Fusese doar un joc. Atunci de ce mă simţeam de parcă tocmai aş fi primit o palmă?

S-a oprit în sfârşit din lovit sacul. Gâfâia din greu şi tot trupul i se cutremura cu fiecare respiraţie. Aruncându-mi o privire piezişă, a vorbit din nou:

— Meriţi mai mult.

— Mai mult decât un joc? am întrebat.

Sau mai mult decât pe tine?

Dean n-a răspuns. Atunci am înţeles că problema nu-i legată cu adevărat de mine. Dean nu mă vedea pe *mine*. Era vorba despre o variantă idealizată a lui Cassie pe care şi-o născocise în gând, cu care voia să se chinuie singur. Despre o fată care *merita* anumite lucruri. Pe care el n-avea s-o *merite* niciodată. M-a supărat faptul că mă înălţase pe un piedestal de sticlă, fragil şi inaccesibil. De parcă n-aş fi avut niciun cuvânt de spus în povestea asta.

— Am un tub de ruj! am izbucnit deodată. Mi l-a dat Locke. Îmi spun că-l păstrez ca amintire, dar nu-i atât de simplu, am început şi, văzând că nu

răspunde, am continuat: Locke a crezut că pot să ajung ca ea.

Asta fusese miza micului ei joc.

— Şi-a dorit asta atât de mult, Dean! Ştiu că era un monstru. Ştiu că ar trebui s-o urăsc. Dar, uneori, mă trezesc dimineaţa şi, preţ de o secundă, uit. Şi în secunda aia, înainte să-mi amintesc ce a făcut, mi se face dor de ea. Nici măcar n-am ştiut că suntem înrudite, dar…

Am tăcut şi mi s-a încleştat gâtul, pentru că nu reuşeam să-mi alung ideea că ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e ultima mea legătură cu mama. Că nu e ceea ce pare. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar nu reuşisem şi apăruseră victime.

— Nu spune lucrurile astea pentru că am eu nevoie să le aud, a zis răguşit Dean. Nu semeni deloc cu Locke.

Şi-a şters palmele de blugi şi am auzit cuvintele pe care nu le spunea.

Nu eşti deloc ca mine.

— Poate, am spus încet, ca să putem face tot ce facem noi doi, trebuie să avem o mică parte monstruoasă în suflet.

Lui Dean i s-a tăiat respiraţia şi, pentru un moment nesfârşit, am tăcut amândoi; inspirând, expirând, respirând sub povara adevărului pe care tocmai îl rostisem.

— Îţi sângerează mâinile, am spus într-un final, la fel de răguşită cum fusese el cu o clipă în urmă. Te-ai rănit.

— Nu, n-am…

Dean a coborât privirea, şi-a zărit pumnii însângeraţi şi şi-a înghiţit replica.

Dacă nu te-aş fi întrerupt, ţi-ai fi zdrobit mâinile. Gândul acesta m-a făcut să intru în acţiune. După un minut, m-am întors cu un prosop curat şi un lighean cu apă.

— Aşază-te, am spus.

Văzând că nu se clinteşte, l-am ţintuit cu privirea şi am repetat ordinul. Din punct de vedere fizic, semănam cu mama, dar, când aveam motive suficiente, reuşeam s-o imit destul de bine pe bunica din partea tatei. Era periculos să te pui cu *nonna.*

Observându-mi încordarea încăpăţânată a maxilarului, Dean s-a aşezat pe banca de exerciţii. Mi-a întins mâna ca să-i dau prosopul. Nu l-am luat în seamă şi m-am aşezat în genunchi, înmuindu-l în apă.

— Dă-mi mâna, am spus.

— Cassie…

— Mâna! am repetat.

Am simţit că vrea să refuze, dar, cumva, mâna lui a ajuns în a mea. Am întors-o încet. Cu mare grijă, i-am curăţat sângele de pe degete, plimbând încet prosopul de-a lungul oaselor şi tendoanelor lui. Apa era doar călduţă, dar m-am înfierbântat când i-am atins uşor pielea cu degetul mare.

I-am lăsat mâna stângă şi m-am apucat de cea dreaptă. Niciunul dintre noi nu a vorbit. Nici nu m-am uitat la el. Mi-am concentrat privirea asupra degetelor lui şi a cicatricii care i se întindea pe cel mare.

— Te-am rănit, a spus, rupând tăcerea.

Am simţit că momentul îmi alunecă printre degete. Am vrut să-l recuperez, cu o dorinţă atât de arzătoare, încât m-a surprins.

Nu vreau să-mi doresc asta. Voiam ca totul să rămână la fel. Puteam să fac asta, o făcusem până acum. Nu era nevoie să se schimbe nimic.

I-am lăsat mâna jos.

— Nu m-ai rănit, i-am spus hotărât. M-ai apucat de încheietură.

Mi-am tras mâneca şi i-am arătat braţul drept, ca dovadă. Pe lângă pielea lui bronzată, a mea era aproape insuportabil de palidă.

— Nicio urmă. Nicio vânătaie. Nimic. N-am nimic.

— Ai avut noroc, a spus. Eram… în altă parte.

— Ştiu.

Noaptea trecută, când sosirea agentei Sterling mă aruncase în picaj, el fusese cel care mă eliberase din hăul în care căzusem, cu gândul *în altă parte*. Dean mi-a întâlnit privirea o clipă şi în ochi i-a licărit înţelegerea.

— Te învinuieşti pentru ce a păţit agenta Locke, a spus, pentru că Dean era profiler, ca mine, şi putea să-mi intre în cap la fel de uşor cum pătrundeam eu în al lui. Pentru moartea fetelor pe care le-a ucis, pentru ce i-a făcut lui Michael, pentru ce mi-a făcut mie.

N-am răspuns.

— N-a fost vina ta, Cassie. N-aveai cum să-ţi dai seama.

Faţă în faţă cu mine, Dean a înghiţit în sec. Ochii mei au urmărit cum i se mişcă mărul lui Adam. Şi-a despărţit buzele şi a spus:

— Tata m-a obligat să privesc.

Cuvintele şoptite au avut forţa unui glonţ, dar n-am reacţionat. Dacă aş fi spus ceva, dacă aş fi respirat, dacă aş fi făcut orice mişcare, Dean s-ar fi închis din nou în sine.

— Am aflat ce făcea şi m-a obligat să privesc.

Ce făceam, schimb de secrete? De remuşcări? Ceea ce-mi spusese avea o

amploare mult mai mare decât orice aş fi putut să-i spun eu. Se îneca şi nu ştiam cum să-l scot la suprafaţă. Am stat nemişcaţi în tăcere, el pe banca de exerciţii, eu pe podea. Am vrut să-l ating, dar n-am făcut-o. Am vrut să-i spun că totul o să fie bine, dar n-am făcut-o. Mi-am amintit despre tânăra pe care o văzuserăm la ştiri.

Tânăra moartă.

Dean putea să lovească sacul de box până când i s-ar fi jupuit pielea de pe pumni. Puteam să tot facem schimb de mărturisiri pe care nimeni n-ar trebui să le facă niciodată. Dar nimic nu putea schimba faptul că Dean nu va dormi liniştit până la rezolvarea cazului – şi nici eu.

CAPITOLUL 11

A doua zi, dimineaţa, după ce mă zvârcolisem aproape toată noaptea, m-am trezit cu faţa cuiva la zece centimetri deasupra mea. M-am tras imediat înapoi în pat şi Sloane m-a urmărit cu privirea, clipind.

— Ipotetic vorbind, a spus, de parcă ar fi fost perfect normal să te apleci asupra patului cuiva şi să te holbezi la acea persoană până când s-ar fi trezit, dacă am construi un model al locului crimei pe care l-am văzut ieri în videoclip, ar însemna că pătrundem fără voie în spaţiul intim al lui Dean?

Am deschis gura cu gândul să-i spun că pătrunde în spaţiul *meu* intim, dar apoi i-am înţeles întrebarea.

— Ipotetic vorbind, am spus, înăbuşindu-mi căscatul şi ridicându-mă în capul oaselor, ai reconstituit deja numitul loc al crimei?

— E foarte posibil.

Părul ciufulit îi ţâşnea în direcţii ciudate şi avea cearcăne.

— N-ai dormit deloc azi-noapte? am întrebat-o.

— Am încercat să-mi explic cum a reuşit ucigaşul să poziţioneze trupul fetei fără să fie văzut, a spus, ceea ce era şi nu era un răspuns la întrebarea mea.

Când pe Sloane o acapara ceva, restul lumii dispărea.

— Am o teorie.

S-a tras de marginile părului blond-alburiu. Practic, se vedea că aşteaptă să mă răstesc la ea, să-i spun că abordează problema cu Dean în mod *greşit*. Ştia că e diferită de ceilalţi oameni şi începeam să înţeleg, puţin câte puţin, că la un moment dat, pe parcursul vieţii, cineva – sau poate mai mulţi *cineva* – o obişnuise să creadă că *diferit*, tipul ei de *diferit*, e greşit.

— Dă-mi voie să mă îmbrac, i-am spus. Apoi poţi să-mi spui teoria ta.

Când Dean se supăra, se ducea în garaj. Când Sloane se supăra, se ducea la subsol. Nu ştiam dacă are vreo altă metodă de a face faţă situaţiilor dificile.

Şi apoi, mi-am spus, îmbrăcând un tricou, *eu categoric n-am dreptul să cer nimănui să-l lase în pace pe Dean.*

Subsolul se întindea pe toată lungimea casei noastre în stil victorian şi pe sub curţile din faţă şi din spate. Nişte pereţi care nu ajungeau chiar până la tavan despărţeau spaţiul în platouri diferite, lăsate fiecare fără al patrulea

zid.

— A trebuit să modific puţin maşina, a spus Sloane, legându-şi părul strâns în coadă şi oprindu-se în faţa unei maşini vechi, oprite pe gazonul unui platou conceput să arate ca un parc. Briggs a adus una cu două portiere în urmă cu câteva săptămâni, pentru o simulare la care lucram. Capota depăşea lungimea necesară cu cinci centimetri şi panta ei nu era suficient de înclinată, dar problema s-a rezolvat cu ajutorul unui baros manevrat cu grijă.

Sloane avea o siluetă delicată şi nu prea acorda atenţie măsurilor de siguranţă recomandate. Ideea că ar putea să manevreze un baros, de orice tip, m-a îngrozit.

— Cassie, concentrează-te! mi-a ordonat. Avem opţiuni cam limitate în privinţa scenelor de exterior, aşa că am ales platoul cu parcul de cartier. Iarba e înaltă de trei centimetri şi mai puţin uniformă decât peluza de la locul crimei. Avem o colecţie bună de manechine pentru probe, aşa că am găsit ceva apropiat de înălţimea victimei, cu o marjă de eroare de doi centimetri. Funia e de altă culoare, dar e făcută din nailon şi ar trebui să coincidă ca grosime.

Uneori era uşor să uit că darul lui Sloane nu se limita câtuşi de puţin la lista de date statistice pe care le adunase în creier. Videoclipul cu locul crimei pe care-l văzuserăm fusese filmat de la distanţă şi durase mai puţin de patruzeci şi cinci de secunde, dar ea reţinuse toate detaliile numerice: lungimea şi grosimea funiei din jurul gâtului victimei; poziţia exactă a trupului; înălţimea ierbii; marca, modelul şi dotările maşinii.

Rezultatul era că aveam în faţa ochilor o reproducere aproape exactă a scenei pe care o văzusem în înregistrarea video. Pe capotă era întins un manechin dezbrăcat, fără chip. Partea de jos a acestuia atârna în faţă, iar în jurul gâtului avea legată o funie. Trupul era înclinat uşor într-o parte. În videoclip, îl văzusem doar din faţă, dar acum puteam să mă plimb în jurul lui şi să-l observ din toate unghiurile posibile. Mâinile îi erau legate asimetric la nivelul încheieturilor, făcând ca partea superioară a manechinului să stea întoarsă uşor spre stânga. Am închis ochii şi mi-am imaginat-o pe tânără.

Te-ai împotrivit, nu-i aşa? Te-ai zbătut atât de tare, încât legăturile ţi-au tăiat braţele.

— Un capăt al funiei îi era legat în jurul gâtului. Celălalt urca până la trapa din plafon, cobora şi era prins de ceva dinăuntrul maşinii.

Vocea lui Sloane m-a adus înapoi în prezent. Am privit maşina.

— AN-ul n-a făcut toate astea pe gazonul din faţa casei preşedintelui universităţii, am spus.

— Corect! a izbucnit, zâmbindu-mi vesel. Ceea ce înseamnă că mai întâi a legat-o şi *apoi* a mutat maşina acolo. Am cercetat topografia străzilor din jurul casei. Una aflată chiar la vest coteşte la un moment dat, dar, dacă nu urmezi cotitura şi mergi drept înainte, părăseşti carosabilul şi cobori pe un teren împădurit şi înclinat.

— Pădurea ar fi putut să-l ascundă vederii, am spus, muşcându-mi buza de jos şi încercând să mi-l imaginez pe AN înaintând repede şi fără zgomot, învăluit încă de întunericul parţial al zorilor. Presupunând că a omorât-o în maşină, ar fi putut s-o lege în pădure…

Sloane mi-a continuat firul gândirii:

— …şi s-o împingă până la marginea ei, de unde ar fi preluat-o panta colinei. Singura întrebare e cum a reuşit să împiedice trupul să salte în timpul coborârii.

Am deschis gura ca să-i răspund, dar altcineva mi-a luat-o înainte.

— L-a imobilizat cu greutăţi.

Eu şi Sloane ne-am întors în aceeaşi clipă. Agenta Sterling venea spre noi, traversând repede spaţiul cu picioarele ei lungi. Îşi schimbase costumul gri cu unul negru şi cămaşa roz cu una de un gri argintiu-deschis, care i se potrivea aproape perfect cu ochii. Avea părul împletit într-o coadă franţuzească şi faţa încordată, de parcă şi-ar fi fixat împletitura atât de strâns, încât i-ar fi întins pielea pe craniu.

S-a oprit la câţiva paşi de scena construită de Sloane.

— E o imitaţie impresionant de realistă, a spus şi, după intonaţia abruptă, a fost clar că nu e un compliment. De unde v-aţi inspirat?

Fără să-i observe tonul dur, Sloane a răspuns cu un zâmbet larg:

— A apărut pe internet un videoclip înregistrat cu un telefon mobil.

Agenta Sterling a închis ochii, şi-a plecat capul uşor şi a inspirat. Aproape c-o auzeam cum numără în gând până la zece. Când a deschis ochii, m-a ţintuit cu privirea.

— Şi contribuţia ta care a fost, Cassandra?

Aş fi putut să-i spun că Sloane organizase platoul de una singură, dar n-aveam de gând să-mi arunc colega de cameră în gura lupului. Păşind între ea şi Sterling, am atras furia agentei asupra mea.

— Contribuţia mea? am repetat, fără să ştiu pe cine imit de fapt, pe Lia –

sau poate pe Michael. Să zicem *sprijin moral*.

Sterling şi-a strâns buzele şi s-a întors din nou spre Sloane.

— Ai reconstituit locul crimei cu un scop anume? a întrebat pe un ton uşor mai blând.

Am încercat să-i atrag atenţia lui Sloane, să-i indic că nu trebuie sub nicio formă să-i dezvăluie ce ne spusese Dean despre tatăl lui.

Ea mi-a întâlnit privirea şi a încuviinţat. M-am relaxat oarecum, apoi Sloane s-a întors din nou spre agenta Sterling.

— Dean ne-a spus că acest caz seamănă foarte mult cu al tatălui său, a spus simplu.

Evident, îmi interpretase privirea fix pe dos.

— Aşa că ai reconstituit scena ca să vezi dacă Dean are dreptate în privinţa asemănărilor? a întrebat Sterling.

— Am reconstituit-o ca s-o poată vedea Cassie, a răspuns binevoitor. A spus că Dean are nevoie de spaţiu, aşa că-i lăsăm spaţiu.

— Aşa credeţi voi că-i *lăsaţi spaţiu?* a întrebat agenta, arătând maşina cu o mişcare abruptă a mâinii. Îmi vine să-l omor pe puştiul care a postat videoclipul! Să vadă aşa ceva… era ultimul lucru de care avea nevoie Dean! Dar ştiţi ce-i mai trebuia pe lângă asta? Ca cineva să reproducă scena aceea *în subsolul lui*. N-aţi învăţat nimic din întâmplările de astă-vară?

Întrebarea mă ţintea drept pe mine. Tonul ei nu era furios sau acuzator. Era uluit.

— Când directorul a descoperit ce face Briggs cu Dean, că se foloseşte de el pentru rezolvarea anchetelor, a fost cât pe ce să-l concedieze. Ar fi *trebuit* să-l concedieze. Dar tatăl meu şi Briggs au reuşit cumva să convină asupra unui compromis. Agenţia avea să-i ofere lui Dean o locuinţă, un tutore şi instruire, iar el avea să-i ajute cu cazuri nerezolvate. *Nu* cu anchete active. Niciodată nu s-a pus problema să vă riscaţi vieţile.

Agenta Sterling a tăcut o clipă, cu o expresie undeva între furie şi sentimentul trădării.

— M-am făcut că nu văd. Până în vara aceasta.

Vara aceasta – când ni se îngăduise să participăm la o anchetă activă, pentru că ucigaşa pusese ochii pe mine.

Sloane mi-a sărit în apărare.

— Ucigaşa a contactat-o pe Cassie, nu invers.

Lui Sterling i s-a îmblânzit expresia când s-a întors spre ea.

— Nu e vorba despre cele întâmplate în vară. Ci despre faptul că nimeni

nu v-a autorizat să lucraţi la ancheta *asta*. Vreau să-mi promiteţi amândouă că veţi renunţa. Fără reconstituiri, fără profiluri psihologice, fără hacking.

— Fără hacking, a încuviinţat Sloane, întinzându-i mâna ca să bată palma, şi, înainte ca Sterling să-i poată atrage atenţia asupra auzului ei selectiv, a adăugat: Dacă toţi locuitorii oraşului Quantico ar da mâna între ei, ar rezulta un număr total de 157.080 de combinaţii posibile.

Agenta a zâmbit uşor şi i-a apucat mâna întinsă.

— Fără spargeri şi fără alte simulări!

Sloane şi-a retras mâna. Cearcănele de sub ochi o făceau să pară cumva mai tânără, vulnerabilă – poate fragilă.

— Trebuie să fac simulări. Cu asta mă ocup.

Ca profiler, Sterling ar fi trebuit să audă ceea ce Sloane nu spunea explicit – că aranjarea machetei ăsteia era singurul lucru pe care *putea* să-l facă pentru Dean. Era totodată mijlocul prin care se împăca cu propriile emoţii. Cu asta se *ocupa*.

— Nu şi pentru ancheta asta, a repetat agenta Sterling, întorcându-se de la ea spre mine. Fără excepţii. Fără pretexte. Programul acesta funcţionează doar dacă regulile sunt respectate şi aplicate, a anunţat şi mi-a fost clar că îşi asumase răspunderea pentru aplicarea lor. Veţi lucra la cazuri nerezolvate şi o veţi face doar cu aprobarea mea şi a agentului Briggs. Dacă nu puteţi să respectaţi indicaţiile astea simple, atunci nu *voi* prezentaţi un risc. Ci întregul program.

M-a privit în ochi şi am înţeles fără dubii că vrea să-i interpretez cuvintele drept o ameninţare.

— M-am exprimat suficient de clar?

Singurul lucru mai clar decât atât era faptul că impresiile pe care mi le făcusem mai devreme despre ea fuseseră cât se poate de precise. Asta nu era o misiune obişnuită pentru ea. Era ceva personal.

CAPITOLUL 12

Michael s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Practic, a ameninţat să desfiinţeze întregul program, a spus el. E profiler. Ştie precis de ce ameninţări e nevoie ca să pună oamenii la punct. Te-a citit, Colorado. Ai spirit de echipă, aşa că nu te-a ameninţat doar pe tine. Ne-a ameninţat şi pe noi.

Eu şi Michael stăteam în camera de zi. Sloane, Lia şi Dean trecuseră cu brio testele de probă GED de ieri Nici eu, nici Michael nu le completaserăm, dar cineva predase foi cu răspunsuri semnate cu numele noastre. Părea că Lia se simţise generoasă – dar nu atât de generoasă încât să ne asigure punctaje de trecere. În consecinţă, eu şi Michael primiserăm ordine stricte să ne punem cu burta pe carte.

Eu eram mai obişnuită cu respectarea ordinelor decât Michael.

— Dacă ar fi să faci şi tu ameninţări, a spus, cu un zâmbet ştrengăresc întinzându-i-se încet pe faţă, pe mine cu ce m-ai ameninţa?

Am ridicat privirea de pe foaie. Parcurgeam testul completat de Lia în numele meu, corectând răspunsurile greşite.

— Vrei să te ameninţ?

— Vreau să ştiu *cum* m-ai ameninţa, m-a lămurit. Evident, soluţia n-ar fi să ameninţi programul. Nu îndrăgesc FBI-ul atât de mult.

Am lovit în foaia testului de probă cu capătul creionului. Provocarea lui Michael era binevenită, pentru că mi-a luat gândul de la celelalte probleme.

— Aş începe cu Porsche-ul tău, am spus.

— Mi-ai lua cheile, dacă aş fi neascultător?

A dat din sprâncene într-un stil totodată sugestiv şi ridicol.

— Nu, am răspuns fără ezitare. Dacă ai fi neascultător, i-aş da maşina ta lui Dean.

A urmat o clipă de tăcere uluită, apoi Michael şi-a pus mâna pe inimă, de parcă l-aş fi împuşcat – gest care ar fi fost mai comic dacă l-ar fi făcut înainte să fi încasat în piept un glonţ adevărat.

— Tu m-ai întrebat, am spus.

Ar fi trebuit să se înveţe să nu arunce mănuşa dacă nu e pregătit să i-o ridic de pe jos.

— Câtă depravare, Cassie Hobbes!

Era în mod clar impresionat. Am ridicat din umeri.

— Între tine şi Dean e un fel de pseudo-duşmănie şi pseudo-rivalitate-între-fraţi. Ai prefera mai curând să-ţi incendiez maşina decât să i-o dau lui Dean. E ameninţarea perfectă.

Michael nu mi-a contrazis logica. Doar a clătinat din cap şi a zâmbit.

— Ţi-a mai spus cineva că ai înclinaţii sadice?

Am simţit că plămânii mi se golesc de aer. N-avea cum să ştie ce efecte aveau cuvintele astea asupra mea. Mi-am întors din nou atenţia asupra testului de probă, lăsându-mi părul să-mi cadă pe faţă, dar era prea târziu. Michael îmi surprinsese o *clipă groaza-dezgustul-frica* de pe chip.

— Cassie…

— N-am nimic.

Locke fusese o sadică. În parte, crimele îi făcuseră plăcere pentru că-şi imaginase chinurile victimelor. Eu nu voiam să fac rău nimănui. Niciodată. Dar, având un talent natural de profiler, înţelegeam slăbiciunile oamenilor din instinct. A şti ce-şi doresc oamenii şi a şti ce-i sperie erau două feţe ale aceleiaşi monede.

Michael nu mă acuza cu adevărat de sadism. Ştiam bine, iar el ştia că n-aş răni niciodată pe nimeni cu bună-ştiinţă. Dar, uneori, să ştii că *ai putea* să faci ceva era aproape la fel de grav precum a face acel lucru propriu-zis.

— Hei, a spus Michael, întorcându-şi capul cu susul în jos ca să-mi vadă faţa mai bine. Glumeam. Fără Feţele Triste ale lui Cassie, bine?

— Asta nu-i faţa mea tristă, i-am spus.

Cândva, mi-ar fi dat părul la o parte de pe chip şi mi-ar fi mângâiat obrazul. Dar nu şi acum.

Regulile nescrise impuneau ca eu să iau hotărârea asta. Simţeam că mă urmăreşte, aşteptând să spun ceva. A rămas aşa, privindu-mă răsturnat, cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea.

Cu gura la doar câţiva centimetri de a mea.

— Ştiu să recunosc Feţele Triste ale lui Cassie, a spus. Chiar şi când le văd răsturnate.

Mi-am dat părul pe umeri şi m-am lăsat pe spate. Era imposibil să-mi ascund emoţiile de el. Nici n-ar fi trebuit să încerc.

— Tu şi Lia vorbiţi din nou? m-a întrebat.

I-am mulţumit în gând pentru schimbarea subiectului.

— Eu şi Lia… suntem aşa cum suntem de obicei eu şi Lia. Nu cred că-mi pune la cale moartea în viitorul imediat apropiat.

Michael a încuviinţat cu un aer de înţelepciune.

— Deci n-o să-ţi sară la gât în clipa în care o să-şi dea seama că ai încălcat sfânta poruncă *să nu tulburi spaţiul intim al lui Dean?*

Credeam că nimeni nu observase faptul că-l vizitasem seara trecută. Se pare că mă înşelasem.

— Am vrut să văd cum se simte, am spus, simţind nevoia să-i dau o explicaţie, deşi nu-mi ceruse niciuna. N-am vrut să fie singur.

Pentru că ştia să citească emoţii, era totodată expert la disimularea lor, aşa că, atunci când i-am observat un licăr de *ceva* în ochi, am înţeles că se hotărâse să nu mi-l ascundă. Îi plăcea că sunt preocupată de binele persoanelor din casă. Doar că ar fi preferat ca persoana de care mă preocupasem cu o noapte în urmă să nu fi fost Dean.

— Şi cum mai stă domnul Morocănos cu angoasa familială?

A reuşit destul de bine să dea impresia că nu ţine cu adevărat să afle răspunsul. Poate că ar fi reuşit chiar să păcălească alţi cititori de emoţii – dar abilitatea mea nu se limita la interpretarea posturii, a expresiei şi a emoţiilor actuale.

Comportament. Personalitate. Mediu.

Michael se folosea de sarcasm ca să ascundă faptul că-l *interesează* răspunsul.

— Dacă vrei să ştii cum se simte Dean, ai putea pur şi simplu să-l întrebi.

A ridicat ambiguu din umeri. N-avea de gând să admită că nu doar eu, Lia şi Sloane eram neliniştite din cauza lui. O dovadă mai clară de îngrijorare n-aveam să obţin de la el.

— Nu e bine, am spus. N-o să-şi revină până când Briggs şi Sterling nu lămuresc cazul acesta. Dacă i-ar explica pur şi simplu situaţia, poate că s-ar mai linişti, dar asta n-o să se întâmple. Sterling n-o să accepte.

Michael mi-a aruncat o privire piezişă.

— Agenta Sterling chiar ţi-e antipatică.

Am considerat că afirmaţia lui nu merită răspuns.

— Cassie, tu nu antipatizezi pe nimeni. Singura dată când te-am văzut strâmbând din nas la cineva a fost când Briggs şi-a pus agenţii să te supravegheze nonstop. Dar Sterling ţi-a devenit antipatică din momentul în care şi-a făcut apariţia.

N-am vrut să-i răspund nici la afirmaţia asta, dar Michael nu avea *nevoie* de răspunsuri verbale. Putea foarte uşor să poarte conversaţii de unul singur, citindu-mi reacţiile trupului şi indiciile cele mai subtile oferite de expresia

feţei.

— Nu-i place programul ăsta, am spus, doar ca să nu mă mai privească atât de atent. Nu ne place pe noi. Şi pe mine nu mă place deloc.

— Nu-i displaci chiar atât de tare pe cât îţi închipui, a spus încet şi m-am aplecat deodată spre el, deşi nu eram convinsă că vreau să aflu mai multe. De mine nu-i place pentru că nu-mi plac regulile. La Dean ezită să se uite mai mult de câteva secunde din frică, dar nu-i e frică *de el.* Pe Lia chiar o simpatizează, deşi nici ei nu-i plac regulile mai mult decât mie. Iar Sloane îi aminteşte de cineva.

Diferenţa dintre talentul meu şi cel al lui Michael a devenit tot atât de evidentă cum fusese atunci când jucaserăm poker. Vedea atât de multe lucruri pe care Sterling încerca să le ascundă! Dar *de ce* le ascundea – la întrebarea asta trebuia să răspund eu.

— Cum merge cu învăţatul?

Am ridicat ochii la Judd, care apăruse în pragul uşii. Era puşcaş marin, nu cloşcă cu pui. Rostită de el, întrebarea parcă venea de pe altă lume.

— Nici nu m-am apucat, a răspuns Michael nepăsător, în aceeaşi clipă în care eu am spus:

— Aproape am terminat.

Judd s-a uitat la el şi a ridicat din sprâncene, dar n-a insistat.

— Poţi să ne laşi singuri câteva momente? l-a întrebat.

Michael şi-a înclinat uşor capul într-o parte, cercetându-i chipul.

— Am de ales?

Judd aproape că a zâmbit.

— Să înţeleg că nu.

Când cititorul de emoţii a pornit spre uşă, Judd a traversat camera şi s-a aşezat pe canapeaua de lângă mine. L-a urmărit cu privirea până când a ieşit. Văzând cum se uită după el, am avut senzaţia că se sileşte să privească cum Michael îşi lasă greutatea mai mult pe piciorul rănit.

— Ştii de ce programul acesta e limitat la cercetarea cazurilor nerezolvate? m-a întrebat după plecarea lui.

— Pentru că Dean avea doisprezece ani când a fost înfiinţat? am propus. Şi pentru că directorul Sterling vrea să micşoreze cât mai mult posibilitatea ca cineva să afle despre existenţa lui?

Astea erau răspunsurile uşoare. Tăcerea lui Judd m-a forţat să i-l dau pe cel dificil.

— Pentru că, în anchetele active, am spus încet, oamenii au de suferit.

— În anchetele active, oamenii depăşesc limitele, mi-a spus încet, fără grabă. Totul e urgent, totul e pe viaţă şi pe moarte, a continuat, frecându-şi buricul degetului mare de ale celorlalte. În vâltoarea luptei, faci ce trebuie făcut. Faci sacrificii.

Judd era militar. Nu folosea cuvântul *luptă* cu uşurinţă.

— Nu te referi la faptul că *noi* am putea să întrecem limitele, am spus, încercând să-mi lămuresc ce auzeam – şi ce *ştiam.* Te referi la FBI.

— Se poate, a încuviinţat Judd.

M-am străduit să-i descifrez logica. Să citim interogatorii, să ascultăm declaraţiile martorilor, să privim fotografii de la locul crimei – deja făceam toate astea. Ce importanţă era dacă dosarele erau vechi de un an sau de o singură zi? Teoretic, riscurile erau aceleaşi – minime. Dar, în cazul anchetelor active, miza era mai mare.

AN-ul pe care-l căutau Locke şi Briggs umbla nestingherit *acum.* Poate că punea la cale următoarea crimă *acum.* Era destul de uşor să ne ferească de munca de teren când ne ocupam cu cazuri nerezolvate. Dar, când în joc erau vieţile unor oameni, dacă implicarea noastră oferea vreun avantaj…

— E o pantă alunecoasă, a spus Judd, frecându-şi maxilarul. Am încredere în Briggs. În mare parte.

— Şi în agenta Sterling, am spus şi nu m-a contrazis. Dar în director?

S-a uitat în ochii mei.

— Ce-i cu el?

Directorul era cel care cedase presiunii politice şi mă folosise ca momeală în cazul lui Locke. Eu mă oferisem să ajut. El îmi îngăduise s-o fac.

— Am auzit că te-ai luat în coarne cu Ronnie, a spus, punând capăt subiectului.

S-a sprijinit cu mâinile de genunchi şi s-a ridicat.

— Cred că ţi-ar prinde bine să nu mai cobori la subsol, a adăugat, aşteptând apoi câteva clipe, ca să pricep ce-mi spune. Câteva săptămâni.

Săptămâni? Mi-a luat o clipă să înţeleg ce se petrece. Agenta Sterling *mă pârâse?*

— Îmi interzici să cobor la subsol? am întrebat iritată.

— Eşti profiler, a spus liniştit. Nu-i nevoie să te duci acolo. Şi apoi, a adăugat pe un ton uşor mai aspru, nu-i nevoie să-ţi bagi nasul în ancheta asta.

De când locuiam aici, Judd nu ne spusese niciodată ce e *nevoie* să facem.

Se vedea mâna lui Sterling de la o poştă.

— E o agentă bună, Cassie, a spus, parcă ştiind exact ce-mi trece prin minte. Dacă i-ai da voie, ar putea să te înveţe multe lucruri.

Mentorul meu a fost Locke.

— Nu trebuie să mă înveţe nimic agenta Sterling, i-am spus tăios. M-aş mulţumi s-o prindă pe persoana care a omorât-o pe fata aceea.

Judd m-a privit cu înţeles.

— E o agentă bună, a repetat. Şi Briggs e un agent bun.

A pornit spre uşă. Cu spatele la mine, a vorbit în continuare, atât de încet, încât aproape că nu l-am auzit.

Mult timp după ce a plecat, m-am gândit la cuvintele pe care abia le auzisem. Spusese că Sterling e o agentă bună. Că Briggs e un agent bun. Şi apoi, de parcă nu s-ar fi putut stăpâni, de parcă nici n-ar fi observat că vorbeşte cu glas tare, mai spusese ceva.

„Un singur caz n-au reuşit să rezolve.”

TU

Te-ai simţit bine la început. Când ai văzut cum viaţa i se scurge din ochi. Când ţi-ai plimbat degetul mare peste cuţitul însângerat. Şi te-ai înălţat asupra ei, cu inima bătându-ţi tot mai repede, zvâcnind după un ritm glorios: Eu am făcut asta! Eu am făcut asta! Eu am făcut asta!

Dar acum – acum îndoielile încep să ţi se insinueze în creier. Simţi cum ţi se strecoară prin materia cenuşie, şoptindu-ţi cu o voce familiară.

„Câtă neglijenţă! Îţi spune. Dacă te vedea cineva?”

Dar n-a văzut nimeni. Nu te-au văzut. Ţi-ai dovedit priceperea. Ai trecut testul cu brio. Ai legat-o. Ai însemnat-o. Ai tăiat-o. Ai spânzurat-o.

Ai reuşit. Ai terminat. Dar parcă nu e suficient. Parcă nu ai demonstrat suficient…

Suficientă pricepere.

Suficientă putere.

Suficientă inteligenţă.

Suficientă vrednicie.

Dacă procedai cum trebuie, îi auzeai ţipetele şi acum. Presa ţi-ar fi dat o poreclă. S-ar fi vorbit despre tine *la ştiri, nu despre ea. Ea era un nimic. Un nimeni. Tu ai făcut-o specială.*

Dar nimeni nici măcar nu ştie că exişti.

O s-o fac, îţi spui. O s-o fac din nou.

Dar vocea îţi spune să aştepţi. Îţi spune să ai răbdare. Ce va fi va fi – în timp.

CAPITOLUL 13

M-am trezit în toiul nopţii, năpădită de sudori reci. N-am reuşit să-mi amintesc coşmarul, dar ştiam că avusesem unul. Inima îmi gonea. Îmi simţeam pieptul greu şi nu puteam să scap de senzaţia că sunt *încolţită*. Am aruncat cuvertura de pe mine.

Degetele mele au găsit rujul Rose Red de la sine. În capătul opus al camerei, Sloane s-a întors pe cealaltă parte în patul ei. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să văd dacă se trezeşte. Nu s-a trezit. M-am dat jos din pat, cât de silenţios am putut, şi am ieşit din cameră.

Îmi trebuia spaţiu. Îmi trebuia aer. Trebuia să respir.

Era linişte în casă când am coborât scările. Nici n-am ştiut bine unde mă duc, până când am ajuns în dreptul uşii spre bucătărie.

— Ţi-am spus, sunt bine.

M-am oprit brusc când liniştea din casă a fost întreruptă de zgomotele înăbuşite ale unei dispute care se purta de cealaltă parte a uşii.

— Nu eşti bine, Dean. N-ai cum să fii bine în situaţia asta. Mă deranjează şi pe *mine.*

Agentul Sterling şi Dean. Se ceartă.

Am auzit cum un scaun hârşie pe pardoseală şi m-am pregătit să plec. Am aşteptat să aud sunete de paşi, dar n-a urmat niciunul. Părea că cineva doar se ridicase de la masă – cu furie.

— Ai plecat.

— Dean…

— Ai plecat din FBI. Cred că ştim amândoi motivul.

— Am plecat pentru că nu reuşeam să-mi fac datoria, Dean. Eram furioasă. A trebuit să dovedesc că nu mi-e frică şi cineva a murit din cauza mea. Pentru că n-am respectat regulile. Pentru că Tanner n-a putut să renunţe nici la un singur caz.

Tanner era prenumele lui Briggs. Faptul că agenta Sterling îl folosea în conversaţie cu Dean m-a făcut să mă întreb care era, de fapt, trecutul lor comun. Nu-i vorbea ca unui copil pe care-l văzuse o singură dată când îl arestase pe tatăl lui.

— Cum o chema pe fată?

Dean vorbea mai încet decât ea. Mi-a fost greu să înţeleg ce spune.

— Nu pot să-ţi spun, Dean.

— Cum o chema?
— Nu eşti autorizat să lucrezi la anchete active. Nu mai insista.
— Spune-mi cum o cheamă. Şi nu mai insist.
— Nu te cred.
Îmi era tot mai greu să înţeleg ce spune agenta Sterling. M-am întrebat dacă vorbeşte mai încet pentru că altfel ar fi trebuit să ţipe.
— Ţi-am făcut o promisiune cândva, a continuat Dean pe un ton stăpânit – prea stăpânit. M-am ţinut de cuvânt. Spune-mi cum o cheamă şi-ţi promit că nu mai insist.
Mi-am încleştat degetele pe tubul de ruj din mână. Briggs mă lăsase să citesc dosarul lui Locke. Memorasem numele tuturor victimelor ei.
— Nu e suficient că ţi-am jurat să rezolvăm cazul? a contrat Sterling cu asprime. Avem piste promiţătoare. Nu pot să-ţi spun despre ce e vorba, dar îţi promit că le avem. E un imitator, Dean. Procedează după şablon. Asta-i tot. Daniel Redding e în închisoare. Va rămâne în închisoare până la sfârşitul vieţii lui nenorocite.
— Cum o cheamă?
— De ce vrei să ştii? a întrebat Sterling, de data asta atât de tare, încât aş fi auzit-o chiar şi dacă n-aş fi stat lângă uşă. Dacă-mi spui motivul, îţi voi răspunde la întrebare.
— Vreau, pur şi simplu.
— Nu e suficient, Dean.
Tăcere. Niciunul n-a mai vorbit cel puţin un minut. Sunetele propriei respiraţii mi s-au părut insuportabil de zgomotoase. Eram convinsă că unul dintre ei avea să năvălească afară în orice clipă. Să mă găsească aici, lângă uşă, ascultând o conversaţie despre care *ştiam* că e mai intimă decât tot ce-mi spusese Dean.
Dar nu puteam să mă mişc. Nici nu-mi aminteam cum se face.
— O chema Gloria, am auzit deodată.
Era vocea lui Dean, nu a lui Sterling, aşa că n-am înţeles la cine se referă.
— Mi-a prezentat-o. M-a pus să-i spun pe nume. A întrebat-o dacă vrea să-mi fie mamă. Aveam nouă ani. I-am spus că nu vreau o mamă nouă. Iar el s-a uitat la Gloria şi a spus: „Păcat!"
— Nu ştiai.
Sterling vorbea din nou încet, dar pe un ton suficient de ascuţit încât să-i disting cuvintele.

— Şi, când am ştiut, a răspuns Dean, cu vocea parcă la un pas de a ceda, a refuzat să-mi mai spună numele lor.

Încă o tăcere chinuitor de lungă. Bătăile acerbe ale inimii mi-au acoperit răsuflările. Am făcut un pas în spate, un pas mic şi silenţios.

N-ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să ascult asta.

M-am întors, dar chiar şi cu spatele la uşă, am auzit cum agenta Sterling îi răspunde la întrebare.

— O chema Emerson Cole.

Întorcându-mă în pat, am închis ochii şi am încercat să nu mă gândesc la cele auzite, ca şi când, dacă aş fi reuşit să le alung din minte, mi-aş fi reparat greşeala de a fi ascultat prea mult lângă uşă.

N-am reuşit.

Dean şi agenta Sterling nu doar că se *întâlniseră* în trecut. Se *cunoşteau*. Aveau experienţe comune. *Nu te mai gândi la asta!* mi-am spus. *Opreşte-te!* Nu puteam să mă opresc, cum nici Sloane n-ar fi putut să vadă o ecuaţie matematică fără să-i afle rezultatul.

Dean ţi-a făcut o promisiune la un moment dat, agentă Sterling, şi, indiferent despre ce a fost vorba, e clar că s-a ţinut de cuvânt. Tot ce puteam face ca să respect intimitatea lui Dean era să mă strecor în capul lui Sterling în loc să pătrund în al lui. *Nu-ţi place să te gândeşti la cazul Daniel Redding. Ţii la Dean. Michael spune că ţi-e frică chiar şi numai să te uiţi la el, dar, evident, nu-l învinuieşti pentru faptele tatălui său.*

Am înţeles în sfârşit încă o implicaţie a conversaţiei lor.

Ştii că Dean a descoperit ce făcea tatăl lui, nu-i aşa? Ştii că Daniel Redding şi-a silit fiul să privească totul.

Cuvintele pe care mi le şoptise Dean cu o zi în urmă, secretul pe care fusesem convinsă că nu-l mai spusese nimănui – îl ştia şi ea. Cumva, din cauza asta, mi-a devenit şi mai greu să-mi menţin resentimentele faţă de ea.

Îţi închipui că poţi să-l protejezi. Îţi închipui că dacă nu află ce se întâmplă, situaţia n-o să-l afecteze. De aceea n-ai vrut să-i spui numele lui Emerson.

Dacă îl cunoştea atât de bine, dacă ţinea atât de mult la el, atunci de ce nu înţelegea că tocmai faptul că *nu* ştie avea să-l omoare? Nu avea importanţă că ucigaşul e doar un imitator – faptul că Dean simţise nevoia să afle numele tinerei mi-a indicat că nu reuşeşte să facă distincţia asta.

Probabil că se învinuia pentru moartea ei, aşa cum se învinuia pentru morţile tuturor celorlalte.

I-am spus că nu vreau o mamă nouă.

Şi Daniel Redding răspunsese: „Păcat!” în mintea lui Dean – şi poate şi în a tatălui său – măcar una dintre victimele lui Daniel Redding murise pentru că nu reuşise s-o înlocuiască pe mama fiului său.

Pentru că Dean spusese că n-o vrea.

S-a zis şi cu hotărârea de a-i face profilul lui Sterling ca să nu-l continui pe al lui Dean.

Poc! Un proiectil mic şi rece m-a lovit în tâmplă. Preţ de o secundă, am crezut că mi l-am imaginat, dar apoi – *poc!*

Am deschis ochii, m-am întors spre uşă şi mi-am şters obrazul, care devenise ud. Până când vederea mi s-a obişnuit cu lumina, am fost lovită şi a treia oară.

— Lia! am şuierat încet, ca să n-o trezesc pe Sloane. Nu mai arunca cu gheaţă!

Lia şi-a băgat o bucată de gheaţă în gură şi a rostogolit-o de colo-colo cu limba. Fără niciun alt cuvânt, mi-a făcut semn să ies pe hol. Aproape sigură că ar fi aruncat cu gheaţă în mine până când aş fi acceptat, m-am rostogolit din pat şi am ieşit după ea. A închis uşa dormitorului în urma noastră şi m-a tras în baia din apropiere. Încuind şi uşa asta, a aprins lumina şi mi-am dat seama că, pe lângă paharul cu gheaţă pe care-l ţinea în mâna stângă, avea în dreapta un tricou sclipitor şi verde ca menta.

Privirea mi-a trecut de la hainele din mâinile ei la cele pe care le purta: pantaloni de piele negri şi un maiou argintiu susţinut de un lanţ petrecut pe după gât, pentru că n-avea spate deloc.

— Cu ce eşti îmbrăcată? am întrebat.

Mi-a răspuns cu un ordin:

— Pune asta pe tine!

Mi-a întins tricoul. Am făcut un pas în spate.

— De ce?

— Pentru că, a spus, de parcă nu ne-am fi certat de *două* ori în ultimele patruzeci şi opt de ore, nu poţi să mergi în pijama la petrecerea studenţească a unei frăţii de la Universitatea Colonială.

— Petrecere studenţească, am repetat.

Apoi am înţeles şi restul frazei. Universitatea Colonială. Locul crimei.

— E o idee proastă, i-am spus. Judd o să ne omoare. Ca să nu mai zic că

agenta Sterling deja e pusă pe ceartă şi tot ce am făcut eu şi Sloane a fost să organizăm o machetă a locului crimei la subsol.

— Sloane a organizat o machetă a locului crimei, m-a corectat Lia. Tu n-ai făcut decât să te laşi prinsă.

— Eşti nebună, i-am spus, străduindu-mă să nu ridic vocea. Vrei să ieşim din casă pe furiş ca să mergem la o petrecere studenţească la universitatea unde se află în plină desfăşurare o anchetă a FBI-ului. Lasă-i pe Judd şi Sterling. Ne-ar omorî Briggs.

— Doar dacă ne prinde, mi-a întors-o Lia. Şi spre deosebire de anumite roşcate din camera asta, eu sunt specializată în evitarea unor asemenea situaţii. Pune-ţi rochia, Cassie.

— Ce rochie?

A ridicat obiectul sclipitor pe care-l confundasem cu un tricou.

— Rochia asta.

— Nu e suficient de lungă încât să fie o rochie.

— E o rochie. De fapt, din clipa asta, e rochia *ta,* pe care o s-o îmbraci fără să te plângi, pentru că studenţii din frăţii devin mai guralivi când le arăţi puţin piciorul.

Am inspirat, pregătindu-mă să combat afirmaţia Liei cu una de-ale mele, dar a făcut un pas în faţă, pătrunzându-mi în spaţiul intim şi împingându-mă până când m-am lipit de blatul chiuvetei.

— Tu eşti profilerul, a spus. Tu să-mi spui cum o să se simtă Dean dacă FBI-ul o s-o dea în bară cu ancheta asta. Apoi spune-mi că eşti sută la sută convinsă că n-o să observăm ceva ce lor le-a scăpat.

FBI-ul avea profileri şi anchetatori. Agenţii aceia erau bine instruiţi. Aveau experienţă. Aveau un milion şi unu de avantaje faţă de noi – dar nimeni n-avea instincte ca ale noastre. Tocmai asta era ideea programului. De asta se temea Judd că, dacă FBI-ul ar fi început să apeleze la noi pentru anchete active, poate că n-ar mai fi putut să se oprească.

— Cu cine-ţi închipui c-o să stea de vorbă studenţii? m-a întrebat Lia. Cu nişte agenţi FBI sau cu două adolescente îmbrăcate sumar şi cât de cât nubile?

Chiar şi făcând abstracţie de abilităţile noastre, Lia avea dreptate. Nimeni n-ar fi bănuit că avem legătură cu ancheta. Poate că ne-ar fi spus ceva ce FBI-ul nu aflase.

— Dacă Sterling a lăsat să se înţeleagă că ar putea să-l convingă pe director să desfiinţeze programul, fii convinsă că a minţit. Îţi garantez că n-

are autoritatea asta. În cel mai rău caz, ar putea să-l trimită acasă pe unul dintre noi şi sunt dispusă să pariez pe o groază de bani că directorul n-ar lăsa-o să te alunge pe *tine,* pentru că ai fi o înlocuitoare bună şi sclipitoare pentru Dean, în care n-a avut încredere şi pe care nu l-a simpatizat niciodată.

Lia a făcut un pas în spate, lăsându-mi loc să respir mai uşor.

— Zici că-i vrei binele lui Dean, a spus încet. Zici că vrei să-l ajuţi. Aşa o să-l ajuţi. Aş fi în stare să te mint în multe privinţe, Cassie, dar nu atunci când se pune problema să-l ajutăm pe Dean. N-aş face asta nici pentru tine, nici pentru Michael, nici măcar pentru Sloane. Dar, de dragul lui Dean, aş fi în stare să merg în iad şi să mă pun bine cu diavolul, aşa că ori îţi pui rochia asta blestemată, ori dispari naibii din calea mea!

Mi-am pus rochia.

— Eşti sigură că nu-i un tricou? am întrebat, privindu-i marginea de jos.

Mi-a apucat faţa grosolan şi mi-a dat-o cu mult fond de ten, apoi a scos un luciu de buze şi un rimei.

— E o rochie, s-a jurat.

În asemenea momente, îmi doream mult ca Lia să nu fi fost o mincinoasă compulsivă.

— Şi cum ajungem la petrecerea asta? am întrebat.

A rânjit.

— Întâmplarea face că ştiu un băiat cu maşină.

CAPITOLUL 14

Porsche-ul lui Michael era o rămăşiţă a vieţii lui dinainte de program. Privindu-l la volan, mi-a fost uşor să-mi imaginez ce fel de persoană fusese atunci, un copil de bani gata răzgâiat, care se plimbase între şcoli cu internat, petrecându-şi verile în staţiunile Hamptons şi zburând cu avionul spre insula Saint Barthélemy sau Saint Lucia pentru weekenduri prelungite.

Mi-era uşor să mi-l imaginez pe acel Michael sărind de la o fată la alta.

Lia stătea lângă el, pe scaunul din faţă. Era rezemată pe spate, cu tapiseria de piele a scaunului mângâindu-i obrazul, cu părul lung fluturându-i în vânt. Îşi coborâse geamul şi nu dădea semne că ar vrea să-l ridice la loc. Din când în când, privirea îi zbura spre Michael. Aş fi vrut să-i pot citi expresia de nepătruns. La ce se gândea?

Când se uita la Michael, ce simţea?

El stătea cu ochii la drum.

Oricât de mult m-aş fi străduit să nu le scrutez profilurile psihologice, mă tot gândeam că Lia îl rugase să vină cu noi în excursia asta nechibzuită şi că el acceptase s-o ajute. De ce?

Pentru că ocaziile de a face probleme nu trebuiau ratate. Pentru că-i era dator. Pentru că, oricât de mult i-ar fi plăcut să-l înţepe pe Dean, nu-i plăcea să-l vadă sângerând. Răspunsurile mi s-au revărsat în minte şi Michael mi-a surprins privirea în oglinda retrovizoare. Cândva îmi spusese că, atunci când mă gândesc la profilul cuiva, pielea mi se încreţeşte uşor în colţurile ochilor.

— Trebuie să facem un mic ocol, a spus Lia şi, când Michael i-a aruncat o privire, a arătat în faţă cu vârful unei unghii date cu ojă violet-închis. Fă următoarea la dreapta, l-a lămurit şi s-a întors în spate, spre mine. Te distrezi?

— N-am venit de dragul distracţiei, i-am spus.

S-a întors încet spre Michael şi iarăşi spre mine.

— Nu, a încuviinţat. N-ai venit de dragul distracţiei. Ai venit de dragul lui Dean.

A zăbovit asupra numelui lui Dean doar puţin mai mult decât asupra celorlalte cuvinte din frază. Michael şi-a încordat discret mâinile pe volan. Lia voia ca el să ştie că venisem pentru *Dean.* Voia ca el să se gândească la asta.

— Benzinărie, l-a direcţionat.

Michael a intrat în staţie şi a oprit maşina. Ea a zâmbit.

— Aşteptaţi aici.

Tipic pentru ea, a tulburat apele şi a plecat. Oricât de bine s-ar fi ascuns, mi-am dat seama că Michael se întreabă de ce – mai exact – mă hotărâsem să fac asta pentru Dean. Aşa cum şi eu mă întrebasem pe parcursul drumului de ce acceptase propunerea Liei.

— Pe curând! a spus Lia, destul de încântată de sine.

Oferindu-ne o demonstraţie uimitoare de flexibilitate, s-a strecurat afară prin fereastra deschisă, fără să deschidă portiera.

— E o idee proastă, am spus când Lia a pornit agale spre prăvălie.

— Asta-i aproape sigur, a încuviinţat Michael.

Din spate, nu-i vedeam faţa, dar mi-a fost foarte uşor să-mi imaginez sclipirile necurate din ochii lui.

— Am ieşit din casă pe furiş ca să mergem la o petrecere studenţească, am spus. Şi sunt aproape convinsă că asta *nu* e o rochie.

S-a întors pe scaun, m-a privit şi a zâmbit.

— Îţi stă bine în verde.

N-am răspuns.

— E rândul tău să observi cât de bine îmi scoate ochii în evidenţă tricoul ăsta.

A spus-o pe un ton atât de serios, încât n-am putut să nu zâmbesc.

— Tricoul e albastru. Ochii tăi sunt verzi-căprui.

S-a aplecat spre mine.

— Ştii ce se spune despre ochii verzi-căprui.

Lia a deschis portiera şi s-a trântit pe scaun.

— Nu, Michael. Ce se spune despre ochii verzi-căprui? a întrebat rânjind.

— Ai găsit ce-ţi trebuia? a întrebat-o el.

Lia mi-a dat în spate o pungă de hârtie maro. Am deschis-o.

— Gatorade roşu şi pahare?

A ridicat din umeri.

— La Roma trebuie să te porţi ca romanii. La petrecerile studenţeşti, trebuie să bei punci de fructe dubios din pahare Solo roşii.

Lia a avut dreptate în privinţa punciului. Şi a paharelor. În casa frăţiei studenţeşti, lumina era suficient de difuză pentru ca nimeni să nu observe că

băuturile noastre au o nuanţă de roşu uşor diferită.

— Şi acum? am întrebat-o peste muzica asurzitoare.

A început să-şi legene şoldurile şi, într-o clipă, trunchiul ei le-a urmat exemplul, indicând destul de clar că Lia s-ar fi descurcat de minune la *limbo*{4}. A pus ochii pe trei băieţi de la marginea încăperii şi l-a împins pe Michael spre o blondă cu ochii înroşiţi.

— Acum, a spus, ne facem prieteni.

Un profiler, un cititor de emoţii şi un detector de minciuni s-au dus la o petrecere…

Într-o oră, Michael a identificat persoanele din cameră care păreau cel mai profund afectate de crima care zguduise campusul. Întâlniserăm şi câţiva petrecăreţi care erau supăraţi din alte motive – printre care pasiunile sentimentale neîmpărtăşite şi colegii de cameră trădători –, dar el a observat că persoanele de interes prezintă o anumită combinaţie de tristeţe, fascinaţie şi teamă.

Din păcate, majoritatea persoanelor noastre de interes nu aveau nimic interesant de spus.

Lia dansase cu cel puţin jumătate dintre băieţii din încăpere şi sesizase pe puţin treizeci de minciuni. Michael asculta suferinţele jumătăţii feminine a populaţiei studenţeşti. Eu am rămas pe margini, plimbându-mi paharul cu punci fals şi îndreptându-mi ochiul de profiler asupra studenţilor înghesuiţi în casa frăţiei ca nişte jeleuri îndesate într-un borcan. Părea că venise tot corpul studenţesc al Universităţii Coloniale – şi, după atmosfera de ameţeală generală, eram convinsă că niciunul dintre *ei* nu bea Gatorade.

— Fiecare jeleşte în felul lui, a spus un băiat, apărând lângă mine.

Avea aproape un metru optzeci şi cinci şi era îmbrăcat numai în negru. Cu bărbia acoperită de o barbă foarte scurtă, purta ochelari cu rame din plastic care bănuiam că n-au dioptrii.

— Suntem tineri. N-ar trebui să murim. Se îmbată criţă cu alcool ieftin în încercarea neinspirată de a-şi recăpăta iluzia nemuririi.

— Nu intri în categoria asta? am spus, încercând să par captivată – şi să nu mă gândesc că sunt şanse de 40% să fie student la filosofie şi de 40% să urmeze studii pregătitoare pentru o şcoală de drept.

— Eu sunt mai mult realist, a spus băiatul. Oamenii mor. Şi tinerii, şi cei frumoşi, şi cei care au toată viaţa înainte. Singura nemurire adevărată se obţine făcând ceva memorabil.

Categoric student la filosofie. În curând avea să-mi trântească vreun citat.

— A trăi înseamnă a suferi, iar a supravieţui înseamnă a găsi un sens în suferinţă.

Iată-l! Dificultatea de a obţine informaţii de la acest tip nu stătea în a-l face să vorbească, ci în a-l convinge să spună cu adevărat ceva.

— O cunoşteai? am întrebat. Pe Emerson Cole?

Băiatul acesta nu era unul dintre studenţii indicaţi de Michael, dar mi-am dat seama înainte să deschidă gura că răspunsul avea să fie *da.* Nu *o jelea* pe Emerson, dar totuşi o cunoscuse.

— Era la cursul meu.

Băiatul şi-a asumat o expresie serioasă şi s-a rezemat de perete.

— Ce curs?

— *Monştri sau oameni,* a răspuns. Al domnului profesor Fogle. L-am urmat anul trecut. Acum sunt asistentul lui. Ştii, scrie o carte. Îl ajut cu cercetările.

Am încercat să surprind privirea Liei pe ringul de dans. Fogle era o persoană de interes în ancheta uciderii lui Emerson. Preda un curs despre ucigaşii în serie. Şi, cumva, asistentul lui dăduse tocmai peste mine.

Îi place să urmărească fetele, mi-am spus, privind cum Lia dansează cu studenţii, cu urechile ciulite după minciuni. *Nu să fie urmărit.*

— Tu o cunoşteai? a întrebat. Pe Emerson. Ai cunoscut-o?

— Nu, am spus, fără să mă pot abţine să mă gândesc cât se străduise Dean doar ca să-i afle numele. A fost un fel de prietenă a unui prieten.

— Minţi, a spus, întinzând mâna şi potrivindu-mi o şuviţă de păr după ureche.

Am făcut un efort de voinţă extrem ca să nu mă dau înapoi.

— Mă consider deosebit de priceput la citirea oamenilor.

Te consideri deosebit de priceput la toate, mi-am spus.

— Ai dreptate, am zis, destul de sigură că astea erau cuvintele lui preferate. Nici măcar nu studiez aici.

— Ai aflat despre crimă de la ştiri, a spus băiatul, şi te-ai hotărât să vezi care-i situaţia.

— Cam aşa ceva, am răspuns, recapitulând tot ce aflasem despre el şi hotărându-mă să mă folosesc de sursa pretinsei lui priceperi. Am auzit că profesorul e o persoană de interes din cauza cursului pe care-l susţine. A cursului tău.

A ridicat din umeri.

— A fost o anumită lecţie…

Am făcut un pas în faţă şi ochii i-au coborât deodată spre picioarele mele. Ţinuta pe care mi-o alesese Lia lăsa foarte puţin loc imaginaţiei. În spatele lui, l-am zărit pe Michael, care l-a arătat şi a ridicat din sprâncene. N-am încuviinţat din cap ca să-i indic că am găsit o pistă promiţătoare. N-a fost nevoie. Mi-a citit răspunsul pe chip.

— Aş putea să-ţi arăt materialele lecţiei respective, a spus tânărul, ridicându-şi ochii de la picioare la faţa mea. Am toate slide-urile profesorului pe laptop. Şi o cheie de la sala de curs, a adăugat, ridicându-mi-o înaintea ochilor. O să fie ca şi când ai participa la curs. Doar dacă nu cumva vrei să rămâi aici şi să-ţi îneci amarul cu masele.

Am întâlnit ochii lui Michael pe deasupra capului tânărului.

Urmează-mă! am gândit, sperând că o să reuşească cumva să-mi citească intenţia pe chip. *Nu putem da cu piciorul la aşa ceva.*

CAPITOLUL 15

Îl chema Geoffrey. Cu *G*. Aşa se prezentase în drum spre auditoriu – ca şi când ar fi fost o tragedie dacă aş fi rămas cu impresia greşită că se scrie *Jeffrey*, cu *J*.

— Ia loc. Aprind eu luminile.

N-aveam de gând să-i întorc spatele unui băiat care mă ademenise departe de petrecere, aşa că l-am aşteptat pe Geoffrey cu *G* să aprindă luminile cu spatele la perete. Becurile din tavan au pâlpâit şi auditoriul s-a umplut de lumină. Sute de pupitre din lemn, de modă veche, erau înşiruite pe rânduri perfecte. În faţa încăperii era un podium. Geoffrey a pornit pe culoar, cu spatele.

— Îţi pierzi curajul? m-a întrebat. Criminologia nu-i pentru oricine.

Majoritatea oamenilor s-ar fi oprit aici. Geoffrey a continuat:

— Studiez dreptul.

— Şi filosofia ca specializare secundară? am întrebat, fără să mă pot abţine.

S-a oprit o clipă şi m-a privit nedumerit.

— Urmez două specializări principale.

Cu ochii la mine, s-a urcat pe podium şi şi-a conectat laptopul la proiector.

Cine-şi aduce laptopul la o petrecere studenţească?

Mi-am răspuns singură: o *persoană care a plănuit încă de la început să aducă o fată aici pentru spectacol*. M-am aşezat, încă vigilentă, dar mai puţin temătoare. Geoffrey nu era AN-ul nostru. Era atât de plin de el, încât mi se părea improbabil să aibă nevoie de validare printr-un omor.

Pe de altă parte, nu observasem nevoia asta nici la Locke.

— Sper că n-am întârziat, a răsunat vesel prin sală vocea lui Michael.

Mă urmase. *Bun!* Pe podium, Geoffrey s-a încruntat. M-am întors pe scaun şi am văzut că Michael nu venise singur. Avea o fată cu el: drăguţă, blondă şi cu forme sinuoase, purtând şi ea ochelari de *hipster.*

— Geoffrey.

— Bryce.

Era clar că Geoffrey cu G şi Hipsteriţa se cunosc. El a oftat.

— Veronica, ţi-o prezint pe Bryce. Bryce, ea e Veronica.

Michael nu numai că mă urmase, dar mai adusese şi întăriri. Întăriri care-

l cunoşteau pe Geoffrey – şi, dacă nu mă înşelam, nu prea îl simpatizau. *Michael probabil că a cules-o din mulţime imediat ce a văzut că plec cu Geoffrey.*

— Îmi pare bine, i-am spus.

Şi-a petrecut braţul pe după talia lui Michael. S-o văd cum îl atinge era de o mie de ori mai rău decât atunci când îl vedeam cu Lia.

Măcar ea era *a noastră.*

— Geoff, a spus Bryce, savurând faptul că-l are la braţ pe Michael şi scurtând intenţionat numele lui Geoffrey ca să-l irite. El e Tanner. Am venit să urmărim spectacolul.

Am întâlnit privirea lui Michael şi a trebuit să plec capul ca să nu izbucnesc în râs. Eu îmi alesesem prenumele agentei Sterling ca nume de împrumut şi el îl alesese pe al lui Briggs.

— Nu v-am invitat, i-a spus filosoful cu răceală lui Bryce.

Fata a ridicat din umeri şi s-a trântit pe un scaun aflat de cealaltă parte a culoarului.

— Nu cred că vrei ca Fogle să afle că a *avut loc* un spectacol, a spus, în aşa fel încât să înlăture orice dubiu că şi ea fusese în situaţia mea, ca invitată specială la mica lui demonstraţie.

— Fie, a spus Geoffrey, capitulând şi întorcându-se spre mine. Bryce urmează cursul meu, a explicat şi apoi, pentru urechile lui Michael, a adăugat: Sunt asistentul profesorului.

— Tare! a rânjit Michael.

— Da, a răspuns sec asistentul. Este.

— Mă refeream la ciocul tău, a spus Michael, jucându-se liniştit cu vârfurile părului lui Bryce.

I-am aruncat o privire. Provocarea asistentului Geoff putea lucra în favoarea noastră, dar nu şi dacă Geoff s-ar fi enervat atât de mult încât să-l dea afară.

După câteva clipe încordate, studentul a decis să-i ignore pe Michael şi pe Bryce, şi a continuat prezentarea.

— Bine aţi venit la cursul de psihologie numărul 315: *Monştri sau oameni: Psihologia crimelor în serie.*

Vocea i-a răsunat în tot auditoriul şi mai că l-am auzit pe bărbatul pe care încerca să-l imite. Expresia i s-a schimbat când a traversat podiumul şi a început să schimbe slide-urile.

Cadavru.

După cadavru.
După cadavru.
Imaginile s-au perindat iute pe ecran.
— De obicei definim omenirea prin referire la realizările ei, apelând la maicile ei Tereza, la einsteini şi la persoanele de rând care se joacă de-a eroii, în stilul lor propriu, de o mie de ori în fiecare zi. Când apare o tragedie, când cineva comite o faptă atât de *groaznică*, încât nici n-o putem cuprinde cu mintea, ne prefacem că persoana respectivă nu e om. De parcă n-ar exista nicio continuitate între noi şi el, de parcă oamenii de rând nu s-ar purta ca nişte ticăloşi într-o mie de moduri diferite în fiecare zi. Nu degeaba ne e greu să ne ferim privirile de la accidentele feroviare, nu degeaba urmărim ştirile când se descoperă câte un cadavru şi nu degeaba primesc ucigaşii în serie cei mai infami sute de mii de scrisori în fiecare an.
Geoffrey citea cuvintele. Oricât de bine le-ar fi recitat, nu el scrisese discursul. Mi-am îndreptat gândurile spre autorul lor. Ascultându-l pe asistentul lui cum îi perorează ideile, mi-am dat seama că profesorul Fogle e o adevărată personalitate. Un povestitor. Şi era fascinat de materia pe care o preda – o fascinaţie pe care era convins c-o împărtăşeşte şi restul omenirii.
— Filosoful Friedrich Nietzsche a spus că cei care se luptă cu monştrii trebuie să lupte ca să nu devină monştri la rândul lor. „Dacă vei privi multă vreme într-o prăpastie, prăpastia va privi şi ea în adâncul tău.”
Geoffrey s-a oprit asupra unui slide care includea zeci de fotografii – nu ale unor cadavre, ci ale unor oameni. I-am recunoscut pe câţiva dintre ei – acopereau pereţii casei noastre, zâmbindu-ne din ramele lor, amintindu-ne neîntrerupt că monştrii pe care-i vânam puteau fi oricine. Vecinul tău. Tatăl tău. Prietenul tău.
Mătuşa ta.
— Charles Manson. John Wayne Gacy. Fiul lui Sam, a început Geoffrey, oprindu-se o clipă pentru a obţine un efect dramatic. Ted Bundy. Jeffrey Dahmer. Numele acestea înseamnă ceva pentru noi. Pe parcursul semestrului, vom discuta despre toţi, dar vom începe cu un caz petrecut ceva mai aproape de casă.
Celelalte fotografii au dispărut, înlocuite de imaginea unui bărbat cu păr castaniu-închis şi ochi exact de aceeaşi nuanţă. Părea normal. Nu se distingea cu nimic. Era inofensiv.
— Daniel Redding, a spus asistentul, moment în care m-am holbat la fotografie, căutând asemănări cu băiatul pe care-l cunoşteam. Studiez cazul

lui de patru ani.

— Şi când spune „studiez”, se referă la profesor, am auzit-o pe Bryce şoptindu-i lui Michael, în aşa fel încât s-o auzim cu toţii.

Geoffrey cu *G* a ignorat-o.

— Redding e vinovat pentru cel puţin douăsprezece omoruri săvârşite într-un interval de cinci ani, începând cu momentul în care a fost părăsit de soţia lui, cu câteva zile înainte ca el să împlinească douăzeci şi nouă de ani. În urma arestării sale, trupurile au fost recuperate de pe pământul gospodăriei lui pe parcursul unei operaţiuni de excavare care a durat trei zile. Alte trei victime purtând semnele MO-ului său au fost identificate în alte state.

Pe ecran a apărut imaginea locului unei crime. O femeie, de mult timp decedată, atârna de un ventilator de tavan. Am recunoscut funia – nailon negru. Avea braţele legate la spate. Şi picioarele legate între ele. Podeaua de dedesubt era acoperită cu sânge. Cămaşa îi era sfâşiată şi, sub ea, am văzut tăieturi – unele lungi şi adânci, altele superficiale, altele scurte. Dar cel mai mult mi-a atras atenţia arsura de pe umărul ei, chiar de sub claviculă.

Pielea căpătase o culoare roşu-aprins: era umflată, acoperită cu băşici şi înălţată sub formă de *R*.

Asta le făcuse tatăl lui Dean acelor femei. Asta îl silise pe fiul lui *să privească*.

— Leagă-le. Însemnează-le. Taie-le. Spânzură-le, a spus Geoffrey, afişând pe rând o serie de fotografii mărite cu trupul femeii. Acesta a fost *modus operandi* al lui Redding, MO-ul lui.

Auzind cum foloseşte terminologia de specialitate, mi-a venit să-l plesnesc. Nu ştia ce spune. Astea erau nişte simple fotografii pentru el. Nu ştia cum e să descoperi dispariţia unei persoane dragi, cum e să te strecori în mintea unui criminal. Era un copilaş care se distrează cu un joc pe care nu-l înţelege.

— Coincidenţa, a intervenit Bryce, e că tocmai ăsta e titlul cărţii profesorului Fogle.

— Scrie o carte? am întrebat.

— Despre cazul lui Daniel Redding, a răspuns Geoffrey, hotărât, în mod evident, să nu permită nimănui să deturneze atenţia publicului spectator. Acum înţelegi de ce e o persoană de interes în ancheta uciderii lui Emerson. Şi ea a fost însemnată.

— Ai spus că urma acest curs. Că o cunoşteai, am spus cu răceală.

Faptul că Geoffrey vorbea cu o asemenea dezinvoltură despre uciderea unei tinere pe care o cunoscuse m-a îndemnat să-mi schimb concluzia de mai devreme – poate că totuşi ar fi capabil de crimă.

Mi-a întâlnit privirea.

— Fiecare jeleşte în felul lui, a spus.

Poate că a fost o închipuire, dar mi s-a părut că-i observ urma unui zâmbet în colţurile gurii.

— Făcea parte din grupul meu de studii, a spus deodată Bryce. Cu care îmi pregătesc proiectul de sfârşit de semestru. Profesorul ne-a împărţit pe echipe. Emerson era… prietenoasă. Chiar plină de viaţă. Adică, cine e aşa la un curs despre ucigaşii în serie? Dar Emerson era. Se purta frumos cu toată lumea. Unul dintre tipii din echipa noastră… ar trebui să-l vezi – e ca o ruladă. Dacă-i spui ceva, se închide în sine, parcă se face sul. Dar Emerson reuşea chiar să-l facă să vorbească. Iar Derek – celălalt băiat din echipa noastră – e tipul *ăla*. Ştii, genul enervant dacă-nu-ştii-cine-i-tipul-ăla-din-echipa-ta-atunci-probabil-că-tocmai-tu-eşti-tipul-ăla? Ăsta-i Derek, dar ajungea ca Emerson să-i zâmbească ca să-i închidă gura.

Bryce nu avea tonul detaşat al lui Geoffrey. Moartea colegei sale o tulburase. Pentru ea, discuţia asta nu era un simplu spectacol. S-a sprijinit de Michael.

— Emerson n-a venit la examen, a spus filosoful, închizându-şi laptopul. Fogle a lipsit din cauza unei probleme de sănătate. Eu am tipărit testele în dimineaţa aceea, câte unul pentru fiecare student. Doar Emerson nu s-a prezentat. Am crezut că e…

A tăcut deodată.

— Nu contează, a încheiat.

— Unde ai crezut că e? a întrebat Michael.

Geoffrey a mijit ochii.

— Ce importanţă are?

Avea importanţă, dar, până să născocesc o explicaţie acceptabilă pentru care aveam nevoie de informaţia asta, lui Michael i-a vibrat telefonul. Şi l-a scos din buzunar, a citit un mesaj şi s-a ridicat.

— Iartă-mă, Bryce, a spus. Trebuie să plec.

Fata a ridicat din umeri. Era clar că n-avea să sufere după el. Michael s-a întors spre uşă şi, trecând pe lângă mine, mi-a surprins privirea. *Lia,* a spus pe muteşte.

— Şi eu trebuie să plec, am zis. A fost o experienţă… intensă.

— Pleci?

Geoffrey părea sincer surprins. Aparent, avea impresia că mă cucerise. Fată moartă. Curs sinistru. O inimă sensibilă. Clar, în ochii lui eram o pradă uşoară.

— Uite ce-ţi propun, i-am spus, stăpânindu-mi impulsul de a-mi da ochii peste cap. Ce-ar fi să-mi dai numărul tău de telefon?

CAPITOLUL 16

Mesajul Liei nu ne chema înapoi la petrecere. Se pare că nu fusese la fel de prudentă ca mine când plecase singură cu ţinta ei.

— Ce a scris mai exact? am întrebat.

Michael mi-a arătat telefonul. Am văzut o fotografie descentrată cu Lia, alături de doi studenţi: unul înalt, celălalt rotofei, amândoi uşor defocalizaţi.

— „O conversaţie fascinantă”, am spus, citind textul trimis odată cu imaginea. „Clădirea Heron, pe acoperiş.”

Am tăcut o clipă.

— Ce caută pe acoperişul unei clădiri?

— Interoghează nişte suspecţi care nu-şi dau seama că sunt interogaţi? a propus Michael, cu o notă de încordare în voce.

— Vreo şansă ca băieţii din poză să nu fie suspecţi? am întrebat, pentru că voiam să cred că Lia n-ar pleca de una singură cu persoane pe care le bănuieşte în stare de crimă. Poate că sunt doar prieteni de-ai lui Emerson.

— Ne-a trimis o poză, a răspuns sec.

În caz că se întâmplă ceva, i-am completat ideea. Lia ne trimisese o poză cu băieţii cu care stătea de vorbă, în caz că n-am mai fi găsit-o în momentul sosirii pe acoperişul clădirii Heron.

N-ar fi trebuit s-o lăsăm singură la petrecere. Fusesem atât de nerăbdătoare să obţin informaţii de la Geoffrey, încât nici nu-i spusesem că plec.

Lia se pricepea de minune să dea impresia că ştie să-şi poarte singură de grijă – dar Lia ştia să lase orice impresie ar fi vrut.

Dean n-ar fi părăsit-o, m-am gândit. De aceea era singura persoană din lume pentru care Lia ar fi păşit prin foc, pe când eu şi Michael nu ne ridicam la înălţimea lui.

Am grăbit pasul.

— Ar râde de noi dacă ne-am face griji, a spus Michael, atât pentru mine, când şi pentru el. Ori ar râde, ori ar lua-o ca pe o insultă personală.

S-a grăbit şi el. Cu fiecare pas, mi-am imaginat întorsăturile urâte pe care putea să le ia situaţia.

Lia era a noastră. Trebuia neapărat să fie teafără. *Te rog, fii teafără*! În sfârşit, am ajuns la clădirea Heron. Având un aspect de turn, fusese în mod clar proiectată în stil gotic – şi, tot atât de clar, era închisă, cu uşile încuiate.

ACCESUL INTERZIS.
Văzând semnul, Michael n-a ezitat nicio clipă.
— Vrei să intri prima sau o fac eu?

Am auzit-o pe Lia râzând înainte s-o văd. Era un sunet uşor, aproape ca de clopoţei, melodios şi vesel – şi aproape sigur fals.

La un pas în faţa mea, Michael a deschis uşa spre acoperiş.

— După tine, a spus.

Muşchii abdomenului mi s-au descleştat încet când am ieşit în noaptea luminată de lună. Am căutat-o cu privirea. După ce am văzut că e teafără, am observat că alegerile ei vestimentare se potriveau cu locurile pe care le alegea pentru întâlniri. Nu ne aflam într-un simplu turn, nici într-un simplu turn închis, ci pe acoperişul unui turn închis. De aici vedeam toată întinderea campusului, ca o puzderie de lumini împrăştiate în întuneric.

Din capătul celălalt al acoperişului, Lia ne-a zărit. Erau două persoane cu ea, ambele băieţi.

— Aţi reuşit! a spus, venind spre noi cu un mers legănat care m-ar fi neliniştit chiar şi dacă ne-am fi aflat la sol. Nu vă temeţi, a şoptit, sărindu-mi la gât ca cea mai fericită beţivă. Sunt la datorie. N-am băut decât Gatorade de când am venit. Dacă întreabă cineva, mă cheamă Sadie.

S-a întors spre băieţi. Am urmat-o, fără să-mi pot stăpâni gândul că *Sadie* chiar *era* numele ei adevărat. Niciunul dintre noi nu ştia de ce şi-l schimbase.

Doar Lia era în stare să folosească numele cu care se născuse drept unul *fals*.

— Derek, Clark, ei sunt… a spus, sughiţând deodată, şi, înţelegând semnalul, Michael a continuat prezentările.

— Tanner, a spus, întinzându-se ca să dea mâna cu ei. Iar ea e Veronica.

Băiatul din stânga era înalt şi curăţel, cu păr de politician şi trăsături de o frumuseţe clasică. Părea că îşi flexează pectoralii.

— Eu sunt Derek, a spus, strecurându-şi mâna în a mea.

Categoric şi-i flexează, am gândit.

L-a înghiontit pe băiatul din dreapta atât de tare, încât acesta s-a împleticit. Recăpătându-şi echilibrul, a întins mâna.

— Clark, a bolmojit.

— Parcă ai fi o raţă, i-a spus Derek. *Clark, dark, dark!*

L-am ignorat pe Derek şi m-am concentrat asupra lui Clark. Îmi

strânsese mâna cu o fermitate surprinzătoare, dar palmele îi erau moi. De faptă, *moale* era cel mai nimerit adjectiv pentru el. Era scund şi rotofei şi parcă făcut dintr-un lut care nu mai apucase să se întărească. Avea pielea pătată şi a ezitat câteva secunde înainte să mă privească în ochi.

Deodată, am înţeles situaţia.

— Derek, am spus. Şi Clark.

Nu spusese Bryce că pe unul dintre tipii cu care fusese grupată la cursul *Monştri sau oameni* îl cheamă Derek? Şi că celălalt o duce cu gândul la rulade…

Cum *Dumnezeu* reuşise Lia să-i găsească? Mi-a întâlnit privirea cu scântei viclene în ochi şi mi-am dat seama că o subestimasem. N-ar fi trebuit – nu acum, când făcea toate aceste lucruri ca să-l ajute pe Dean.

— O deducţie genială! mi-a spus Derek, cu un zâmbet de model, pe care probabil că-l exersase în faţa oglinzii. Sunaţi la Mensa{5}! Fata asta-i un geniu!

Tonul arogant cu care a spus-o mi-a dat de înţeles că nu se aşteaptă să-i recunosc insulta ca atare. Brusc, am priceput exact la ce se referise Bryce când îl descrisese drept „tipul ăla”. Aproape sigur provenea dintr-o familie înstărită – bănuiam că dintr-un şir lung de avocaţi de succes, probabil generaţii întregi de Ivy League{6}. Îi plăcea sunetul propriei voci mai mult chiar decât lui Geoffrey. Era tipul de persoană care stârneşte dezbateri la cursuri doar ca să-şi demonstreze superioritatea. Probabil că-şi înălbea dinţii.

— Clark şi Derek o cunoşteau pe fata aceea, a spus Lia, bolmojind cuvintele. M-am întâlnit cu Derek la petrecere. L-a sunat şi pe Clark. Eu l-am rugat.

S-a sprijinit de pieptul lui şi a întins o mână ca să mângâie obrazul colegului său. Clark s-a făcut roşu-aprins. Derek a încuviinţat din cap, privindu-mă pe deasupra capului ei, ca şi când faptul că-i stă la piept ar fi dovedit că şi eu trebuie să-mi doresc aceeaşi poziţie.

Era oficial, n-aveam să mai port rochia asta *niciodată.*

— Ce fată? am întrebat.

— Cea care a fost omorâtă, a răspuns Derek. Emmie.

— Emerson, a bâiguit Clark.

— Ce-ai spus, Clark? a întrebat Derek, rânjindu-ne, de parcă neputinţa colegului său de a vorbi mai tare ar fi fost cea mai spirituală glumă din lume.

— O chema Emerson, a spus Clark, roşind şi mai tare decât atunci când îl atinsese Lia.

— Asta am spus şi eu.

Derek a ridicat o mână cu palma în sus, gest pe care l-am tradus aproximativ drept: *Ce-i cu ăsta? N-ai ce să-i faci…*

În răspuns, Clark a mormăit ceva. Derek l-a ignorat.

— Am fost colegi la un curs, mi-a spus.

— Cred că l-am cunoscut pe asistentul profesorului astă-seară.

Le-am urmărit reacţiile. Derek s-a încordat. Clark parcă nu s-a mişcat deloc. Alături, aproape că am simţit cum Michael le cataloghează toate detaliile expresiilor.

— Tipul ăla-i un fraier, a răspuns Derek.

Sinceră să fiu, m-am gândit că cine stă într-o casă de fraieri probabil că n-ar trebui să arunce cu pietre.

— Am impresia că Geoffrey e pasionat de moarte, am spus. Adică pasionat rău. Şi cum a vorbit despre Emerson… parcă nici nu-i păsa.

Aprobându-l pe Derek, parcă aş fi vărsat apă peste ulei încins. N-am făcut decât să înrăutăţesc situaţia.

— Geoffrey îşi închipuie că feţele încruntate şi hainele negre pot înlocui inteligenţa autentică. Pun pariu că ţi-a spus că o cunoştea.

Am dat din cap, vrând să văd unde duce conversaţia.

— Nu-i aşa, a spus. El nu face decât să stea în faţa sălii şi să corecteze lucrări. Dar eu şi Clark o cunoşteam, a adăugat, lăsându-şi greutatea pe călcâie. Şi blonda aia îngâmfată din echipa noastră. Până şi Fogle o cunoştea. Dar Geoff vorbeşte prostii.

— Cum adică „Fogle o cunoştea”? a întrebat Michael. Nu sunt cam mulţi studenţi la cursul ăla?

Derek şi-a întors atenţia spre el. N-am înţeles exact ce a descoperit la Michael, dar i-a plăcut ce a văzut. Ţinând cont de mediul din care provenea cititorul nostru de emoţii, probabil că se cunoscuse cu zeci de tipi ca el pe parcursul copilăriei.

— Când spun că profesorul o cunoştea pe Emmie, vreau să zic că o cunoştea *bine de tot*, a spus Derek. În sensul biblic.

M-am uitat la Lia. A încuviinţat discret – spunea adevărul. Lângă ea, Clark se înroşea din nou.

— Tipa moartă s-a încurcat cu profesorul, a spus Michael. Dintr-o poveste ca asta, poţi să te trezeşti fără slujbă.

— Mie-mi spui? Persoană de interes? a pufnit Derek. Mai bine zis, *autorul!* a spus, râzând în barbă. A făcut-o… şi apoi a *făcut-o.*

— *Taci!* a izbucnit Clark şi cuvintele i-au explodat din gură în timp ce şi-a încleştat pumnii. Nu ştii ce spui, a hârâit, gâfâind de parcă tocmai ar fi alergat un kilometru. Emerson nu era… nu era aşa.

— Calm, prietene!

De data aceasta, Derek a ridicat amândouă mâinile. Nu m-am obosit să-i interpretez gestul.

— Linişteşte-te! Am înţeles. Despre morţi, numai de bine! a exclamat, întorcându-se spre noi şi continuând să ne onoreze cu vorbele lui înţelepte. Vă promit, cum îl găseşte poliţia pe Fogle, cum o să înceapă universitatea să caute un înlocuitor pentru cursul nostru. Tipul e vinovat, a concluzionat, apoi a pălit. Sper să nu ne lase pe mâna lui Geoff.

Alături, Clark a inspirat din nou şuierător. Lia mi-a întâlnit privirea, apoi pe a lui Michael. Aveam indiciile pentru care veniserăm – ba chiar mai mult.

CAPITOLUL 17

Am mers spre casă în tăcere. Lia stătea în spate, cu picioarele întinse pe toată bancheta. Michael nu depăşea limita de viteză. Eu priveam pe fereastră întunericul.

— Chiar a mers mai bine decât mă aşteptam, a spus Lia în cele din urmă. Dacă reuşim să intrăm fără să fim prinşi, sunt dispusă să ne declar victoria.

— Parcă ziceai că nu te laşi prinsă niciodată, i-am spus, luându-mi privirea de la geam şi întorcându-mă spre ea.

Şi-a inspectat unghiile.

— Locuim într-o casă cu o agentă FBI şi cu un fost lunetist militar. Ştiu să mă furişez, nu să fac *vrăji.* Să-l numim un risc acceptabil.

Cânta în cu totul altă cheie decât atunci când mă convinsese s-o însoţesc.

— Îţi pare rău c-ai venit? a întrebat, privindu-mă cu înţeles. Sau ai face la fel dacă ţi s-ar oferi din nou oportunitatea?

Nu puteam să regret că-i acceptasem propunerea. Aflaserăm prea multe.

— Ce părere ai despre asistentul profesorului? l-am întrebat pe Michael.

— Da, a spus Lia, căscând şi răsfirându-şi degetele în dreptul gurii. Spune-ne, Michael. Ce părere ai despre asistentul în persoana căreia Cassie a văzut o pistă atât de promiţătoare, încât a plecat de la petrecere de dragul lui, ca imediat să te duci şi tu după ea?

Era prima dată când pomenea despre faptul că o lăsaserăm singură. A aruncat cuvintele de parcă nu s-ar fi sinchisit.

— Tipul se uita la Cassie ca la un specimen fixat sub sticlă, a răspuns Michael, privind-o prin oglinda retrovizoare. Chiar crezi c-ar fi trebuit să-l las s-o ia neînsoţită?

— Sunt surprinsă, atâta tot, a spus Lia, ridicând teatral din umeri. Doar ţi-a mers *atât* de bine când te-ai luat după ea ultima dată.

Ultima dată când se luase după mine, fusese *împuşcat.*

Meritam asta. Pentru că o părăsisem la petrecere, pentru că nici nu stătusem pe gânduri, îi meritam toate înţepăturile.

— N-ar fi trebuit să plecăm fără tine, am spus.

— Vai, lasă-mă! a spus Lia, închizând ochii, ca şi când întreaga conversaţie ar fi plictisit-o de moarte. Pot să-mi port de grijă şi singură, Cassie. Te-am văzut când ai plecat. Aş fi putut să vin şi eu. Am *ales* să nu vin. Şi, dacă Michael s-ar fi obosit să mă întrebe, i-aş fi *spus* să te urmeze.

— Iar *eu* ţi-am spus să rămâi la petrecere, a bombănit el.

— Poftim? i-a întors-o Lia. Cum ai spus?

— Ţi-am trimis un mesaj când am plecat. Trebuia să rămâi la petrecere! a izbucnit, lovind cu podul palmei în volan, şi am tresărit. Dar nu, ţi-a venit să pleci nu cu unul, ci cu doi…

— Martori? a propus Lia. Crede-mă, eram stăpână pe situaţie. Cu cei ca Derek şi Clark mă descurc şi-n somn.

Din cuvintele astea am dedus mai mult decât aş fi putut cu o săptămână în urmă. Lia era convinsă că se poate descurca cu *cei ca Derek şi Clark* – pentru că, foarte probabil, îi înfruntase şi se descurcase în situaţii mult, mult mai grele.

— Şi acum, Michael, dragul meu, a continuat pe un ton calculat să-l irite, concentrează-te! Asistentul lui Cassie. Ce impresie ţi-a lăsat?

Michael a scrâşnit din dinţi o clipă, dar, în cele din urmă, a răspuns.

— N-a fost încântat când mi-am făcut apariţia. A fost şi mai puţin încântat când m-a văzut cu Bryce. Am surprins o urmă de vinovăţie când a văzut-o, urmată de dorinţa de posesiune, de dispreţ şi de excitaţie.

Am rostit în gând o mulţumire scurtă pentru că se concentrase asupra reacţiei lui Geoffrey când îl văzuse cu Bryce, şi nu asupra reacţiei mele.

— Se crede mai presus de întâmplările astea, am spus, silindu-mă să revin cu mintea la subiectul discuţiei. Îi place că deţine o poziţie de putere la curs.

Am făcut o pauză, ca să-mi pun în ordine impresiile.

— M-a ales pentru că sunt tânără. Se aştepta să ascult cu aviditate fiecare cuvânt al discursului său, să-mi stârnească puţină frică, dar şi să mă atragă cu lucrurile pe care putea să mă înveţe.

— Un conducător în căutare de discipoli? a propus Lia. Atunci profesorul ce e?

— Dacă ar fi să ghicesc, i-am spus, bătând îngândurată cu degetele pe latura scaunului, aş spune că profesorul Fogle are o personalitate magnetică. Geoffrey a citit de pe slide-urile concepute de el. Profesorul are prezenţă scenică. Şi dacă Derek a spus adevărul despre relaţia lui cu Emerson…

— Aşa a fost, a confirmat Lia.

— …atunci dragul nostru profesor nu se fereşte de fanii împătimiţi, am spus, cântărind ideea în minte. E unul dintre motivele pentru care-l atrage domeniul acesta de cercetare. Se vede şi în titlul cursului. Oamenii ăştia sunt ca nişte personaje mitice. Sunt legende. Sunt accidentul feroviar de la

care nu putem să ne ferim privirile, interzisul şi periculosul *celălalt.*

Michael mi-a acceptat concluziile ca atare.

— Ar trebui să-l văd ca să vă pot spune ceva despre el, a zis.

Asta era una dintre deosebirile esenţiale dintre talentul lui Michael şi al meu. El citea *persoane.* Eu citeam personalităţi şi comportamente – şi uneori puteam s-o fac fără prezenţa celor vizaţi.

— *Pot* totuşi să vă spun că lui Geoff i-a plăcut să vorbească despre MO-ul lui Redding un pic prea mult, a continuat. A vrut să privească groaza de pe chipul lui Cassie şi, văzând că nu-i reuşeşte, a îndreptat conversaţia spre Emerson.

— Şi despre ea ce ţi-a spus faţa lui? a întrebat Lia.

— N-am văzut nicio urmă de vinovăţie, a răspuns Michael. Nici măcar tristeţe. O fărâmă mică de frică. Satisfacţie. Şi loialitate.

— Loialitate? am întrebat. Faţă de cine?

— Nu-mi face nicio plăcere s-o spun, a intervenit Lia, oftând, dar cred că Derek are dreptate. Poate că profesorul e criminalul. Pe parcursul conversaţiei mele cu perechea fără de pereche formată din Darul lui Dumnezeu pentru Planetă şi Roşilă cel Delicat, am surprins un singur neadevăr interesant.

— Derek? am încercat să ghicesc.

— Clark, a spus Michael, fără niciun semn de întrebare în voce. Când a vorbit despre Emerson.

— Un punct pentru cititorul de emoţii! a zis Lia.

Talentele lor se suprapuneau între ele mai mult decât se suprapuneau cu al meu.

— Când Clark a spus că Emerson „nu era aşa”, a minţit, a explicat, răsucindu-şi în jurul degetului părul legat în coadă. Părerea mea e că ştia că tipa dansează mambo la orizontală cu profesorul Sinistru.

M-am întors spre Michael.

— Tu ce-ai observat?

— La Clark?

A părăsit autostrada. În curând, aveam să ajungem acasă.

— Am observat o dorinţă profundă. Teamă de respingere, a adăugat, privind scurt spre mine. Şi furie.

Nu doar supărare, ci furie. Faţă de Derek, pentru că vorbise urât despre o fată la care Clark ţinuse? Faţă de noi, pentru că-i luasem la întrebări? Faţă de profesor? De Emerson?

— Şi acum ce facem? am întrebat. Presupunând că n-o să ne prindă în clipa în care ajungem acasă.

— Trebuie să aflăm dacă FBI-ul ştie despre relaţia dintre Emerson şi profesor, a spus Lia, dându-şi părul peste umăr. Dacă nu ştie, trebuie să găsim o cale de a le strecura informaţia asta.

— Şi Dean? am întrebat.

— Lui Dean nu-i spunem, a răspuns încet, dar vocea ei a spintecat aerul ca o lovitură de bici. Interesul lui e să se rezolve cazul. Nu e nevoie să ştie ce suntem dispuşi să facem ca să ajungem la rezultatul acesta.

N-ar fi înţeles de ce ne punem în pericol de dragul lui, pentru că, în adâncul inimii, simţea că nu merită să fie salvat. Ar fi încasat un glonţ pentru oricare dintre noi, dar n-ar fi acceptat să riscăm nimic pentru el.

Majoritatea oamenilor înălţau ziduri ca să se protejeze pe sine. Dean le ridica ca să-i protejeze pe toţi ceilalţi.

De data asta, eram perfect de acord cu Lia:

— Nu-i spunem lui Dean.

CAPITOLUL 18

Cu ochii împăienjeniţi şi doar pe jumătate trează, am privit manualul de pe masa din bucătărie.

— *Comportamente deviante, minţi criminale: O introducere în psihologia criminalistică, Ediţia a opta.*

M-am uitat la Dean, apoi iar la manual.

— Serios? am spus. Agenta Sterling vrea să citim un manual introductiv?

După noaptea prin care trecusem alături de Lia şi Michael, capul îmi bubuia şi tot trupul meu nu voia decât să se întoarcă în pat.

A ridicat din umeri.

— Trebuie să citim capitolele de la unu la patru, a spus, apoi a tăcut şi m-a privit atent. Te simţi bine?

Nu, m-am gândit. *N-am dormit suficient şi nu pot să-ţi spun de ce.*

— N-am nimic, am insistat.

Îl vedeam pe Dean cum pune cap la cap toate aspectele care arătau că nu prea eram în apele mele în dimineaţa asta.

— Doar că nu-mi vine să cred că Sterling s-a gândit să ne instruiască… *aşa,* am adăugat, arătând manualul.

Din clipa în care mă înscrisesem în program, învăţasem în mod practic. Pe cazuri reale. Fotografii făcute la locurile unor crime reale. Victime reale.

Cât despre manualul acesta… Probabil că Bryce, Derek şi Clark citiseră cărţi asemănătoare. Probabil că se vindea împreună cu mici fişe cu exerciţii.

— Poate chiar e o pierdere de timp, a spus Dean, smulgându-mi gândul din minte. Dar, în clipa de faţă, prefer să pierd timpul meu decât pe cel al lui Sterling.

Pentru că agenta Sterling îl căuta pe ucigaşul lui Emerson.

I-am luat manualul din faţă şi am dat pagina la capitolul unu.

— *Psihologia criminalistică este subdomeniul psihologiei care se ocupă cu explicarea tipurilor de personalitate, a motivaţiilor şi a structurilor cognitive asociate comportamentelor deviante,* am citit, *cu precădere a acelor comportamente care provoacă rău persoanelor din jur, sub aspect fizic sau moral.*

Dean a coborât ochii la pagină. Părul i-a căzut pe faţă. Am citit în continuare, stabilind un anumit ritm, şi doar vocea mea s-a mai auzit în cameră.

— *Capitolul patru: Infractori organizaţi şi neorganizaţi.*

Făcuserăm o pauză lungă ca să luăm prânzul, dar totuşi răguşeam în continuare.

— Mai lasă-mă şi pe mine, a spus Dean, luând manualul. Dacă mai citeşti un capitol, o să ajungi să mimezi cuvintele.

— S-ar putea să iasă urât, am răspuns. Niciodată nu m-am descurcat la mimă.

— De ce presimt că ar fi mai multe de povestit despre subiectul ăsta? a spus, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet discret.

M-am cutremurat.

— Să zicem că serile petrecute în familie cu jocuri de societate au fost mereu deosebit de competitive şi nu mă pricep nici la Pictionary[7].

— Din punctul meu de vedere, ăsta nu-i tocmai un defect de caracter.

Dean s-a rezemat de spătarul scaunului. Pentru prima dată de când văzuserăm cadavrul la ştiri, părea aproape relaxat. Braţele îi atârnau destinse în lături. Pieptul i se înălţa şi cobora uşor cu fiecare respiraţie. Părul încă îi cădea pe faţă, dar nu i se vedea aproape nicio urmă de încordare în umeri şi-n gât.

— A spus cineva *defect de caracter?* a întrebat Michael, intrând agale. Ăsta s-ar putea să fie unul dintre numele mele mijlocii.

Mi-am întors privirea spre manual, încercând să mă prefac că *nu* ajunsesem să mă holbez la Dean cu o clipă în urmă.

— Numele tale mijlocii? La plural? am întrebat.

Şi-a aplecat capul uşor.

— Michael Alexander Thomas *Defect de caracter* Townsend, a răspuns, adresându-mi un zâmbet leneş. Are o anumită sonoritate, n-ai zice?

— Lucrăm, i-a spus Dean sec.

— Nu mă luaţi în seamă, a spus, făcând cu mâna în direcţia noastră. Vreau doar să-mi fac un sendviş.

Michael nu voia niciodată „doar” să facă ceva. Poate că voia un sendviş, dar îi plăcea şi să-l agaseze pe Dean. *Şi*, m-am gândit, *nu vrea să ne lase singuri.*

— Aşadar, am spus, întorcându-mă din nou spre Dean şi încercând să dau impresia că situaţia *nu* e stânjenitoare. Capitolul patru. Vrei să citeşti tu de aici?

Dean a privit scurt spre Michael, care părea amuzat de situaţie.

— Ce-ar fi să nu-l mai citim? m-a întrebat.

— Dar e *lecţia noastră pentru acasă*, am spus, cu o expresie scandalizată.

— Da, ştiu – doar eu te-am convins să citim manualul, a spus, plimbându-şi degetele pe cotorul cărţii. Dar pot să-ţi spun ce scrie.

Dean locuia aici de cinci ani şi manualul acesta era ca un curs de profiling elementar.

— Bine, am spus. Ce zici să-mi prezinţi varianta prescurtată? Învaţă-mă.

Cândva ar fi refuzat.

— Bine, a spus, privindu-mă din capătul opus al mesei. Ucigaşii dezorganizaţi sunt figuri singuratice. Nu prea îşi găsesc locul printre oameni. Nu ştiu să socializeze şi adună multă furie înăbuşită.

La auzul cuvântului *furie*, privirea mi-a zburat involuntar spre ochii lui Michael. *Nu-şi găsesc locul printre oameni. Nu ştiu să socializeze.* Mi-am dat seama după faţa lui că nu doar eu recunosc în cuvintele astea o descriere sumară a lui Clark.

Dean a tăcut o clipă. M-am silit să privesc în faţă şi l-am rugat în gând pe Dean să nu se întrebe prea mult de ce am avut un schimb de priviri cu Michael doar pentru că am auzit câteva cuvinte despre ucigaşii dezorganizaţi.

— În viaţa de zi cu zi, ucigaşii dezorganizaţi sunt în general consideraţi persoane antisociale şi stângace, a continuat după un lung moment. Oamenii nu-i simpatizează, dar nici nu se tem de ei. Dacă un ucigaş dezorganizat e angajat, probabil e prost plătit sau face munci mai puţine respectabile. E posibil să se poarte ca un adolescent mult timp după ce ajunge la maturitate; din punct de vedere statistic, sunt şanse mari să trăiască în continuare cu unul sau amândoi părinţii.

— Atunci care-i diferenţa dintre ucigaşii dezorganizaţi şi rataţi?

Michael nu s-a obosit să pretindă că nu trage cu urechea.

— Dacă ai fi ca mine şi Cassie – Dean l-a fixat cu privirea – n-ar fi nevoie să întrebi.

O tăcere de mormânt.

Dean nu mai recunoscuse că noi doi suntem la fel. Nu crezuse asta niciodată. Cu siguranţă nu i-o mai spusese lui Michael.

— Chiar aşa? a întrebat Michael, mijind ochii şi formând un contrast izbitor cu zâmbetul aparent netulburat de pe buze.

Am coborât ochii la masă. Nu era nevoie să-mi vadă expresia de pe chip – care arăta că Dean are dreptate. *Nu* era nevoie să-mi pun întrebarea lui Michael, pentru că*, da,* ştiam răspunsul instinctiv. Oamenii nu deveneau ucigaşi doar pentru că erau antisociali, furioşi şi inepţi. Asemenea trăsături nu ne puteau indica dacă Clark are potenţialul să devină violent şi până unde i-ar putea merge agresivitatea. Ne puteau sugera doar ce *fel* de ucigaş ar fi fost cineva de *tipul* lui Clark, dacă ar fi încălcat vreodată acea limită.

Dacă ar fi fost un ucigaş, Clark ar fi fost unul dezorganizat.

— Ucigaşii organizaţi pot să fie fermecători, a spus Dean, întorcându-şi atenţia de la Michael spre mine. Sunt elocvenţi, au încredere în sine şi, în majoritatea situaţiilor, se simt în largul lor în lume, a continuat, cu părul căzându-i pe faţă, dar fără să-şi ia nicio clipă ochii de la mine. Adesea sunt inteligenţi, dar narcisişti. Unii sunt incapabili să simtă frică.

M-am gândit la Geoffrey cu *G*, care îmi ţinuse o prelegere despre *modus operandi* şi-o pomenise pe Emerson fără nicio urmă de regret.

— Ceilalţi oameni nu sunt vrednici de empatie în ochii ucigaşului organizat, pentru că ceilalţi oameni sunt *inferiori.* Din punctul lor de vedere, mediocritatea este echivalentă cu insignifianţa.

I-am absorbit cuvintele, le-am memorat.

— Ce importanţă poate să aibă pierderea unei vieţi când lumea e plină de ele? a întrebat Dean cu o voce monotonă şi am înţeles că e cu gândul în altă parte. Ucigaşii organizaţi nu au remuşcări.

Tatăl lui a fost un ucigaş organizat, m-am gândit. M-am întins peste masă şi mi-am aşezat mâna pe a lui Dean. A plecat capul, dar a vorbit în continuare.

— Ucigaşii organizaţi îşi planifică faptele, a spus încet. Cei dezorganizaţi fac totul împinşi de un imbold de moment.

— Îşi pierd firea într-o clipă, am completat încet, sau cedează propriilor impulsuri.

Dean s-a aplecat în faţă, arcuindu-şi degetele peste ale mele.

— E mai probabil să atace pe la spate decât cei organizaţi.

— Ce arme preferă? am întrebat, cu mâna împletită în continuare cu a lui.

— Orice au la îndemână, a răspuns Dean. Obiecte contondente, cuţite de bucătărie, mâinile goale. Întregul loc al crimei indică pierderea stăpânirii de sine.

— Dar, pentru ucigaşii organizaţi, am spus, aţintindu-l cu ochii, esenţial

e controlul.

Dean mi-a susţinut privirea.

— Ucigaşii organizaţi îşi pândesc victimele. Adesea ţintesc străini. Toate mişcările lor sunt calculate, premeditate şi servesc unui scop precis. Sunt metodici.

— Mai greu de prins, am completat.

— Îi încântă faptul că sunt mai greu de prins, a adăugat Dean. Din ucidere îşi obţin doar o parte din plăcere. Restul vine din faptul că scapă nepedepsiţi.

Tot ce spunea avea sens pentru mine – un sens incredibil, intuitiv, ca şi când mi-ar fi amintit ceva ce ştiam deja, în loc să mă înveţe ceva nou.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Da.

Am privit spre blatul de bucătărie, pe care Michael îşi pregătise sendvişul. Dispăruse. La o un moment dat, în timpul discuţiei dintre mine şi Dean, plecase.

Am coborât privirea la masă. Dean şi-a eliberat încet degetele dintre ale mele.

— Dean? am spus încet, dar vocea mi-a răsunat în toată camera.

Încă simţeam locul exact în care pielea lui o atinsese pe a mea.

— Ucigaşii organizaţi… ei sunt aceia care adună trofee, nu-i aşa?

A încuviinţat din cap.

— Trofeele îi ajută să-şi retrăiască crimele. Aşa îşi potolesc dorinţa de a ucide între omoruri.

— Locke a luat câte un tub de ruj de la toate femeile pe care le-a ucis.

Nu m-am putut abţine s-o spun cu voce tare. *Narcisişti. Stăpâni pe sine.* Descrierea se potrivea.

— Tatăl meu a fost un ucigaş organizat.

Avea o anumită intensitate când vorbea despre tatăl lui. Era a doua oară când se deschidea faţă de mine, după ce eu făcusem acelaşi lucru.

— Spunea că, de când era copil, lumea şi-a dat seama că ceva e în neregulă cu el, dar, din câte îmi amintesc, a fost mereu simpatizat. Plănuia totul în mod meticulos. Niciodată nu devia de la scenariu. Le domina pe femeile pe care punea ochii. Le stăpânea, a adăugat, tăcând apoi o clipă. Niciodată n-a arătat vreo remuşcare.

Am auzit uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se. M-am gândit că e

Michael, care ieşise din casă ca să se depărteze de noi, dar am auzit apropierea unor paşi – două rânduri, unii mai grei decât ceilalţi.

Se întorseseră Sterling şi Briggs.

Au apărut în pragul uşii tocmai când Dean a închis manualul din faţa noastră.

— Cassie, putem să vorbim cu Dean între patru ochi câteva minute?

Agentul Briggs şi-a îndreptat cravata. Gestul acesta anume, făcut de bărbatul acesta, mi-a declanşat o alarmă în minte. Îşi purta cravata doar când era la datorie. Îndreptarea ei era un fel de afirmare. Nu ştiam ce vrea să discute cu Dean, dar era vorba despre *probleme de serviciu.*

Aveam mai puţină încredere în el când era vorba despre probleme de serviciu.

— Poate să rămână şi ea, i-a spus Dean.

Cuvintele lui au răsunat în cameră ca un tunet. De când îl cunoşteam, încercase doar să mă îndepărteze de el. Îşi impunea mereu să fie *singur.*

I-am întâlnit privirea. *Eşti sigur?* l-am întrebat pe muteşte.

Şi-a frecat podurile palmelor de coapsele îmbrăcate cu blugi.

— Rămâi, mi-a spus.

Dean mă vrea aici. S-a întors din nou spre Briggs.

— Cu ce vă pot ajuta?

Agenta Sterling a încremenit, încordându-şi buzele într-o linie aspră.

— Persoana care a omorât-o pe Emerson Cole e obsedată de tatăl tău, a spus Briggs, ignorând expresia de pe chipul fostei lui soţii. E foarte posibil ca AN-ul să-i fi scris.

— Lasă-mă să ghicesc, l-a întrerupt Dean. Dragul meu tată distruge scrisorile când le primeşte. Le păstrează pe toate aici, a spus, atingându-şi tâmpla.

— A acceptat să ne ajute, a spus Briggs. Dar cu o condiţie.

Încordarea a revenit în umerii şi în gâtul lui Dean. Toţi muşchii trupului i s-au încleştat.

— Nu eşti obligat să faci nimic dacă nu vrei, a intervenit Sterling.

— Ştiu care-i condiţia, a spus Dean, cu ochii arzând de o emoţie pe care n-am reuşit s-o identific precis: nu tocmai ură, nu tocmai frică. *Vouă* tata n-o să vă spună nimic. Singura persoană cu care va vorbi sunt eu.

TU

Daniel Redding e unul dintre cei mari. Infam. Ingenios. Nemuritor. L-ai ales dintr-un motiv bun. Când vorbeşte cineva ca Redding, lumea ascultă. Când Redding vrea să moară cineva, persoana aceea moare. Are toate calităţile pe care ţi le doreşti. E puternic. Sigur pe sine. Şi mereu, mereu stăpân pe situaţie.

„Ai acţionat neglijent. Prosteşte. Ai avut noroc."

Alungi vocea şi-ţi plimbi degetele pe marginile unei fotografii cu Emerson stând lângă un copac. O dovadă că, preţ de o clipă, ai avut putere. Siguranţă de sine. Stăpânire.

Exact. Ca. El.

Daniel Redding nu e eroul tău. E zeul tău. Şi, dacă vei merge pe drumul ăsta, te vei transforma treptat după chipul lui. Ceilalţi vor fi neînsemnaţi şi neputincioşi ca nişte furnici. Poliţia. FBI-ul. Îi vei strivi sub ghetele tale cu tălpi de oţel.

Ce va fi va fi – în timp.

CAPITOLUL 19

Ziduri de piatră. Sârmă ghimpată. Penitenciarul de maximă siguranţă în care era închis tatăl lui Dean mi-a lăsat doar o impresie trecătoare. Eu şi Dean stăteam ascunşi pe bancheta din spate a unui SUV negru al FBI-ului. Agentul Briggs era la volan. Sterling stătea alături. Din poziţia mea, chiar în spatele ei, nu-i vedeam decât antebraţul sprijinit pe cotieră. La prima vedere, părea relaxată, dar stătea cu buricele degetelor afundate în tapiseria de piele.

Lângă mine, Dean privea fix pe geam. Mi-am aşezat mâna între noi, cu palma în sus. Şi-a smuls ochii de la fereastră şi s-a întors, dar nu spre mine, ci spre mâna mea. Şi-a lăsat mâna pe banchetă cu palma în jos, aproape de a mea.

Mi-am împins mâna mai aproape de a lui. Şi-a închis ochii întunecaţi şi genele i-au aşternut umbre mici pe chip. După o scurtă eternitate, a început să-şi mişte mâna. A învârtit-o încet în sensul acelor de ceasornic, până când a ajuns cu dosul mâinii lipit de scaun, la doar câţiva centimetri de a mea. Mi-am strecurat-o în a lui. Palma îi era caldă. După câteva secunde, şi-a arcuit degetele în sus, strângându-le în jurul alor mele.

Sprijin moral. Pentru asta venisem cu ei.

Briggs a intrat într-o parcare protejată. A oprit motorul.

— Paznicii vor ieşi ca să ne primească înăuntru pe mine şi pe Dean, a spus, uitându-se întâi la Sterling, apoi la mine. Voi două rămâneţi în maşină. Cu cât mai puţini oameni văd încă un adolescent aici, cu atât mai bine.

Nu era încântat de prezenţa mea, dar nu încercase să mă lase în urmă. Aveau nevoie de Dean şi Dean avea nevoie de ceva – de *cineva* – care să-l lege de clipa prezentă.

Uşa din spate a penitenciarului s-a deschis. În prag stăteau doi paznici. Aveau exact aceeaşi înălţime. Unul era solid şi chel, celălalt mai tânăr şi cu o constituţie de alergător.

Briggs a coborât din maşină şi a deschis portiera lui Dean. Cu blândeţe, acesta mi-a aşezat mâna înapoi în poală.

— Nu lipsesc mult.

I-a zvâcnit un muşchi din maxilar. Ochii îi erau duri şi lipsiţi de emoţie. *S-a născut cu zâmbetul pe buze.* Ecoul cuvintelor din interogatoriul lui Redding mi-a răsunat în cap când a trântit portiera.

Dean şi Briggs s-au apropiat de paznici. Bărbatul cu chelie a dat mâna cu agentul FBI. Cel mai tânăr a făcut un pas spre Dean, măsurându-l din cap până-n picioare. După o clipă, Dean a ajuns cu faţa la perete şi a fost percheziţionat.

Mi-am ferit ochii.

— Unii oameni se vor uita la Dean şi-l vor vedea mereu pe tatăl lui, a spus agenta Sterling de pe scaunul din faţă. Daniel Redding nu prea e deţinutul preferat al poliţiştilor de aici. Are o anumită înclinaţie spre jocurile de manipulare şi obiceiul să reţină informaţii despre familiile gardienilor. Briggs a trebuit să le spună că Dean e fiul lui Redding, altfel ne-ar fi fost imposibil să obţinem aprobare pentru vizita asta, chiar şi cu permisiunea şefilor.

— Tatăl tău a aprobat vizita asta? am întrebat, schimbându-mi poziţia pe banchetă, ca s-o pot vedea dintr-un unghi mai avantajos.

— A fost ideea lui.

Şi-a ţuguiat buzele. Nu era încântată de situaţie.

— Tatăl tău vrea să închideţi cazul, am spus, încercând să găsesc logica situaţiei. Cazul lui Locke a ajuns în ziare. FBI-ului nu-i trebuie şi mai multă reclamă proastă. Directorul vrea ca problema asta să se rezolve repede şi discret şi nu se dă în lături să-l folosească pe Dean în acest scop. Dar, dacă ar fi fost după tine…

— Dacă ar fi fost după mine, mi-a tăiat vorba, Dean n-ar mai fi ajuns în veci nici la o sută de metri de tatăl lui.

A privit pe fereastră. Briggs, Dean şi paznicul mai în vârstă dispăruseră în clădire. Cel mai tânăr – acela care-l percheziţionase pe Dean – venea spre maşina noastră.

— Dar, în fond, a spus Sterling, deblocând portiera, dacă ar fi fost după mine, după arestarea lui Redding, Dean ar fi primit şansa de a se bucura de o copilărie normală.

A deschis portiera şi a ieşit.

— Vă pot ajuta? l-a întrebat pe paznic.

Bărbatul a privit-o de sus, cu o arcuire uşoară a buzelor.

— Nu puteţi să rămâneţi în maşină. E un spaţiu protejat.

— Îmi dau seama. Şi am primit aprobare să stăm aici, a spus Sterling cu răceală, ridicând dintr-o sprânceană.

Avea manierea cuiva care-şi petrecuse viaţa înconjurat de elite. Un biet poliţist de penitenciar cu porniri megalomane n-o impresiona.

Mai că vedeam cum paznicul se întreabă dacă merită să se ia la ceartă cu o agentă FBI – în special cu agenta *asta*.

— Directorul stă pe capul nostru să întărim măsurile de siguranţă, a spus, dând vina pe şeful lui. Va trebui să mutaţi maşina.

— Fie.

Sterling a dat să urce din nou în maşină, moment în care privirea gardianului a căzut asupra mea. A ridicat o mână şi mi-a făcut semn să deschid portiera. M-am uitat la agenta Sterling. Ea a încuviinţat scurt din cap. Am deschis-o şi am coborât.

Gardianul abia s-a uitat la mine, întorcându-şi din nou atenţia spre agenta FBI.

— E prietenă cu băiatul ăla al lui Redding? a întrebat.

Tonul lui n-a lăsat loc de îndoială cu privire la sentimentele lui faţă de Dean – şi de tatăl lui.

Eram destul de sigură că Michael le-ar fi interpretat drept scârbă.

— Dacă-mi dai voie, a spus ea ferm, o să mut maşina.

Gardianul m-a măsurat din priviri şi hotărârea lui de adineauri, de a nu se certa cu agenta Sterling, s-a înfruntat cu antipatia lui faţă de Dean – şi, acum, faţă de mine. S-a întors şi a spus ceva într-o staţie radio. După câteva momente, a revenit cu faţa la noi, cu un zâmbet politicos pe chip, cu ochii mijiţi ca două fante reci şi intransigente.

— L-am sunat pe director. Mă tem că va trebui să veniţi cu mine.

— Nu spune nimic, mi-a şoptit Sterling. Lămuresc eu problema.

Gardianul ne-a condus pe un coridor. Agenta Sterling şi-a scos telefonul.

— Pot să vă duc în sala vizitatorilor, s-a oferit el. Sau puteţi să aşteptaţi în birourile din faţă.

Persoana pe care o suna agenta n-a răspuns. Şi-a întors atenţia spre gardian.

— Domnule…

A tăcut, aşteptând să-i spună numele lui de familie.

— Webber, a răspuns.

— Domnule Webber, tu şi colegul tău aţi fost rugaţi să-l întâmpinaţi pe agentul Briggs la uşa *din spate* dintr-un motiv bun. Tot dintr-un motiv bun nu se întâlneşte agentul Briggs cu Daniel Redding în sala pentru vizitatori. Acest caz e delicat şi trebuie să procedăm cu discreţie. *Nimeni* nu trebuie să afle că FBI-ul a fost aici ca să-l vadă pe Redding.

Poliţiştii penitenciarului aveau o anumită putere înăuntrul zidurilor ăstora şi cel de faţă ţinea mult la a lui. Lui Webber nu-i plăcea să i se amintească că Sterling e agentă FBI. Nu-i plăcea de ea. Nu-i plăcea să i se vorbească de sus.

Şi nu-i plăcea chiar deloc de Dean. Sau de Redding. Sau de mine.

N-avea să se termine cu bine.

— În afară de cazul în care aveţi vreun loc atât protejat, cât şi *intim,* în care să putem aştepta, a continuat Sterling, te sfătuiesc să-l suni pe superiorul tău şi…

— Protejat şi intim? a spus gardianul, cu o bunăvoinţă şi o politeţe care mi-au stârnit fiori pe şira spinării. De ce n-ai spus aşa?

Am ajuns într-o cameră de observare. De cealaltă parte a unei ferestre unidirecţionale, agentul Briggs şi Dean stăteau faţă în faţă cu un bărbat cu părul şi ochii închişi la culoare.

Ochii lui Dean.

N-ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să văd asta.

Dar asta făceam, din cauza unui poliţist de penitenciar pus pe ceartă. Dean şi tatăl lui stăteau în tăcere şi n-am putut să nu mă întreb: de când stăteau aşa, privindu-se fix? Ce am pierdut?

Alături, ochii lui Sterling erau aţintiţi asupra lui Redding.

Tatăl lui Dean nu era un bărbat înalt sau solid, dar stând acolo, cu un zâmbet uşor pe chipul comun, cu trăsături regulate, impunea atenţia celor din jur. Părul întunecat îi era des şi îngrijit. Avea peri scurţi pe bărbie şi pe obraji.

— Spune-mi despre scrisori.

Dean nu a rostit cuvintele nici ca pe o întrebare, nici ca pe o rugăminte. Nu ştiam ce vorbiseră înainte de sosirea noastră, dar acum îi vorbea tatălui său cu o hotărâre neabătută.

Voia să obţină informaţiile pentru care venise şi să plece cât de repede.

— Care scrisori? a întrebat tatăl lui cu amabilitate. Cele care mă blestemă şi mă osândesc la infern? Cele primite de la familii, în care îşi descriu drumul spre iertare? Cele de la femeile care-mi propun să mă căsătoresc cu ele?

— Cele de la profesor, a contrat Dean. De la cel care scrie cartea aceea.

— Ah, a spus Redding. Parcă-l chema Fogle, nu? Cu o claie de păr, o privire pătrunzătoare, plină de spirit, şi o simpatie exagerată pentru scrierile

lui Nietzehe?

— Deci te-a vizitat, a spus Dean, fără să se lase impresionat de comportamentul dramatic al tatălui său. Ce te-a întrebat?

— Mereu mi se pun doar două întrebări, Dean. Ştii bine, a spus, zâmbind drăgăstos. *De ce* şi *cum.*

— Şi ce fel de persoană e profesorul? a insistat el. L-a interesat mai mult *de ce* sau *cum?*

— Puţin din coloana A, puţin din coloana B, a răspuns Redding, aplecându-se în faţă. De ce vă interesează deodată colaboratorul meu? Te temi că o să-ţi prezinte greşit personajul când o să ne spună povestea?

— N-avem nicio poveste.

— Povestea mea e povestea ta, a spus Redding şi în ochi i-a apărut o lumină bizară, pe care însă a reuşit să şi-o înăbuşe, domolindu-şi totodată şi tonul intens. Dacă vrei să afli ce scria profesorul şi ce e în stare să facă, te sfătuiesc să-i vorbeşti direct lui.

— Aşa o să fac, a spus Dean. Imediat ce o să-mi spui unde pot să-l găsesc.

— Ce Dumnezeu, Dean, doar nu-i păstrez numărul pentru apelare rapidă! Nu suntem prieteni. M-a intervievat de câteva ori. În general, el mi-a pus întrebările şi eu i-am răspuns, nu invers.

Dean s-a ridicat, vrând să plece.

— Totuşi, a spus Redding cu viclenie, a pomenit că obişnuieşte să scrie într-o cabană din munţi.

— În ce cabană? a întrebat Dean. În care munţi?

Redding a arătat cu mâinile încătuşate spre scaun. După un lung moment, Dean s-a aşezat la loc.

— S-ar putea să-mi trebuiască un mic stimulent ca să-mi pot aminti, a spus Redding, aplecându-se uşor în faţă, cercetându-şi atent fiul.

— Ce vrei?

Dean i-a pus întrebarea fără nicio emoţie în glas. Redding ori n-a observat, ori nu i-a păsat.

— Pe tine, a spus, plimbându-şi ochii de-a lungul lui Dean, sorbind din privire toate detaliile, ca un artist care-şi admiră opera cea mai reuşită. Vreau să aflu mai multe despre tine. Cu ce s-au ocupat mâinile acelea ale tale în ultimii cinci ani? Ce scene au văzut ochii aceia?

Era tulburător să-l aud pe tatăl lui Dean cum îi împarte trupul în părţi.

E doar un obiect pentru tine, am gândit. *Mâini şi ochi, o gură. Ceva care*

trebuie modelat. Şi stăpânit.

— N-am venit ca să vorbim despre mine.

Nu i-a tremurat vocea nicio clipă. Tatăl lui a ridicat din umeri.

— Iar eu nu reuşesc să-mi amintesc dacă acea cabană a profesorului se află în apropiere de muntele Catoctin sau Shenandoah.

— Nu ştiu ce vrei să zic, a spus Dean, sfredelindu-l cu privirea. N-am nimic de povestit. Asta vrei să auzi? Că mâinile astea, ochii ăştia – sunt *nimic?*

— Sunt totul, a răspuns Redding, cu glasul vibrându-i de emoţie. Şi ai putea să faci mult mai multe!

Lângă mine, agenta Sterling s-a ridicat în picioare. A făcut un pas spre geam. Spre Redding.

— Haide, Deanuleţ, trebuie să existe ceva demn de povestit în viaţa ta, a spus el perfect degajat, imun la ostilitatea emanată de băiatul lui. Muzică. Sporturi. O motocicletă. O fată, a adăugat, înclinându-şi capul într-o parte. Aha! a exclamat. Deci ai o fată.

— N-am pe nimeni! a izbucnit Dean.

— Protestezi prea mult, mi se pare, fiule.

— Nu sunt fiul tău!

Redding şi-a întins deodată mâinile în faţă. Într-o clipă, a sărit în picioare. Probabil că Dean se aplecase înainte, pentru că a reuşit să-l apuce de tricou. Tatăl şi-a smucit fiul în picioare.

— Eşti fiul meu, mai mult decât ai fost vreodată al târfei de maică-ta! Sunt în tine, băiete. În sângele tău, în mintea ta, în fiecare suflare.

Redding şi-a apropiat faţa de a lui atât de mult, încât probabil că Dean i-a simţit respiraţia fierbinte după fiecare cuvânt.

— Ştii că aşa e. Te temi de asta.

Dean a rămas nemişcat un moment, pentru ca în clipa următoare să-l înşface de salopeta portocalie şi să-l tragă cu totul peste masă.

— Hei! a izbucnit Briggs, intervenind între ei.

Redding i-a dat drumul lui Dean primul. Şi-a ridicat mâinile în semn de capitulare.

Niciodată nu capitulezi cu adevărat, mi-am spus. *Niciodată nu cedezi. Mereu obţii ce vrei – şi-l vrei pe Dean.*

Agenta Sterling m-a apucat strâns de cot.

— Plecăm, mi-a spus, moment în care paznicul a încercat s-o oprească, dar ea l-a străpuns cu toată intensitatea mâniei din privire. Dacă mai scoţi

un cuvânt, dacă mai faci un pas, jur pe Dumnezeu că te las fără slujbă.

M-am uitat din nou la Dean. Briggs i-a pus mâna pe piept şi l-a împins cu putere. Ca un somnambul care se trezeşte brusc, Dean s-a dat deodată în spate, eliberându-l pe tatăl lui. A privit spre oglinda unidirecţională şi aş fi putut să jur că m-a văzut.

— Cassandra! s-a răstit agenta Sterling. Plecăm. Acum.

Ultimul sunet pe care l-am auzit înainte să plec a fost vocea lui Dean, pustiită şi aspră.

— Spune-mi despre cabana profesorului.

CAPITOLUL 20

Sterling a aşteptat să ajungem la adăpostul maşinii înainte să vorbească.

— A fost o greşeală.

— Să mergem cu gardianul? am întrebat.

— Să te aducem aici. Să-l aducem pe *Dean* aici. Să stăm în camera aia, să urmărim scena aia. Totul!

Când a spus *totul,* am avut senzaţia că nu se referă doar la modul în care directorul şi Briggs îşi propuseseră să abordeze ancheta. Se referea la viaţa pe care o ducea Dean. La programul Înzestraţii. La *totul.*

— Nu-i acelaşi lucru, i-am spus. Ce facem ca echipă şi ce-l pun pe Dean să facă acolo cu tatăl lui – nu-i acelaşi lucru.

Faptul că a fost pus în aceeaşi cameră cu Daniel Redding i-a redeschis lui Dean cu brutalitate toate cicatricile, toate rănile psihice pe care i le provocase bărbatul acela.

Nu acesta este scopul programului. Nu cu asta ne *ocupăm.*

— Ar fi trebuit să-l vezi când am fost anunţaţi că a fost recuperată Mackenzie McBride, am spus, gândindu-mă la *acel* Dean; la Dean al nostru. Nu doar că a zâmbit. A radiat fericire de-a dreptul. Ştiai că are gropiţe în obraji?

Agenta Sterling n-a răspuns.

— Dean oricum n-ar fi putut să aibă parte de o copilărie normală.

Nu eram sigură de ce e atât de important pentru mine s-o fac să înţeleagă asta.

— În urma anumitor experienţe, nu ai cum să-ţi revii. Normalitatea nu-i o opţiune pentru niciunul dintre noi.

Mi-am amintit ce-mi spusese Sloane.

— Dacă am fi avut parte de copilării normale, n-am fi Înzestraţi.

Sterling s-a întors în sfârşit spre mine.

— Vorbim despre tatăl lui Dean sau despre mama ta? a spus, aşteptând ca întrebarea să mi se înfigă în inimă. Ţi-am citit dosarul, Cassie.

— Acum sunt „Cassie”? am întrebat şi, văzând că se încruntă, am lămurit-o. De când ai apărut, mi-ai spus doar Cassandra.

— Vrei să-ţi spun în continuare pe numele întreg?

— Nu, am răspuns, tăcând apoi o clipă. Dar tu aşa ai vrea. Nu-ţi plac poreclele. Te apropie de oameni.

A inspirat şuierător.

— Va trebui să te dezveţi de obiceiul ăsta, a spus.

— Ce obicei?

— Celor mai mulţi oameni nu le place să li se facă profilul. E mai bine ca unele lucruri să rămână nerostite, a explicat, apoi a făcut o pauză. Unde ai fost azi-noapte?

Inima aproape că mi-a sărit din piept. Întrebarea a apărut de nicăieri.

M-am făcut că nu pricep.

— Cum adică?

Ameninţase programul când Sloane nu făcuse decât să se folosească de platourile pentru crime de la subsol. Cine ştie cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat ce făcusem noaptea trecută cu Michael şi Lia?

— Ai impresia că-mi eşti antipatică, a spus Sterling, începând să vorbească pe tonul de profiler, încercând să-mi pătrundă în cap. Mă consideri duşmana ta, dar nu e aşa, Cassie.

— Ai ceva împotriva programului ăstuia, am replicat, ezitând apoi un moment. Nici nu ştiu de ce ai acceptat sarcina asta. Eşti nemulţumită de ce face Briggs şi de mine.

Mă aşteptam să nege. M-a surprins.

— Nemulţumirea mea faţă de tine, a spus, accentuând fiecare cuvânt, e că nu faci ce ţi se spune. Toate instinctele din lume sunt inutile dacă nu poţi să lucrezi în cadrul sistemului. Briggs n-a înţeles asta niciodată şi nu pricepi nici tu.

— Te referi la cele întâmplate în vară.

Nu voiam să port discuţia asta, dar n-aveam cum s-o evit. Nu puteam să ies din maşină. Nu puteam să fug de privirea ei iscoditoare.

— Înţeleg. Dean a fost rănit. Michael a fost rănit. Din cauza mea.

— Unde ai fost azi-noapte? a întrebat din nou agenta Sterling.

Nu i-am răspuns.

— În vară, tu şi prietenii tăi aţi spart un stick USB parolat şi aţi citit dosarele cazului din simplul motiv, după câte-mi dau seama, că vă plictiseaţi. Chiar şi după ce Briggs te-a avertizat să te opreşti, n-ai avut nici cea mai mică intenţie să-l asculţi. În cele din urmă, ucigaşa a luat legătura cu tine.

Nu mi-a lăsat răgaz să-mi revin de pe urma relatării brutale a evenimentelor.

— Ai vrut să te implici în anchetă. Agenta Locke ţi-a făcut pe plac.

— Adică e vina mea, am spus furioasă, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile, îngrozită de gândul că are dreptate. Persoanele pe care le-a omorât Locke, doar ca să-mi trimită părul lor în cutii. Fata pe care a răpit-o. Faptul că l-a împuşcat pe Michael. Toate s-au întâmplat din cauza mea.

— Nu, a răspuns Sterling încet, pe un ton intransigent. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din cauza ta, Cassie, dar, pentru tot restul vieţii, te vei întreba dacă nu cumva eşti vinovată. Nu vei putea dormi din cauza îndoielilor. Nu-ţi vor da pace. Nu te vor părăsi niciodată. Ştiu că uneori te întrebi dacă mă uit la tine şi o văd pe mătuşa ta, dar nu asta-i problema. Dean nu e tatăl lui. Nici eu nu sunt tatăl meu. Dacă aş fi crezut că-i semeni câtuşi de puţin femeii care-şi spunea Lacey Locke, n-am purta conversaţia asta.

— Atunci de ce porţi conversaţia asta cu *mine?* am întrebat. Zici că nu ştiu să lucrez în cadrul sistemului, dar nu-mi spune că ceilalţi ştiu. Lia? Michael? Până şi Sloane. La ei nu te uiţi aşa cum te uiţi la mine.

— Pentru că ei nu sunt ca mine.

Cuvintele ei parcă au consumat tot oxigenul din maşină.

— N-am văzut-o în minte pe mătuşa ta când ţi-am citit dosarul, Cassie.

A închis gura, încleştându-şi maxilarul. Când în sfârşit a vorbit din nou, aproape că mă convinsesem că n-o auzisem bine.

— Când încalci regulile, când începi să-ţi spui că scopurile scuză mijloacele, oamenii au de suferit. Protocolul salvează vieţi.

Şi-a trecut o mână peste ceafă. În miezul zilei, fără aer condiţionat, temperatura din maşină devenise aproape înăbuşitoare.

— Vrei să ştii de ce mă preocupi în mod special, Cassie? Tu eşti cea care simte lucrurile cu adevărat. Michael, Lia, Dean – ei au învăţat încă din copilărie să-şi înăbuşe emoţiile la comandă. Nu sunt obişnuiţi să se deschidă în faţa oamenilor. Ei n-o să simtă nevoia să-şi rişte vieţile de *fiecare dată.* Sloane ţine la ceilalţi, dar acţionează în baza datelor faptice, nu a emoţiilor. Dar tu? Tu eşti cea care simte lucrurile cu adevărat. Nu vei putea să nu-ţi pese. Pentru tine va fi întotdeauna personal.

Aş fi vrut să-i spun că se înşală. Dar apoi m-am gândit la Mackenzie McBride şi mi-am dat seama că are dreptate. Toate cazurile la care voi lucra vor fi provocări personale. Mereu îmi voi dori dreptate pentru victime. Voi face tot posibilul ca să salvez chiar şi o singură viaţă, aşa cum aş fi vrut ca cineva s-o salveze pe a mamei.

— Mă bucur că ai putut să fii aici pentru Dean. Are nevoie de cineva,

mai ales acum – dar dacă vrei cu adevărat să faci ce facem noi, ce fac *eu*, atunci emoţiile sunt un lux pe care nu ţi-l permiţi. Remuşcările, empatia, dorinţa de a face *orice* ca să salvezi vieţi – asta e reţeta care duce la moartea cuiva.

La un moment dat, înainte să fi părăsit FBI-ul, agenta Sterling pierduse pe cineva. Pentru că se implicase emoţional într-o anchetă. Pentru că, în vâltoarea luptei, încălcase regulile.

— Trebuie să ştiu unde ai fost azi-noapte, a repetat, ca un disc de vinil stricat. Îţi ofer posibilitatea să iei o hotărâre înţeleaptă. Îţi propun s-o accepţi.

O parte din mine ar fi vrut să-i spună, dar nu era doar secretul meu. Era şi al Liei şi al lui Michael.

— Briggs nu ştie că ai plecat pe furiş. Nici Judd, a continuat Sterling, lăsând ameninţarea nerostită să plutească în aer. Pun pariu că nu l-ai văzut niciodată pe Judd cu adevărat furios. Eu l-am văzut. Nu recomand.

Văzând că nu răspund, a tăcut. Temperatura din maşină devenea insuportabilă.

— Iei o decizie neinspirată, Cassie.

Nu am spus nimic şi a mijit ochii.

— Atunci răspunde-mi măcar la întrebarea următoare: e ceva ce ar trebui să ştiu?

Mi-am prins buza de jos între dinţi şi m-am gândit la Dean şi la eforturile pe care le făcea ca să obţină chiar şi cea mai măruntă informaţie de la tatăl lui.

— Emerson a avut o relaţie intimă cu profesorul, am mărturisit în cele din urmă, dintr-un simţ de datorie faţă de Dean. Cu cel care scria o carte despre Daniel Redding.

Agenta Sterling şi-a dat jos jacheta. Era clar că arşiţa o chinuie şi pe ea.

— Îţi mulţumesc, a spus, întorcându-se în scaun ca să se uite la mine. Dar ascultă bine: când ţi-am cerut să renunţi la anchetă, am vorbit serios. Data viitoare când o să faci chiar şi un pas în afara oraşului Quantico fără permisiunea mea, o să-ţi prind o brăţară electronică de gleznă.

Abia i-am auzit ameninţarea. Nu i-am răspuns. N-am reuşit să articulez cuvintele. N-am fost în stare nici să le gândesc.

Când îşi dăduse jos jacheta, îşi deplasase puţin cămaşa. Gulerul i se lărgise în faţă, descoperindu-i pielea de dedesubt. Avea o cicatrice chiar sub omoplat.

O urmă de arsură în forma literei *R*.

CAPITOLUL 21

Sterling a coborât privirea. Cu chipul lipsit de orice expresie, şi-a aranjat cămaşa. Şi-a acoperit cicatricea, dar n-am putut să-mi iau ochii de la pieptul ei.

Leagă-le. Însemnează-le. Taie-le. Spânzură-le.

Pe toată durata timpului petrecut în camera de observare, nu-şi luase ochii de la Daniel Redding.

— Echipa mea investiga crimele, mi-a spus cu calm. M-am implicat puţin prea mult şi am devenit neglijentă. Redding m-a ţinut captivă două zile până când am fugit.

— Aşa l-ai cunoscut pe Dean.

Mă întrebasem cum putuseră să dezvolte o relaţie pornind doar de la faptul că-l arestase pe tatăl lui. Dar dacă şi ea fusese una dintre victimele lui Redding…

— Nu sunt o victimă, a spus, urmărindu-mi firul gândurilor cu o asemenea precizie, încât m-am înfiorat. Sunt o supravieţuitoare şi am supravieţuit datorită lui Dean.

— La cazul ăsta te refereai adineauri?

Parcă nu mai reuşeam să-mi găsesc vocea. Îmi suna răguşită şi gâtuită.

— Când ai spus că implicarea emoţională garantează moartea cuiva, te refereai la o persoană ucisă de Redding?

— Nu, Cassie, nu la asta mă refeream. Şi e ultima întrebare la care voi răspunde despre Daniel Redding, despre trecutul meu sau despre cicatricea de pe pieptul meu. Ne-am înţeles?

Glasul îi era atât de stăpânit, atât de ferm, încât n-am putut decât să încuviinţez din cap.

Uşa penitenciarului s-a deschis şi au apărut Briggs şi Dean. Erau însoţiţi de un singur paznic, acela mai în vârstă. Am văzut că-i dă ceva agentului FBI – un dosar. Alături, Dean stătea perfect şi nefiresc de nemişcat. Cu umerii aduşi. Cu capul plecat. Cu braţele atârnând vlăguite în lături.

— Să nu-l întrebi nimic despre cele întâmplate! mi-a ordonat Sterling cu un aer disperat şi fioros. Nu-i spune nici că mi-ai văzut cicatricea.

— Nu. N-o să-l întreb. N-o să-l întreb nimic.

Mi-a fost greu să formulez propoziţiile şi am amuţit când Dean şi Briggs au pornit spre maşină. Dean a deschis portiera şi a urcat. A închis-o, dar nu

s-a uitat la mine. M-am forţat să nu întind mâna spre el. Am încercat să rămân cu privirea fixată asupra scaunului din faţă.

Briggs i-a dat dosarul lui Sterling, trântindu-i-l în palmă.

— Registrul vizitatorilor, a spus. Redding n-ar fi trebuit să *aibă* vizitatori. Directorul şi-a ieşit din minţi. Nici nu sunt convins că e complet.

Agenta a deschis dosarul. A parcurs lista numelor.

— Vizite conjugale? a întrebat.

Briggs a răspuns răstit:

— Mai multe.

— Crezi că AN-ul nostru se află pe lista asta? a întrebat Sterling.

— Ar avea sens, a venit replica lui încordată. Ne-ar face şi vieţile mai uşoare, aşa că nu, Ronnie, nu cred că AN-ul e pe lista asta, pentru că nu cred că situaţia o să aibă sens. N-o să fie uşor. Pur şi simplu n-avem norocul ăsta.

Mă aşteptam ca agenta să se răstească şi ea, dar s-a întins spre el şi i-a atins uşor antebraţul cu vârfurile degetelor.

— Nu-l lăsa să te afecteze, a spus încet.

Briggs s-a relaxat puţin sub atingerea ei.

— Dacă-l laşi, dacă-l laşi să-ţi pătrundă sub piele, ar însemna că a învins.

— E o prostie, a spus Dean, clătinând din cap şi încordându-şi scârbit buza de sus. Ştiam cu toţii ce o să se întâmple dacă o să vin aici. A promis c-o să vorbească. Ei bine, a vorbit, iar acum nu avem cum să ştim în ce măsură ne-a spus adevărul şi în ce măsură ne plimbă aiurea, trăgându-ne de lese ca pe nişte câini.

Nu eu ar fi trebuit să stau în spatele geamului ăluia, mi-am spus. Lia ar fi trebuit să urmărească interogatoriul. Nu-mi păsa de diferenţa dintre anchetele active şi cele lăsate nerezolvate. Îmi păsa de *Dean.*

Agenta Sterling s-a întors pe scaun. Mă aşteptam la aceeaşi blândeţe cu care-l dojenise pe Briggs, dar ochii i-au strălucit, duri ca nişte diamante, când i-a vorbit lui Dean.

— Nu începe! i-a spus, ţintuindu-l cu degetul.

— Ce să nu încep? i-a întors-o.

Nu-l mai văzusem atât de furios.

— Chiar vrei să intri în jocul ăsta cu mine? a întrebat Sterling, ridicând atât de mult din sprâncene, încât aproape că i-au dispărut sub păr. Crezi că nu ştiu prin ce ai trecut înăuntru? Că nu ştiu ce a spus tatăl tău, ce gândeşti tu acum? Îţi spun răspicat, Dean. *Nu!* Nu începe.

Briggs a ieşit pe poartă, părăsind incinta penitenciarului, şi între ei trei s-

a lăsat o tăcere încordată. Mi-am aşezat mâna pe banchetă, cu palma în sus. Dean s-a întors spre fereastră, încleştându-şi pumnii.

Mi-am privit mâna, care aştepta cu degetele răsfirate, dar n-am putut s-o mişc. Mă simţeam de-a dreptul nelalocul meu şi neputincioasă. Făcusem drumul acesta de dragul lui, dar nu era nevoie să fiu profiler ca să-mi dau seama că nu mă voia aici acum. Printr-o singură conversaţie, tatăl lui ridicase un zid între el şi restul lumii, separându-l de noi la fel de eficient cum un fierăstrău taie un membru bolnav. Apropierea nemărturisită dintre mine şi Dean era o victimă a acelei lovituri – dispăruse, ca şi când n-ar fi existat.

Sunt în tine, băiete. În sângele tău, în mintea ta, în fiecare suflare.

În faţă, Briggs şi-a scos mobilul. La câteva secunde după ce a format numărul, a început să strige ordine.

— Redding ne-a spus unde se află cabana în care scrie profesorul. Pe Muntele Catoctin, a anunţat, tăcând apoi o clipă. Nu, nu ştiu pe numele cui e trecut titlul de proprietate. Încercaţi-i părinţii, fosta soţie, colegii de cameră din studenţie… Încercaţi-i pe toţi şi pe nenorociţii lor de câini, numai s-o găsiţi.

A încheiat apelul şi şi-a azvârlit telefonul. Sterling l-a prins.

— Dacă-mi amintesc bine, a spus sec, aruncarea telefoanelor e mai degrabă specialitatea mea.

Ea era cea care fusese torturată de Daniel Redding şi totuşi era singura dintre ei trei care-şi păstrase cumpătul în urma vizitei.

— A spus ceva Redding despre o legătură intimă dintre profesor şi Emerson Cole?

Întrebarea agentei i-a trezit din stupoare, măcar o clipă, atât pe Briggs, cât şi pe Dean.

— Îmi spui şi mie din ce sursă ai aflat asta? a întrebat aspru Briggs.

Aproape că-l auzeam cum se gândeşte că Sterling urmăreşte indicii fără să-i spună.

— Ce-ar fi s-o întrebi pe Cassie? a propus ea. Se pare că a făcut nişte cercetări extracurriculare.

— *Poftim?* a izbucnit Briggs.

Dean şi-a întors încet faţa dinspre fereastră spre mine.

— Ce fel de cercetări extracurriculare? m-a întrebat încet, istovit. Ce-ai făcut?

— Nimic, am spus. N-are importanţă.

— Singură? a întrebat.

N-am răspuns. A închis ochii, cu toată faţa încordată.

— Bineînţeles că nu singură. Altfel nu m-ai minţi. Bănuiesc că şi Lia e implicată. Sloane? Townsend?

N-am răspuns.

— De aici obţinem mobilul, i-a spus Sterling lui Briggs, de pe scaunul din faţă. Poate că profesorul a omorât-o pe fată ca să muşamalizeze adevărul.

— Emerson, a spus Dean tensionat. O chema Emerson.

— Da, a spus agenta, ignorându-i furia din glas. Aşa o chema. Şi, indiferent că mă crezi sau nu, informaţia pe care ai obţinut-o azi de la tatăl tău, oricât de neînsemnată ar părea, ne va ajuta să-l găsim pe ucigaşul lui Emerson, Dean. De acum trebuie doar să ne laşi să ne facem datoria, a spus, ezitând apoi un moment. Amândoi trebuie să vă potoliţi. Gata cu cercetările. Gata cu excursiile pe teren.

Auzind „excursiile pe teren”, Briggs a tras maşina la marginea şoselei şi a oprit motorul.

— Tu, a spus, întorcându-se şi ţintuindu-mă cu privirea. Jos din maşină!

Spunând asta, a coborât el însuşi.

Am ieşit după el, încercând să nu mă crispez. Briggs o fi fost de acord cu riscurile calculate, cum ar fi acela de a-l aduce pe Dean ca să se vadă cu tatăl lui, dar era de acord cu ele doar atunci când calculele erau ale *lui*.

— Să înţeleg că ai ieşit din casă, ai plecat într-un fel de *excursie pe teren* şi ai intervenit în mod direct într-o anchetă în desfăşurare a FBI-ului?

N-a ridicat vocea nicio clipă, dar a pronunţat fiecare cuvânt cu atâta forţă, încât ar fi putut la fel de bine să răcnească.

— Da…?

Briggs şi-a trecut mâinile prin păr.

— Cine a fost cu tine?

Asta nu puteam să-i spun.

— Înţeleg că vrei să ajuţi, a spus printre dinţi. Nu-i corect că Dean are de suferit atât de mult din cauza acestui caz. Faptul că l-am adus aici ca să vorbească cu tatăl lui n-a fost corect din partea *mea*. Dar n-am avut de ales. Nici Dean nu prea a avut de ales, dar tu ai. Tu poţi să alegi să ai încredere în mine. Să nu-i mai dai agentei Sterling muniţie de folosit împotriva programului. Să *nu* te porţi ca o adolescentă iresponsabilă şi mioapă de la care nu mă pot aştepta nici să respecte regulile stabilite pentru propria

siguranţă!

Acum chiar *răcnea*.

Dean a deschis portiera. N-a coborât. Nici nu s-a uitat la mine. Briggs a oftat. Aproape că l-am auzit numărând în gând până la zece.

— N-o să te întreb unde ai fost, mi-a spus, pronunţând răspicat fiecare cuvânt, pe un ton ameninţător. N-o să-ţi spun că a fost o faptă prostească şi periculoasă, deşi n-am nicio îndoială că aşa a fost. O să te întreb – o singură dată, Cassie – cine ţi-a spus despre profesor şi fată?

Am înghiţit în sec.

— Numele sursei e Derek. Colabora cu Emerson la un proiect de echipă la cursul profesorului Fogle. Mai erau doi studenţi în grupul lor – o fată pe nume Bryce şi un băiat pe nume Clark.

Ochii i-au zburat o clipă spre Dean.

— Ce e? am întrebat.

Am intuit că schimbul lor de priviri are o anumită semnificaţie, dar n-am reuşit s-o descifrez.

Dean a fost cel care mi-a răspuns, pe când Briggs s-a întors la maşină.

— Tatăl meu a spus că, dacă ne uităm după un imitator, ne pierdem vremea cu profesorul.

Şi-a trecut mâna prin păr cu brutalitate, strângând pumnul şi trăgându-se de rădăcinile lui.

— A spus că singurele scrisori cu adevărat *remarcabile* i-au sosit de la un student de la cursul acela.

CAPITOLUL 22

Când Briggs s-a apropiat de casă, tăcerea din maşină devenise chinuitoare. Dean nu mai scosese niciun cuvânt de când ne spusese despre scrisori.

Voiam să te protejăm, am gândit, îndemnându-l în minte să-mi cerceteze profilul şi să înţeleagă asta. Dar era ca şi cum cineva ar fi apăsat un buton şi Dean ar fi rupt orice contact cu lumea. Nici măcar nu se uita la mine. Şi partea cea mai dureroasă era că *ştiam* că se gândeşte la ziua petrecută împreună şi că-şi spune că a fost o greşeală cumplită să creadă, chiar şi o secundă, că poate să-şi deschidă inima faţă de cineva.

— Dean…

— Opreşte-te.

Nu părea furios. Nu părea *nicicum.*

Am ieşit prima când Briggs a parcat maşina. Am pornit spre casă şi am încetinit pasul când am văzut un morman de vechituri pe drumul de acces. Ar fi fost prea generos să numesc maşină grămada aceea de fier vechi. Avea trei roţi, i se dusese toată vopseaua şi bara de protecţie era pătată de rugină. Capota din faţă – dacă i se putea spune aşa – era ridicată. N-am văzut persoana care inspecta motorul, dar i-am văzut blugii. Blugii strânşi pe picioare, uzaţi şi pătaţi de ulei.

Michael?

Când l-am cunoscut pe Michael, îşi schimba stilul vestimentar în fiecare zi, ca să nu-i pot ghici preferinţele. Dar acest Michael de acum – cu blugi şi un tricou vechi şi ponosit, cu mâinile băgate până la coate într-o maşină bună de aruncat la gunoi – era o noutate.

S-a ridicat, ştergându-şi fruntea cu o mână. A văzut că mă uit la el şi, preţ de o clipă, expresia i s-a înăsprit.

Nu şi tu! am gândit. Nu rezistam psihic dacă se supăra şi el pe mine.

— M-am hotărât să mă apuc de recondiţionarea maşinilor! mi-a strigat, răspunzând la întrebarea pe care n-o pusesem şi dându-mi o fărâmă de speranţă că-mi închipuisem privirea de adineauri. În caz că păţeşte ceva Porsche-ul.

Nu mi-a scăpat aluzia la ameninţarea propusă de mine.

M-ai văzut în bucătărie cu Dean, am gândit, privind situaţia din perspectiva lui. *Te-ai săturat să ne vezi împreună. Ai plecat…*

— Sunt un bărbat plin de mistere, a spus, întrerupându-mi gândurile, pentru că mereu îşi dădea seama când îi exploram profilul şi niciodată nu mi-o îngăduia mult timp. Iar tu, a adăugat, plimbându-şi repede privirea pe chipul meu, eşti… nefericită.

— Toată lumea înăuntru! a izbucnit Briggs.

Dean a pornit spre casă cu umerii încordaţi, privind drept în faţă când a trecut pe lângă noi. Michael i-a urmărit mişcările, apoi s-a întors spre mine.

Am coborât privirea şi am luat-o din loc. Am străbătut jumătate din drumul spre uşa de la intrare când m-a ajuns din urmă. Şi-a lăsat mâna pe umărul meu.

— Hei, a spus încet.

M-am oprit, dar tot nu m-am uitat la el.

— Eşti bine?

— N-am nimic.

— Ba ai ceva.

Mâna de pe umăr mi-a alunecat pe marginea unui muşchi încordat şi m-a întors cu faţa la el.

— Ce-a făcut Dean?

— Nimic, am spus.

Dean avea dreptul să fie supărat. Avea dreptul să nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Luându-mă de bărbie cu două degete, Michael mi-a înălţat faţa spre el.

— A făcut ceva, dacă arăţi aşa.

— Nu-i vina lui, am insistat.

Şi-a lăsat mâna în lături.

— Nu mă înţelege greşit, Colorado, dar am obosit să tot văd cum îi găseşti scuze.

— Ajunge!

Briggs şi-a aşezat o mână pe umărul lui Michael şi pe cealaltă pe umărul meu şi ne-a condus pe amândoi prin uşă.

— Aduceţi-o pe Lia, a spus. Şi pe Sloane. Vreau să vă văd pe toţi în camera de zi în cinci minute.

— *Că de nu…!* a spus Michael în şoaptă.

— Mişcaţi-vă!

Vocea lui Briggs s-a apropiat de un strigăt. Eu şi Michael ne-am mişcat.

După cinci minute, eram adunaţi în camera de zi: Michael, Lia, Sloane şi cu mine pe canapea, Dean pe marginea platformei şemineului. Briggs trona

peste noi. Sterling stătea deoparte şi urmărea scena.

— Spuneţi-mi ceva: în toată istoria programului ăstuia, s-a întâmplat ca vreunul dintre voi să primească autorizaţie să abordeze martori?

Vocea îi devenise înşelător de prietenoasă.

Lia i-a cântărit întrebarea, apoi s-a întors spre mine.

— Pe bune, Cassie, chiar eşti cea mai puţin discretă persoană de pe faţa pământului sau cumva firea te sileşte să *vrei* să fii prinsă?

— Lia! a izbucnit Briggs. Răspunde la întrebare.

— Fie, a spus pe un ton catifelat. Nu, n-am primit niciodată autorizaţia să abordăm martori. N-am primit niciodată autorizaţia să facem ceva de interes. Stăm încuiaţi în turnul nostru metaforic în timp ce voi alergaţi pe afară şi prindeţi răufăcători. Mulţumit?

— Ţi se pare că sunt mulţumit? a replicat agentul, cu o venă zvâcnindu-i pe frunte. Astăzi Dean şi-a vizitat tatăl.

Nimic altceva din ce ar fi putut să spună Briggs n-ar fi avut un impact mai mare asupra ei. Privirea i-a zburat spre Dean. A înmărmurit.

— A trecut prin iadul ăsta pentru că l-am rugat eu, a continuat agentul fără milă. Pentru că era neapărat necesar pentru avansarea anchetei. Vreau s-o lămuresc tot atât de mult ca voi, dar, spre deosebire de voi, eu nu mă joc.

— Nici noi nu… am încercat să spun.

Mi-a tăiat vorba.

— Fiecare secundă pe care sunt nevoit s-o petrec cu gura pe voi ca să mă asigur că nu porniţi de capul vostru şi compromiteţi întreaga investigaţie e o secundă pe care aş putea s-o petrec căutând ucigaşul. În clipa de faţă, ar fi trebuit să urmăresc o pistă legată de cabana în care profesorul îşi scrie lucrările, dar sunt aici, pentru că se pare că trebuie să vi se amintească ce e programul acesta şi ce nu e.

Lia a reuşit în sfârşit să-şi ia ochii de la Dean. S-a întors spre agent, cu ochii scânteind şi cu degetele încleştate în pumni.

— Ne cerţi pentru că încercăm să ne punem abilităţile la treabă, dar, pe de altă parte, îl laşi pe nemernicul ăla să se joace cu mintea lui Dean în schimbul unor resturi de informaţie care s-ar putea să-ţi pice în mână. *Asta* ţi se pare OK?

— Ajunge.

Dean n-a ridicat glasul. N-a fost nevoie. Lia s-a întors spre el. Cinci sau şase secunde, au stat nemişcări, privind unul la celălalt.

— Nu, Dean. Nu ajunge.

A vorbit pe un ton blând, până când s-a întors din nou spre Briggs.

— Trebuie să mă laşi să urmăresc înregistrarea interogatoriului vostru. Nici să nu încerci să-mi spui că nu l-aţi înregistrat. Înregistraţi toate convorbirile pe care le purtaţi cu omul ăla. Întrebarea nu e dacă minte, ci despre ce anume minte, şi ştim amândoi că eu am şansele cele mai mari să găsesc răspunsul.

— Nu ne ajuţi, i-a spus Briggs.

I-a susţinut privirea şi am înţeles că nu vrea doar să-i refuze cererea. Îi indica totodată că nu suntem deloc de ajutor, că tot ce făcuserăm până în momentul acela îl *rănise* pe Dean.

Poate că avea dreptate, dar n-am putut să nu mă gândesc că şi Lia are dreptate. Dacă chiar *ar fi reuşit* să surprindă în interogatoriu ceva ce nouă ne scăpase?

Lui Briggs i-a sunat telefonul. A răspuns, întorcându-ne spatele. Agenta Sterling a păşit în faţă.

Dean i-a preîntâmpinat replica.

— Voi sta deoparte, a spus cu o voce monotonă, dar cu o tentă amară în ochi. Ăsta e talentul meu principal, nu? Să stau deoparte până când e prea târziu.

M-am gândit la *R*-ul cu care fusese înfierat pieptul agentei. Briggs şi-a băgat telefonul în buzunar şi s-a întors spre ea.

— Avem o posibilă adresă pentru cabana profesorului.

— Atunci, duceţi-vă! a spus Judd din spatele nostru şi m-am întrebat de cât timp stătea acolo. Voi doi puteţi să plecaţi. Oi fi bătrân, dar încă sunt în stare să mă asigur că niciuna dintre puşlamalele astea n-o să iasă din casă.

Puşlamalele n-au mai ieşit din casă. S-au adunat la subsol.

— Vreau să ştiu exact de unde a aflat Cassie informaţia pe care i-a dat-o lui Briggs, a spus Dean.

Faptul că vorbea despre mine şi nu cu mine m-a rănit mai profund decât ar fi trebuit.

— Ei bine, eu vreau să ştiu de ce ţi s-a părut că ideea de a ajunge în aceeaşi încăpere cu tatăl tău ar fi altceva decât cel mai prost plan din lume, i-a întors-o Lia.

— Ştia ceva, a spus el.

— Sau a vrut să crezi că ştie ceva. N-ar fi trebuit să te duci. Şi, dacă nu

se putea altfel, trebuia să mă iei şi pe mine.

I-a întors spatele, dar nu înainte să-mi dau seama că nu era doar supărată. Era rănită. Dean fusese să se vadă cu tatăl lui pentru întâia oară după cinci ani. Eu mă dusesem cu el. Ea nu.

— Lia, a spus încet.

— Nu! a izbucnit fără să se întoarcă. Eu îţi păzesc spatele. Tu-l păzeşti pe-al meu. E greu de citit, dar nu imposibil, Dean. Aş fi putut să vă ascult conversaţia. Aş fi putut să ajut.

— Nu poţi să ajuţi, i-a spus, întorcând apoi firul discuţiei la întrebarea lui iniţială. Ştii de unde a aflat Cassie informaţia, nu-i aşa, Lia?

— Bineînţeles că ştiu, a răspuns. A fost ideea mea! Şi riscul nostru, pe care aveam dreptul să ni-l asumăm.

— Riscul? a repetat Dean cu o voce joasă şi catifelată. Lia, ce aţi făcut?

— Au plecat pe furiş, a spus deodată Sloane de lângă mine.

Ne-am întors toţi spre ea. Rămăsese neobişnuit de tăcută de când Briggs ne chemase pe toţi la parter.

— După calculele mele, Cassie a lipsit două ore, patruzeci şi trei de minute şi şaptesprezece secunde. Şi era îmbrăcată doar cu două cincimi de rochie.

— Sloane! am izbucnit.

— Ce vrei? mi-a întors-o. Dacă voiai să-mi ţin gura, ar fi trebuit să mă luaţi cu voi.

I-am rănit sentimentele, am înţeles deodată. Nici nu-mi trecuse prin cap s-o chem cu noi.

— Data viitoare, i-a spus Lia.

— N-o să mai existe „data viitoare”! a răbufnit Dean.

A inspirat apoi adânc, calmându-se.

— Spuneţi-mi că nu v-aţi dus la Universitatea Colonială.

— Nu ne-am dus la Universitatea Colonială, a răspuns Lia fără nicio clipă de ezitare.

Dean a privit-o fix câteva secunde, apoi s-a întors spre mine. Evident, eram o pradă mai uşoară.

— Te-ai dus la campusul universităţii *ştiind* că tocmai fusese comisă o crimă acolo, îmbrăcată cu două cincimi de rochie şi căutând persoane care ar fi putut să aibă legături cu ucigaşul?

— Dacă te linişteşte informaţia, i-a spus Michael, află că am fost şi eu cu ele.

Dean a încremenit. Preţ de o secundă, am crezut că s-ar putea chiar să-l pocnească.

— Cum Dumnezeu ar putea să mă liniştească informaţia asta?

— Prin faptul că, a răspuns Michael cu o sclipire în ochi, dacă n-aş fi fost de faţă, Cassie ar fi plecat *singură* cu un student din ultimul an care suferea de o fascinaţie nesănătoasă faţă de cazul tatălui tău.

— Michael! am spus.

— Cassie! a izbucnit Dean, întorcându-se spre mine cu tunete în privire.

I-am aruncat-o în gheare pe Lia.

— Măcar n-am plecat singură cu doi tipi suspecţi de la cursul lui Fogle.

Dean s-a întors din nou spre ea.

— N-am idee despre ce vorbeşte.

Nimeni n-ar fi putut să-i întreacă aerul de nevinovăţie. Dean şi-a ridicat mâinile în aer.

— O căutaţi toţi cu lumânarea?

— Nu! am izbucnit, fără să mă pot abţine. Am vrut doar să te *ajutăm.*

Erau exact cuvintele pe care ar fi trebuit să le evit cu orice preţ. Nu-i spusesem nimic lui Dean tocmai ca să nu-l facem să se simtă răspunzător pentru faptele noastre. Din clipa în care se întorsese de la întrevederea cu tatăl lui, începuse să se distanţeze de noi, iar eu tocmai îi dădusem ultimul brânci.

A plecat. Când Lia a încercat să meargă după el, Dean i-a spus ceva, atât de încet, încât nu i-am înţeles cuvintele. Ea a pălit, tot sângele i s-a scurs din obraji şi a încremenit, rămânând ţintuită în timp ce el s-a depărtat cu paşi mari. După câteva secunde de tăcere uluită, a fugit şi ea.

Michael s-a uitat la Sloane, apoi la mine. A pornit agale spre uşă.

— Am lămurit-o şi pe-asta.

CAPITOLUL 23

Doar eu şi Sloane am rămas la subsol.

— Parcă nu trebuia să mai cobori aici, a spus deodată.

M-a surprins tonul ei încordat, dar apoi mi-am amintit expresia care-i apăruse pe chip când ne amintise că ieşiserăm pe furiş din casă fără ea.

— Nu trebuia, am recunoscut.

N-a răspuns. S-a dus la un platou cu o baie şi s-a oprit la intrarea în cabina de duş. S-a holbat la ea, de parcă nici n-aş fi fost de faţă.

— Suntem OK? am întrebat-o.

Dean era furios. Michael plecase cine ştie unde. După ce totul se liniştea, Lia probabil că avea să dea vina pe mine pentru dezastrul ăsta. Aveam nevoie ca Sloane să fie veselă şi să turuie statistici. Aveam nevoie să nu fiu singură.

— Tu eşti OK, eu sunt OK. Concluzia logică ar părea să fie că suntem OK.

Privirea i s-a oprit asupra scurgerii din cabină. Mi-a luat o clipă să înţeleg că numără – număra găurile din sita scurgerii, număra plăcile de gresie de pe jos.

— N-a fost intenţia noastră să te excludem, i-am spus.

— Sunt obişnuită.

Având în vedere cum îi funcţiona creierul, probabil că, înainte să se fi înscris în program, îşi petrecuse toată viaţa privind din afară spre interior. Eram colega ei de cameră şi totodată un profiler – ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Şi eu sunt prietenă cu Dean, a spus încet, dar hotărât, şi şi-a înălţat ochii de la pardoseală, fără totuşi să se întoarcă spre mine. Nu ştiu să socializez şi nu mă descurc la petreceri. Spun ce nu trebuie. Fac ce nu trebuie. Ştiu asta – dar numerele pare sunt mai bune decât cele impare şi, dacă aş fi fost şi eu acolo, n-ar fi fost nevoie ca Lia să plece de una singură.

A tăcut o clipă şi şi-a muşcat buza.

— Nici măcar nu m-a întrebat, a spus, înghiţind în sec. Înainte să vii tu, poate că m-ar fi întrebat.

S-a întors, în sfârşit, spre mine.

— Probabilitatea ar fi fost doar de 79,6%, dar poate că ar fi făcut-o.

— Data viitoare, i-am spus, o să te întreb *eu*.

Mi-a cumpănit cuvintele cu atenţie şi le-a acceptat, încuviinţând din cap.

— Acum ne îmbrăţişăm? a întrebat, pe un ton absolut impasibil.

Mi-am trecut braţul pe după umărul ei şi am strâns-o.

— Din punct de vedere statistic, mi-a spus, cu un glas mai apropiat de vocea ei obişnuită, baia e cea mai periculoasă încăpere din casă.

L-am găsit pe Michael lucrând la maşină. Mai precis, l-am găsit cu un fel de aparat de şlefuit în mâini, privindu-şi maşina cu o expresie diabolică.

— Ţi-a dat voie Judd să te joci cu uneltele electrice? am întrebat.

Michael a pornit şi a oprit aparatul de probă, apoi a zâmbit.

— Judd e un bărbat cu discernământ şi bun-simţ.

— Adică nu ştie că te joci cu uneltele electrice, am conchis.

— În situaţia asta, mă văd nevoit să invoc al cincilea amendament{8}, mi-a spus.

A urmat un moment de tăcere, apoi am pus întrebarea la care voiam de fapt să aflu răspunsul.

— Eşti supărat pe mine?

— De ce să fiu?

A pornit aparatul de şlefuit şi a încercat să atace rugina de pe bara de protecţie din faţa maşinii, împiedicând orice conversaţie.

Crezusem că voi putea să opresc lucrurile să se schimbe, dar se schimbau oricum. Între mine şi Michael. Între mine şi Dean.

— Michael, am spus, atât de încet, încât n-ar fi putut să mă audă pe fondul scrâşnetului dintre metale.

A oprit unealta. Apoi s-a întors spre mine. M-am simţit despuiată, aşa cum se întâmpla mereu când ştiam că faţa mă dă de gol. De ce nu putea să fie un băiat normal, care să n-aibă puterea să-mi arunce o privire şi să înţeleagă exact ce emoţii mi se zvârcolesc în piept?

— Nu sunt supărat pe tine, Cassie. Doar că uneori, când eşti ucigător de chipeş şi admirabil de răbdător, mai simţi nevoia să-ţi găseşti un mijloc de detensionare. Sau două. Sau şapte.

Îşi vărsa nervii provocaţi de mine pe maşină.

— Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Dean, am spus.

— Ştiu, a răspuns.

— N-o să se întâmple nimic între mine şi Dean, am spus.

— Ştiu şi asta, a spus, rezemându-se cu spatele de maşină. Mai bine decât tine. Te uiţi la Redding şi vezi toate aspectele prin care vă asemănaţi.

Eu mă uit la el şi văd un băiat atât de furios şi atât de îngrozit de furia asta, încât n-are loc pentru nimic altceva. Pentru *nimeni* altcineva.

Am înţeles deodată.

— De asta te enervează.

— Pentru că nu-i în stare să le facă curte fetelor? a spus rânjind. Din punctul meu de vedere, asta-i calitatea lui cea mai mare.

— Nu, am spus, întorcând ideea pe toate părţile în gând. Pentru că e furios şi ţine furia în el.

În locul lui Dean, şi eu aş fi fost furioasă. Înţelegeam de ce nu-şi îngăduie să şi-o exprime, de ce e dispus să facă toate eforturile posibile ca să nu devină violent. Nu putea risca să apese pe butonul respectiv şi să nu mai fie în stare să se oprească.

Dar nu mă întrebasem nicio clipă ce efect ar putea să aibă prezenţa cuiva ca el pe lângă cineva ca Michael.

M-a privit cu înţeles.

— Îmi faci profilul.

Am ridicat din umeri.

— Tu-mi citeşti constant emoţiile.

A tăcut un moment.

— Şi ce-ai descoperit?

O permisiune mai răspicată de a-i scotoci prin cap n-aveam să obţin.

— Ai crescut într-o casă unde totul părea perfect – ai avut toate avantajele care pot fi cumpărate cu bani. Dar viaţa ta nu era perfectă.

Asta îmi spusese chiar Michael, dar am mers mai departe, pătrunzând în ape mai periculoase.

— Ai învăţat să citeşti emoţiile pentru că tatăl tău era greu de citit şi a trebuit să înveţi să-ţi dai seama când e furios.

Niciun răspuns.

— Chiar dacă avea un zâmbet pe chip, chiar dacă râdea, atunci când era furios, era obligatoriu să ştii.

Am înghiţit nodul de emoţii care mi se pusese în gât.

— Trebuia să-i eviţi furia.

Să-i evite loviturile.

— Şi Dean mi-a spus cam acelaşi lucru la un moment dat, a zis, privindu-mă cu braţele încrucişate. Doar că el nu s-a exprimat nici pe departe cu atât de multă bunăvoinţă.

Când îl cunoscusem pe Michael, observasem că are o lipsă de încredere

profundă în profileri – şi o antipatie intensă faţă de Dean. Nu-mi trecuse prin minte că poate Dean îi făcuse *lui* ceva care să-i justifice animozitatea.

— Ce ţi-a spus? am întrebat, simţind deodată că mi se usucă gâtul.

— Are importanţă? a întrebat, privind spre casă. El a tras lozul cu copilăria distrusă, nu? El e cel cu cartea *ieşi din închisoare*, a spus zâmbind, dar cu o anumită încordare în zâmbet. Fără aluzii.

— Spune-mi, am insistat.

S-a plimbat alene în jurul maşinii, privind-o din toate unghiurile. A deschis din nou gura, dar nu ca să-mi răspundă la întrebare.

— Furie, a spus degajat. S-ar putea să fie o surpriză pentru tine, Cassie, dar nu reacţionez mereu bine la ea, mi-a explicat, cu o notă tensionată apărându-i deodată în glas. De fapt, tind să am o anumită reacţie.

Mi-am amintit de aluzia pe care o făcuse când adusese vorba despre *The Bad Seed* în prezenţa lui Dean. Cum îi îngăduise Liei să se folosească de el ca să-l irite pe Dean.

— Tu eşti tipul care flutură steagul roşu în faţa taurului.

— Dacă nu poţi să-i împiedici să te lovească, trebuie să-i *faci* să te lovească. Măcar aşa, eşti pregătit. Măcar aşa, nu se întâmplă pe neaşteptate.

Acum înţelegeam mai bine cum trebuie să fi fost pentru Michael când a fost inclus în program. Nu fusese încântat de mutarea aici, dar măcar scăpase de viaţa petrecută alături de o bombă cu ceas. Şi aici îl întâlnise pe Dean, care avea toate motivele din lume să fie furios şi se împotrivea acelei furii la fiecare pas.

— Într-o noapte, eu şi Lia am lipsit până-n zori.

Nu ascunsese niciodată faptul că avusese o relaţie cu ea. Eram atât de atentă la situaţia pe care mi-o ilustra, încât abia am observat.

— Crede-mă când îţi spun că *asta* n-a avut nicio legătură cu Dean. Dar, când ne-am întors în dimineaţa aceea, ne aştepta, practic vibrând, reuşind să se stăpânească, dar la limită.

Mi-am imaginat scena: Michael, cum e Michael, Lia, cum e Lia, amândoi hotărâţi să se distrugă cu mâinile lor, cu o înclinaţie spre haos şi cu dorinţa de a face probleme FBI-ului. Şi mi l-am imaginat pe Dean, îngrijorat la gândul că Lia lipsise toată noaptea împreună cu o entitate necunoscută în care niciunul dintre ei n-avea de ce să aibă încredere.

— Aşa că ai spus ceva ca să-l împingi încă puţin spre marginea prăpastiei.

Nu eram convinsă că *vreau* să aflu ce-i zisese Michael.

— I-am dat o lovitură metaforică, mi-a spus. Şi Redding a ripostat.

— Dar nu cu pumnii, am clarificat.

Talentul lui Dean e ca al meu. Ştim precis ce să spunem ca să provocăm cuiva cât mai multă suferinţă. Observăm punctele slabe ale celorlalţi. Şi al lui Michael e tatăl lui. Ideea că Dean ar fi putut să-l atace prin intermediul lui mi-a provocat un spasm în stomac.

— L-am pocnit, a adăugat pe tonul liniştit pe care majoritatea oamenilor îl păstrează pentru discuţiile despre vreme.

A făcut un pas spre mine, oferindu-mi zâmbetul acela brevetat al lui.

— Înţeleg, să ştii.

— Ce anume?

— Tu. Cu Redding. Pricep. Înţeleg că trece printr-o perioadă dificilă şi că te simţi obligată să-i fii alături. Asta-i firea ta, Cassie. Ţii la oameni. Simţi nevoia să-i ajuţi. Crede-mă când îţi spun că mă străduiesc să fac un pas în spate şi să te las să faci orice te simţi obligată să faci. Dar nu mi-e uşor.

Şi-a luat ochii de la mine şi a ridicat din nou aparatul de şlefuit.

— Nu prea am experienţă în a fi o persoană decentă. Nici nu am un talent deosebit în direcţia asta.

Înainte să pot răspunde, a pornit unealta, înăbuşind sunetele serii. Am rămas nemişcată câteva minute, urmărindu-l. În cele din urmă, pe aleea casei a apărut maşina lui Sterling. Se întunecase atât de mult, încât nu prea am reuşit să-i disting postura şi expresia feţei, dar, când s-a apropiat, traversând gazonul, Michael şi-a înclinat capul într-o parte. Şi-a oprit din nou unealta de şlefuit.

— Ce e? am întrebat.

— Nu e încântată, mi-a spus. Paşi repezi, inflexibili, mâinile strânse pe lângă corp. Presupun că explorarea cabanei scriitoriceşti a profesorului n-a decurs aşa de bine.

Stomacul mi s-a făcut noduri. Deodată, mi-am auzit propriile respiraţii, bătăile propriei inimi.

A venit rândul lui Michael să întrebe:

— Ce e?

Fusesem atât de atentă la Dean când mă aflasem de cealaltă parte a geamului aceluia de observare, încât nu mă gândisem mai deloc la tatăl lui. Nu-mi îngăduisem să-l disec cu adevărat, nici pe el, nici lucrurile pe care le spusese. Dar acum nu mă puteam gândi decât că Redding – în schimbul

sacrificiului dureros al lui Dean – dăduse în sfârşit FBI-ului un indiciu legat de locul în care se ascundea profesorul.

Ca ucigaş organizat, Daniel Redding savura jocurile de manipulare. Inducerile în eroare. Puterea. Dacă s-ar fi gândit măcar o clipă că ucigaşul e profesorul, nu i-ar fi spus lui Briggs unde să-l găsească. I-ar fi dezvăluit cu adevărat unde să-l găsească doar dacă ar fi presupus, în baza scrisorilor pe care le primise, că găsirea profesorului i-ar fi amintit lui Briggs – şi lui Sterling şi tuturor celor de la FBI – că nu sunt nici pe departe atât de inteligenţi pe cât se cred.

Singurele scrisori cu adevărat remarcabile au sosit de la studenţi.

Văzând că nu-i răspund, Michael a strigat-o pe Sterling.

— N-aţi avut succes cu cabana profesorului?

Nu i-a răspuns. A intrat în casă şi a închis uşa în spatele ei. Şi gestul acesta mi-a confirmat ipoteza.

— Au avut succes, i-am spus lui Michael. Cred că l-au găsit pe profesor, am clarificat, înghiţind în sec. Trebuia să ne aşteptăm la asta.

— La ce anume?

— Cred că l-au găsit pe profesor, am repetat, dar AN-ul nostru l-a găsit înaintea lor.

TU

Profesorul era o problemă. Tu rezolvi probleme. A fost rapid şi curat – un singur glonţ în ceafă. Şi, dacă ai procedat fără simţ artistic, fără metodă, măcar ai dovedit că ai iniţiativă. Măcar ai avut dispoziţia, voinţa şi capacitatea să faci ce trebuia făcut.

Îţi dă un sentiment de putere, care te face să te întrebi, doar o clipă, dacă nu cumva abordarea asta e mai bună. Arme de foc, găuri mici şi curate lăsate de gloanţe şi gloria de a apăsa pe trăgaci cu mâna ta. Pe următoarea fată ai putea s-o laşi inconştientă, s-o legi, s-o duci în mijlocul pustietăţii. Ai putea s-o eliberezi în inima pădurii. Să-i iei urma, s-o iei în cătare.

Să apeşi pe trăgaci.

Chiar şi numai gândul ăsta îţi face inima să zvâcnească. Răpeşte-le. Eliberează-le. Urmăreşte-le. Omoară-le.

Nu. Te forţezi să nu te mai gândeşti la asta, să nu-ţi mai imaginezi sunetul tălpilor goale fugind prin desiş – fugind de tine. Există un plan. O ordine. O imagine de ansamblu.

Le vei respecta. Deocamdată.

CAPITOLUL 24

Sterling n-a scos niciun cuvânt despre profesor. Dean nu ne-a adresat niciun cuvânt. Locuind în casă cu ei doi – şi cu o Lia vulnerabilă, mereu în fierbere –, parcă aş fi încercat să traversez un câmp minat dansând *tap*. Aveam senzaţia că totul urma să explodeze în orice clipă.

Apoi şi-a făcut apariţia directorul Sterling.

Ultima dată când directorul FBI se arătase în casa noastră, tocmai fusese răpită fiica unui senator.

Nu era de bine.

Directorul, Sterling şi Briggs s-au închis în biroul lui Briggs. Din bucătărie, n-am putut să le desluşesc cuvintele, dar, o dată la câteva minute, li se ridicau vocile.

Întâi a lui Sterling.

Apoi a directorului.

A lui Briggs.

În sfârşit, s-a făcut linişte. Apoi au venit la noi.

Ultimele douăzeci şi patru de ore nu fuseseră binevoitoare nici faţă de Sterling, nici faţă de Briggs. Agentul parcă dormise îmbrăcat. Alături, Sterling avea maxilarul încleştat. Nasturii cămăşii îi erau încheiaţi până la ultimul. La fel şi cei ai sacoului. Din moment ce era o persoană care se foloseşte de haine ca de o armură, schimbările subtile mi-au indicat că se îmbrăcase cu gândul că urmează o luptă.

— Trei sute şapte, a spus directorul cu un aer grav, uitându-se pe rând la fiecare dintre noi. Aţâţi studenţi sunt înscrişi la cursul lui Fogle despre ucigaşii în serie. O sută douăzeci şi şapte de fete, o sută optzeci de băieţi.

A tăcut un moment. Prima dată când mă întâlnisem cu el, avusese un aer de bunic. Astăzi nu era nimic părintesc în atitudinea lui.

— Sunt mulţi suspecţi, iar eu sunt un bărbat care ţine să-şi folosească toate resursele.

Directorul Sterling putea să devină orice fel de bărbat, numai să se menţină în vârf. Când se confrunta cu o problemă, analiza toate soluţiile posibile: costuri versus beneficii, riscuri puse în balanţă cu câştigurile. În cazul de faţă, compara riscurile şi probabilitatea ca investigaţia să fie compromisă şi programul Înzestraţii să fie descoperit cu posibilele avantaje

ale folosirii tuturor „resurselor” sale pentru prinderea ucigaşilor.

M-am gândit la Judd şi la observaţia lui despre pantele alunecoase.

— Ni s-a cerut să păstrăm distanţa faţă de ancheta asta sub ameninţarea cu moartea.

Lia a zâmbit ca o fiară care se joacă cu prada ei. Nu era încântată de faptul că fuseserăm prinşi, n-o încânta faptul că i se ceruse să renunţe la cercetări şi o supăra cumplit faptul că Dean nici nu se uita la ea.

— Să înţeleg că anumite ordine au fost contramandate?

Şi-a lăsat privirea să alunece spre Briggs când a pomenit *anumite ordine*, dar eu am rămas cu ochii pe agenta Sterling. Se îmbrăcase ca pentru luptă în dimineaţa asta dintr-un motiv bun. Indiferent ce se pregătea directorul să ne ceară, era clar că fiica lui se împotrivise.

— Riscurile sunt minime spre inexistente, a spus el ferm. Şi, luând în considerare anumite incidente recente, am ajuns la concluzia că, dacă v-aş da de făcut ceva util, s-ar putea chiar să vă *feresc* de probleme.

Am dedus că aflase despre mica noastră excursie la Universitatea Colonială.

— Voi cinci nu veţi interoga martori, a anunţat Briggs, cu mâinile relaxate în lături, uitându-se pe rând la fiecare. Nu veţi vizita locul niciunei crime.

Privirea agentului a alunecat scurt spre Lia.

— Nu veţi analiza niciunul dintre interogatoriile lui Daniel Redding.

Nu-mi era clar ce ne rămăsese de făcut.

— Implicarea voastră în prezenta anchetă începe şi se termină cu social media.

S-a întors spre Sterling şi a aşteptat. Preţ de o clipă, am crezut că agenta o să se învârtă pe călcâie şi-o să iasă valvârtej, dar n-a fost aşa.

— Profilul preliminar pe care l-am formulat arată că AN-ul e bărbat.

Vocea îi era perfect egală şi perfect liniştită, fapt ce mi-a sugerat că mai are puţin şi izbucneşte. Cu cât se apropia de o criză de furie, cu atât şi-o înăbuşea cu mai multă ferocitate.

— Redding ne-a dat de înţeles că e posibil să avem de-a face cu un student. Eu aş fi zis mai curând că AN-ul are între douăzeci şi trei şi douăzeci şi opt de ani. Are o inteligenţă peste medie, dar nu e neapărat educat. Dar ce ştiu eu? a întrebat, cu o notă de încordare în glas.

— Îţi mulţumesc, agentă Sterling, a intervenit directorul, întorcându-se spre ceilalţi. Cu ajutorul universităţii, am obţinut copii după orarele şi fişele

de performanţă academică ale tuturor studenţilor de la curs. Dar acestea nu ne spun ce fel de persoane sunt şi ce sunt în stare să facă. Aici interveniţi voi.

— Reţelele de socializare, a intervenit Sloane, revenind la ce spusese Briggs mai devreme. Mai bine de trei sute de mii de fotografii sunt încărcate pe principalele site-uri de social media în fiecare zi. Persoanele din segmentul demografic al AN-ului care deţin smartphone-uri petrec între 60% şi 80% din timpul alocat respectivelor dispozitive pe reţele de socializare, în loc să comunice în mod direct.

— Exact, a spus directorul Sterling. Nu avem resursele umane necesare ca să cercetăm toată activitatea online şi, chiar dacă le-am fi avut, ochii voştri s-ar putea să surprindă ceva ce i-ar scăpa echipei lui Briggs. Nu vă cerem să faceţi nimic diferit de ceea ce fac zilnic adolescenţii din toată ţara.

Nu se uita la noi când a spus asta. Se uita la fiica lui.

— Sunteţi tineri. Treaba asta cu internetul e practic limba voastră maternă.

— Şi eşti de acord cu planul ăsta? a întrebat-o Michael pe Sterling, arcuind o sprânceană.

Nu am observat nicio schimbare sensibilă pe chipul ei, dar el probabil că sesizase ceva.

— Nu eşti de acord, a început el interpretarea, dar nici atât de convinsă că e o idee proastă pe cât ţi-ai dori.

Oferindu-i cel mai fericit zâmbet al lui, a conchis:

— Începe să-ţi fie drag de noi.

— Ajunge, Michael! a spus Briggs, întorcându-ne atenţia de la agenta Sterling înapoi la anchetă. Dacă AN-ul e înscris la cursul lui Fogle, profilul prezice că e un student mai în vârstă – poate că nu e în ultimul sau penultimul an, dar ar trebui să fie cam de vârsta aceea. Probabil că provine dintr-o familie muncitorească şi e posibil să locuiască acasă şi să facă naveta până în campus.

Agenta Sterling şi-a împreunat degetele în faţă. Profilul ei fixase limita inferioară a intervalului de vârstă la douăzeci şi trei de ani. Briggs tocmai o împinsese cu vreo doi ani în jos.

— Veronica? a îndemnat-o directorul.

— Căutăm pe cineva căruia îi face plăcere să-i domine pe alţii, dar care poate că nu are încredere deplină în puterea să de a o face, a spus agenta după o tăcere destul de lungă. Tatăl AN-ului a locuit împreună cu el în

copilărie, dar a fost instabil emoţional şi probabil că a părăsit familia pe la începutul pubertăţii lui. E posibil ca mama lui să fi avut relaţii cu mai mulţi bărbaţi, dar nu s-a recăsătorit până când AN-ul n-a depăşit vârsta de optsprezece ani. Ştie să folosească arme de foc. Nu are soţie sau iubită. Probabil că deţine o camionetă sau un SUV de culoare închisă şi, dacă are câine, sunt şanse însemnate să fie de o rasă de talie mai mare, cum ar fi ciobănesc german.

Eram obişnuită să alcătuiesc profiluri. Îmi era mai greu să procedez invers – să ghicesc indiciile precise în baza cărora Sterling ajunsese la concluziile astea. Un SUV de culoare întunecată şi un câine de talie mare ar fi indicat o dorinţă de putere şi de dominare. Nu prea înţelegeam de unde venise ideea armelor de foc – doar dacă nu cumva profesorul fusese împuşcat? –, dar un anumit aspect al modului în care fusese ucisă Emerson trebuie să fi sugerat atât dorinţa ucigaşului de a-i controla pe alţii, cât şi lipsa lui de încredere în propriile puteri. Maniera în care fusese expus cadavrul şi stilul metodic în care fusese omorâtă erau specifice ucigaşilor organizaţi. Atunci, de unde îi venise lui Sterling ideea lipsei de încredere?

De la faptul că imită MO-ul altui criminal? De la criteriile după care şi-a ales victima? Oare atacul iniţial s-a produs de la spate? A drogat-o?

Am încercat să înţeleg cum ajunsese la concluziile astea, dar, având la îndemână o parte infimă din datele relevante ale cazului, parcă aş fi încercat să înot cu bolţari legaţi de genunchi şi cu o veveriţă îndesată în buzunar. Văzusem trupul lui Emerson la ştiri, dar nu era suficient.

— Cum a fost omorât profesorul? am întrebat.

Directorul, Sterling şi Briggs s-au întors cu toţii şi m-au fixat cu privirile. La fel şi Dean. Prea târziu, mi-am dat seama că nimeni nu *spusese* că profesorul murise. Nu trebuia să ştim asta. Fusese doar presupunerea mea.

Văzându-le reacţiile, am înţeles că ghicisem.

— Nu e nevoie să aflaţi detaliile, a răspuns scurt agentul Briggs. Consideraţi-l doar un simplu exerciţiu. Găsiţi profilurile de pe internet ale studenţilor înscrişi la curs. Verificaţi-le actualizările de status şi like-urile şi mai ştiu eu ce fac studenţii zilelor noastre online şi anunţaţi-ne dacă găsiţi ceva suspect.

Lia a mijit ochii la Briggs.

— Vă aşteptaţi să nu găsim nimic, a spus, bătând pe rând cu fiecare deget în braţul canapelei pentru a-şi puncta cuvintele. Interesant!

— Nu credeţi că AN-ul e student, a spus Dean, continuând firul început

de Lia. Dar nu puteţi să excludeţi posibilitatea, pentru că aşa face tatăl meu: oferă sâmburi mici de adevăr pe care-i face să pară minciuni, a continuat, uitându-se întâi la Sterling, apoi la Briggs. Vrea să vă îndoiţi de instinctele voastre la fiecare pas.

— Nu mă îndoiesc de nimic, a spus Briggs, cu un muşchi încordându-i-se în maxilar. Dacă observaţia lui legată de studenţii de la cursul ăla are vreo greutate, atunci există semnale de alarmă. Dacă există semnale de alarmă, voi le veţi găsi.

— Şi dacă nu există, a spus Dean, umplând golurile, oricum nu aţi pierdut timpul.

În fiecare oră pe care o petreceam cercetând treptat diferite site-uri de social media, echipa lui Briggs era liberă să cerceteze alte piste. *De asta ţi-ai dat acordul,* am gândit, concentrându-mă asupra agentului Briggs. *Dacă Redding a minţit, n-ai pierdut nimic. Dacă a spus adevărul, o să-l confirmăm. Oricum s-ar petrece lucrurile, nu el conduce spectacolul. Ci tu.*

Mi-am amintit ce spusese Dean despre spiritul lui competitiv şi ce spusese Judd despre întrecerea limitelor. *Erai hotărât să ne ţii departe de povestea asta,* am gândit, *dar apoi aţi găsit cadavrul profesorului.*

— Dean, dacă vrei să stai pe tuşă de data asta, e în regulă.

Directorul şi-a netezit costumul în faţă şi i-a zâmbit cu buzele încordate.

— Adică aţi vrea să stau pe tuşă de data asta, a răspuns Dean, rămânând cu capul aplecat la marginea şemineului, dar ridicând privirea pentru a-l privi în ochi. Pentru că am o legătură prea „intimă” cu ancheta, dar, mai curând, pentru că n-aveţi încredere în mine.

A aşteptat puţin, dar directorul nu l-a contrazis.

— Nu în ancheta asta, a continuat. Nu alături de tatăl meu, a spus, ridicându-se. Nu alături de fiica voastră.

CAPITOLUL 25

Ai omorât-o pe Emerson Cole. L-ai omorât pe profesor. Ţi-a făcut plăcere.

Cotrobăind prin profilurile de pe internet, cuvintele astea nu mi-au părăsit nicio clipă gândurile. Împrăştiaţi în jurul meu, Michael, Lia şi Sloane stăteau cu ochii în propriile laptopuri. Absenţa lui Dean era palpabilă.

Am încercat să mă concentrez asupra profilului pe care ni-l dăduse Sterling. *Douăzeci şi ceva de ani,* mi-am amintit. *Face naveta de acasă. Tatăl a dispărut din peisaj. Se poate să se fi pricopsit cu un tată vitreg la un moment dat, în ultimii ani. Ştie să folosească arme de foc.*

Oamenii nu prea obişnuiau să etaleze astfel de aspecte pe site-urile de socializare. Puteam să le deduc datele esenţiale ale personalităţilor după lucrurile lor preferate – cărţile preferate, filmele preferate, citatele preferate –, dar informaţiile cele mai de încredere le obţineam din poze şi statusuri. Cât de des îşi actualizau profilurile? Schimbau mesaje cu prietenii? Erau într-o relaţie? Sloane dezvoltase un fel de metodă de filtrare a fotografiilor cu camionete şi SUV-uri de culoare închisă, dar pe mine mă interesau mai mult poveştile pe care le spuneau pozele.

Cele încărcate de alţi oameni îmi ofereau imagini nedisimulate ale persoanelor vizate. Cât de timide erau? Se aflau în centrul pozelor de grup sau pe margini? Expresiile lor erau aceleaşi în toate fotografiile, controlând cu stricteţe ceea ce arătau lumii? Priveau în obiectivele aparatelor foto sau îşi fereau ochii? Cum erau îmbrăcate? Unde erau făcute pozele?

Bucată cu bucată, puteam să construiesc o reprezentare a vieţii cuiva de la zero – aptitudine care ar fi fost mai utilă dacă aş fi făcut eu profilul AN-ului, în loc să fi primit o listă cu aspecte de verificat.

Bun, mi-am spus când mi s-au împăienjenit ochii după ce parcursesem prea multe profiluri, dintre care foarte puţine îmi declanşaseră al şaselea simţ. *Sterling şi Briggs ţi-au dat câteva elemente esenţiale pe care să le cauţi. Deci fă aşa cum faci mereu. Adună un pumn de detalii şi schiţează imaginea de ansamblu.*

Sterling credea că AN-ul e tânăr, dar nu adolescent. De ce? Alesese ca primă victimă o studentă din anul al doilea. Un om stăpânit de dorinţa profundă de a-i domina pe alţii ar fi început cu o pradă uşoară – o tânără

veselă, zâmbitoare, deloc impozantă din punct de vedere fizic. Probabil că era măcar cu câţiva ani mai mare decât ea şi, după ce o scurtă privire aruncată pe profilul lui Emerson mi-a arătat că avusese douăzeci de ani, am înţeles de ce Sterling stabilise acea limită inferioară a intervalului vârstei. Cum îşi dăduse seama că AN-ul nu e un bărbat mai în vârstă, ca profesorul?

Imiţi crimele altui bărbat. Îl admiri. Vrei să fii ca el. Am zăbovit asupra gândului ăstuia câteva momente. *Dar ţi-ai asumat totodată riscul de a-ţi expune victima într-un loc foarte public – Daniel Redding n-ar fi procedat aşa. Ai adus cu tine o funie neagră cu care s-o spânzuri, dar la ştiri s-a anunţat că ai sugrumat-o cu antena maşinii ei.*

Folosind termenii din manualul din care citiserăm eu şi Dean, se putea spune că omorul fusese organizat, dar că avea şi ceva dezorganizat. Era evident că atacul fusese planificat în prealabil, dar sugera şi o anumită impulsivitate.

Ţi-ai propus încă de la început s-o laşi pe gazonul preşedintelui universităţii? Sau ideea asta ţi-a venit abia după ce ţi-a năvălit adrenalina în vene?

Expunerea victimei în public sugera o nevoie de recunoaştere. Dar din partea cui? A publicului? A presei?

A lui Daniel Redding? N-am reuşit să-mi alung din minte posibilitatea asta şi, cumva, au început să aibă sens şi alte elemente ale profilului formulat de Sterling. Un imitator impulsiv care-l idolatriza pe Redding ar fi fost mai tânăr decât el, probabil cu un deceniu sau mai mult.

Te-ai simţit neputincios şi-i admiri puterea. Te-ai simţit invizibil şi vrei să fii văzut.

SUV-urile şi camionetele erau mari. Se înălţau mai mult de la şosea. Şi ciobăneştii germani erau mari. Erau inteligenţi, puternici – şi adesea folosiţi drept câini poliţişti.

Nu vrei doar putere. Vrei autoritate, am gândit. O vrei pentru că n-ai avut parte de ea niciodată. Pentru că cei din viaţa ta care o au te fac să te simţi slab. Nu te-ai simţit slab când ai omorât-o pe Emerson.

M-am gândit la profesor şi mi-am dorit din nou să aflu cum murise. *Dacă ai participat la cursul lui Fogle, l-ai admirat – la început. Dar, mai târziu, l-ai dispreţuit pentru vorbele lui goale. Pentru că nu ţi-a acordat destulă atenţie. Pentru că i-a acordat prea multă lui Emerson.*

Ucigaşii organizaţi adesea îşi alegeau victimele dintre necunoscuţi,

pentru a reduce şansele descoperirii unei legături între ei şi crime. Dar instinctul îmi spunea că nu e o coincidenţă că Emerson avusese o relaţie cu profesorul şi că amândoi muriseră. Victimele acestea nu fuseseră alese la întâmplare. Nu fuseseră alese de un străin.

— Sloane?

Nu şi-a ridicat ochii de la laptop. A înălţat arătătorul mâinii drepte şi a continuat să tasteze rapid cu cea stângă. După câteva secunde, s-a oprit din tastat şi a ridicat privirea.

— Poţi să compari orarele celorlalţi studenţi cu cel al lui Emerson şi să vezi în ce măsură se suprapun? am întrebat. Mă gândesc că dacă AN-ul nostru era obsedat de Emerson, atunci poate că acesta nu era singurul lor curs comun.

— Sigur.

Nu s-a întins spre niciunul dintre dosare. A rămas nemişcată, cu mâinile împreunate în poală, cu un zâmbet luminos pe chip.

— Poţi să te ocupi de asta acum?

A ridicat din nou arătătorul mâinii drepte.

— Mă ocup acum.

Avea o memorie extraordinară. Aparent, aceleaşi abilităţi care o ajutaseră să reconstituie locul crimei îi permiteau acum să analizeze datele fără să trebuiască să le verifice din nou.

— Emerson urma o specializare în limba şi literatura engleză, a recitat. Participa la cursul profesorului Fogle ca opţional. Toate celelalte cursuri urmate contribuiau la specializarea ei, mai puţin cel de geologie, prin care bănuiesc că satisfăcea cine ştie ce cerinţă legată de ştiinţele naturale. Cei mai mulţi studenţi de la cursul lui Fogle se specializau ori în psihologie, ori în drept, ori în sociologie şi, prin urmare, au avut foarte puţine cursuri în comun cu ea, cu excepţia a doi studenţi.

Dacă instinctele mele erau corecte, dacă Emerson nu fusese o ţintă aleatorie, atunci eram foarte curioasă să aflu cine sunt cei doi studenţi.

Sloane a căutat cu o îndemânare incredibilă prin teancul de dosare de pe blat şi mi-a dat două.

— Bryce Anderson şi Gary Clarkson.

Auzind numele lui Bryce, Michael şi-a ridicat privirea de la lucru.

— Bryce n-a pomenit că ar fi avut alte cursuri în comun cu Emerson.

M-am întors la laptop şi am căutat profilul lui Gary Clarkson. Spre deosebire de majoritatea colegilor lui, şi-l setase ca privat, aşa că n-am putut

să-i văd decât poza de profil.

— Gary Clarkson, am spus, întorcându-mi laptopul ca să-l poată vedea şi ceilalţi. Lumea îi spune Clark.

Clark o cunoscuse pe Emerson. Ştiuse că se culcă cu profesorul. Era furios. Şi în clipa asta ne uitam la o fotografie în care apărea îmbrăcat cu o vestă de vânătoare portocalie, ţinând în mâini o puşcă.

CAPITOLUL 26

Erai înscris la majoritatea cursurilor pe care le frecventa Emerson. M-am strecurat în mintea lui Clark fără să mi-o fi propus. *Îţi plăcea s-o priveşti. Se purta frumos cu tine. Ţi s-a părut perfectă. Şi, când ai aflat că nu e…*

— Ai găsit ceva? m-a întrebat Michael din capătul opus al camerei.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Poate.

Mi se părea verosimil ca el s-o fi ţintit pe Emerson, dar, dacă ar fi atacat-o, m-aş fi aşteptat ca omorul să fi fost mai dezordonat. Mă gândisem la asta cu o zi în urmă: dacă Clark ar fi fost un ucigaş, ar fi fost unul dezorganizat. Emerson nu a fost omorâtă dintr-o pornire de moment. AN-ul nu şi-a pierdut nicio clipă controlul asupra emoţiilor.

Şi totuşi…

A sunat un telefon, rupându-mi firul gândurilor. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că tonul de apel era al telefonului meu. M-am întins spre el, dar Lia a reacţionat mai repede. L-a luat şi l-a depărtat de mine doar atât cât să nu pot ajunge la el.

— Dă-l încoace, Lia!

Demonstrând un fel de surzenie selectivă, l-a întors cu ecranul spre mine ca să văd numele apelantului. ASISTENT GEOFF se vedea pe ecran. *Ce…?*! Îmi dăduse numărul lui. Îl salvasem în telefon, dar eu nu i-l dădusem pe-al meu.

— Aţi schimbat mesaje, m-a informat Lia cu impertinenţă. Aţi ajuns chiar destul de apropiaţi.

Mi-am pus în gând să-mi schimba parola telefonului.

— Vedem ce are să ne spună?

Fără să-mi aştepte permisiunea, a răspuns la apel.

— Geoffrey. *Tocmai* vorbeam despre tine.

A zâmbit la replica lui, apoi a comutat apelul pe difuzor şi a aşezat telefonul pe măsuţa de cafea dintre noi, provocându-mă să-l închid.

Nu l-am închis.

— Ai aflat despre profesor? a întrebat Geoffrey pe un ton grav. A apărut pe toate posturile de ştiri.

Deci se aflase despre moartea lui.

— Cred că ţi-e foarte greu, a spus Lia, aşezându-şi picioarele pe măsuţă.

Cu tonul debordând de compătimire, şi-a dat ochii peste cap cu o mişcare exagerată.

— Nici nu-ţi închipui, a răspuns Geoffrey. Profesorul nu merita una ca asta.

Dar Emerson merita? Mi-am stăpânit întrebarea.

— Întâi fata aceea, acum profesorul, a spus Lia, vorbindu-i ca cea mai înfocată susţinătoare, gata să-i soarbă fiecare cuvânt. Cine crezi că-i vinovatul?

— Avem de-a face cu ceea ce-mi place să numesc un *ucigaş organizat,* a intonat Geoffrey. Deosebit de inteligent şi greu de prins.

Nu ştiam ce-i mai supărător: că se purta de parcă ar fi inventat expresia „ucigaş organizat" – dovedind simultan că nu înţelege decât o fărâmă din semnificaţia ei adevărată – sau faptul că probabil s-ar fi descris şi pe sine drept „deosebit de inteligent".

— Cred c-o să trebuiască să continui cursul în locul lui Fogle, a adăugat. Nu ştiu ce-o să se aleagă de cartea lui, *Leagă-le, însemnează-le, taie-le, spânzură-le: Povestea lui Daniel Redding.*

Nu s-a putut abţine să anunţe titlul cărţii. Auzind cum vorbeşte, mi-am amintit cum arătase Dean când spusese aceleaşi cuvinte: cu ochii goi, cu faţa palidă.

— Crezi că ucigaşul ar putea să fie cineva de la curs? a întrebat Lia. De la cursul *tău?*

Se pricepea atât de bine să schimbe firul conversaţiei, încât Geoffrey nici n-a observat.

— Dacă la curs s-ar fi înscris cineva cu un asemenea potenţial, a răspuns, pe un ton peste măsură de încrezut, cred că mi-aş fi dat seama.

Prima mea reacţie la auzirea acelor cuvinte a fost: *Evident că-şi închipuie că poate să identifice ucigaşi.* Dar a doua mi-a strâns inima. Folosise cuvântul *potenţial.*

Potenţial cu sensul de *capacitate* sau de *talent?*

— Cum rămâne cu tipul ăla care le ia faţa tuturor la note? a spus Lia, dându-i încă un îndemn.

— Nici vorbă! a pufnit Geoffrey. Gary şi nu mai ştiu cum. Nu-i în stare să omoare nici măcar o muscă.

Gary Clarkson. Adică Clark. Nu mă aşteptam să fie bun la învăţătură şi asta m-a neliniştit. Poate că era un planificator mai mult decât crezusem,

mai *organizat*, mai degrabă din categoria A.

Lia a luat telefonul şi l-a închis brusc. Mişcarea neaşteptată m-a smuls din gândurile mele şi i-am urmărit privirea. Dean apăruse pe coridor, în spatele meu.

N-a spus nimic despre cele auzite. N-a ameninţat să-i spună lui Briggs că am încălcat regulile. Din nou. Doar s-a întors şi a pornit cu paşi grei spre scări.

Mi-am luat telefonul înapoi. Lia nu m-a oprit. A sunat. Mă aşteptam să fie Geoffrey din nou, dar n-a fost aşa.

— Vreau să te interesezi de cineva, a spus Briggs, sărind peste salutul obişnuit.

— La fel şi tu, i-am spus. Gary Clarkson. Ştie să folosească arme de foc, avea multe cursuri în comun cu Emerson şi era în fruntea studenţilor la cursul lui Fogle, am explicat, apoi, după o pauză de-o clipă, am continuat: Ar trebui să te interesezi şi de asistentul profesorului.

FBI-ul nu ne dăduse niciun dosar cu informaţiile lui Geoffrey, dar asta probabil că fusese o scăpare din partea lor. Nu era înscris la cursul acela ca student, dar *era* un student al universităţii – şi tatăl lui Dean ar fi fost în stare să-i inducă în eroare cu o observaţie adevărată în fond, ca să se distreze pe seama lor.

— Mă interesez, a promis Briggs. Dar acum te rog să afli ce poţi despre un anumit Conrad Mayler. E un student din ultimul an care a urmat cursul lui Fogle cu doi ani în urmă.

— De ce?

S-a lăsat tăcere pe fir. Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că Briggs n-o să răspundă la întrebare, dar, după o clipă de ezitare, mi-a explicat:

— El a încărcat videoclipul de la locul crimei.

Avea un stil de a pune accent pe sfârşitul frazelor în aşa fel încât să pună punct conversaţiilor.

— Bine, am spus. Conrad Mayler. Am reţinut.

În douăzeci de minute am aflat tot ce se putea de pe internet despre Conrad Mayler. Se specializa în jurnalism. Pretindea că ascultă doar trupe *indie*. Filmele lui preferate erau documentare. Avea un blog pe care scria rezumate sarcastice ale mai multor reality-show-uri. Conform profilului său, fusese elev la un liceu particular şi lucra part-time la postul de radio studenţesc.

Situaţia lui amoroasă era: „E complicat.” Fata implicată în respectiva relaţie complicată este Bryce Anderson.

Fac ce fac şi dau de numele tău. Mi-am imaginat-o în gând pe tânăra blondă. Mai făcusem cândva greşeala de a presupune că un AN e bărbat. Indiferent ce mi-ar fi spus instinctele de data asta, nu-mi permiteam riscul de a repeta greşeala de atunci.

Derulând paginile profilurilor lui Conrad şi citindu-i actualizările de status, mi-am dat repede seama că se visează jurnalist. Probabil că ar fi fost în stare să susţină că filmase trupul lui Emerson şi încărcase videoclipul sub anonimat pentru că publicul ar fi avut dreptul să afle despre ea. Aproape că m-am mirat când am văzut că nu-l publicase direct pe profil.

Parcă reacţionând la gândurile mele, pagina pe care o citeam s-a actualizat. Conrad încărcase un video nou. Pregătindu-mă pentru ce-i mai rău, am apăsat *play,* dar, în locul unui cadavru, am văzut rânduri de scaune de lemn pline de studenţi. Marcajul temporal indica ora 07:34.

„Profesorul Fogle a spus la un moment dat că şi-a programat cursul la ora 07:30 ca să-i separe pe studenţii care s-au înscris în glumă de cei care vor să studieze criminologia cu toată seriozitatea.”

Camera s-a rotit, cuprinzând toată încăperea, şi am recunoscut auditoriul.

Mai fusesem acolo.

„Cu trei zile în urmă, trei sute şapte studenţi serioşi au dat primul din cele trei examene ale cursului *Monştri sau oameni.* Cea de-a trei sute opta studentă, Emerson Cole, a fost găsită moartă în aceeaşi dimineaţă.”

— Nu se aude niciun zgomot de fond, a observat Sloane, venind lângă mine. Persoana care a înregistrat comentariul audio are echipament decent. Pe de altă parte, videoclipul a fost filmat cu un fel de smartphone. La o rezoluţie de cel puţin 1080p, poate chiar mai mare.

Videoclipul a trecut de la imaginile din sala de curs la o înregistrare familiară – cea cu trupul lui Emerson. Comentariul a continuat, dar l-am ignorat.

— Aş întreba dacă puştiul ăsta chiar e serios, a spus Michael, venind şi el, dar îmi dau seama că aşa e. I se pare o mostră de jurnalism de primă mână. Încărcată direct pe profilul lui.

— N-a omorât-o pe Emerson, am spus obosită.

Conrad nu se potrivea profilului. Ucigaşul nostru n-avea bloguri ireverenţioase. N-avea o iubită ca Bryce – nici măcar în mod *complicat.* Şi persoana care o omorâse pe Emerson şi o etalase ca pe un câine care lasă

din gură o pasăre moartă la picioarele stăpânului său n-ar fi început „reportajul video” cu o filmare a studenţilor.

Pentru AN, ceilalţi participanţi la curs sunt irelevanţi.

— Pune-l din nou! a ordonat Sloane. De la început.

Aşa am făcut. Sloane m-a împins uşor la o parte şi a preluat comanda, folosind scurtături de tastatură ca să oprească videoul, să-l reia, să-l oprească din nou. Ochii îi zburau încoace şi-ncolo pe ecran.

— Vocea de pe înregistrare a spus adevărul, a anunţat în cele din urmă. În auditoriu s-au adunat ca să dea testul trei sute şapte studenţi. Inclusiv suspectul tău, mi-a spus, arătându-mi un chip imposibil de confundat – rotund, cu ochi inexpresivi – de pe rândul al treilea.

Clark. Îl despărţeau două scaune de Bryce şi un rând de Derek, care stătea în spate.

— Cine filmează testul? am întrebat. Şi de ce?

— Nu ştiu, a spus Sloane, scoţând limba printre buze, cu o expresie de concentrare intensă pe chip. Buletinul de ştiri susţinea că trupul lui Emerson a fost găsit devreme în dimineaţa aia, a spus într-un final. Întrebarea e: cât de devreme?

I-am urmărit logica. Conform mărcii temporale, videoclipul fusese filmat la 07:34.

— Ora morţii, am spus cu voce tare, atrăgând atenţia asupra problemei evidente. Trebuie să aflăm ora morţii.

Sloane mi-a luat telefonul şi a format un număr din memorie. Văzând că nu răspunde nimeni, a sunat din nou. Şi din nou. Şi din nou.

— Ce e?!

Iritat, Briggs a vorbit atât de tare, încât l-am auzit de la distanţă.

— Se consideră că e o impoliteţe să vorbeşti cu o intensitate mai mare de şaptezeci şi cinci de decibeli, a pufnit Sloane. Am impresia că i se spune *ţipăt.*

N-am auzit replica agentului.

— Aţi primit rezultatele autopsiei lui Emerson Cole? a întrebat ea, ţinând telefonul la ureche cu umărul şi folosindu-şi mâinile ca să-şi elibereze părul din coadă şi să şi-l lege din nou. Ne trebuie ora morţii. Ar fi util să ştim şi cauza.

Eram destul de sigură că Briggs nu e dispus să ne dezvăluie informaţia asta. Era o distanţă destul de mare între formularea profilurilor unor studenţi plecând de la reţelele de socializare şi aflarea amănuntelor unei autopsii

confidenţiale.

— Te-ai ridicat la şaptezeci şi opt de decibeli, a spus Sloane, neimpresionată de obiecţiile lui Briggs. Şi încă ne trebuie ora morţii, a spus, apoi a făcut o pauză. Pentru că, a continuat, tărăgănând cuvintele, de parcă i-ar fi vorbit unui copil foarte mic şi foarte greu de cap, stăm aici şi ne uităm la un videoclip filmat în dimineaţa respectivă, la 07:34. Dacă-mi amintesc bine hărţile campusului – şi ştii că mi le amintesc – auditoriul Davies se află la o distanţă de douăzeci şi cinci de minute de mers pe jos şi de zece minute de mers cu maşina faţă de casa preşedintelui. Ceea ce înseamnă că, (a) dacă pentru moartea lui Emerson Cole a fost nevoie de prezenţa AN-lui şi (b) crima a avut loc după 07:25 şi înainte de sfârşitul testului, atunci absolut toţi studenţii de la cursul ăla au un alibi.

De data asta, Sloane a tăcut mai mult timp. Apoi a închis telefonul.

— Ce a spus? a întrebat-o Michael.

Ea şi-a închis laptopul şi l-a împins de la ea.

— A spus că trupul a fost găsit la 08:15 în dimineaţa aceea.

Ora estimată a morţii e 07:55.

CAPITOLUL 27

Marca temporală din videoclip a fost confirmată. Era oficial: Emerson Cole fusese sugrumată în timp ce studenţii de la cursul profesorului Fogle se aflau în auditoriul Davies, unde dădeau examenul de la mijlocul semestrului.

Căutând originea înregistrării, FBI-ul a ajuns la bunul nostru prieten, asistentul Geoff, care a explicat că profesorul Fogle avusese regula ca testele să fie filmate, pentru a descuraja impostorii să le dea în numele altor studenţi. Filmarea completă cuprindea şi prim-planuri cu fiecare student, surprinşi când îşi predau foile de test. Toţi cei trei sute şapte suspecţi – trei sute opt, dacă-l includeam şi pe Geoffrey – erau prezenţi.

Era un alibi beton.

— I-am spus lui Briggs că ar fi trebuit să mă lase să urmăresc discuţiile cu Redding!

Lia a trântit uşa congelatorului şi apoi şi-a descărcat nervii pe sertarul cu tacâmuri. L-a deschis cu o smucitură violentă, făcându-i conţinutul să zornăie.

— Am cercetat o pistă inexistentă pentru că nimeni nu mă lasă să le spun când nenorocitul ăla machiavelic şi lipsit de suflet…

Lia l-a descris pe tatăl lui Dean folosind mai multe expresii colorate. Am fost de acord cu toate. M-am strecurat în faţa ei şi am scos două linguri din sertar. I-am întins una. După un lung moment, a luat-o. Apoi a privit-o bănuitor pe cea din mâna mea.

— O să împărţi îngheţata cu mine, i-am spus.

Şi-a învârtit lingura între degete şi m-am întrebat dacă nu cumva îmi pune la cale pieirea.

— Dean nu vorbeşte nici cu mine, i-am spus. Şi sunt la fel de frustrată ca tine. Tot ce am făcut – tot ce am încercat să facem – a fost degeaba. AN-ul nu e înscris la cursul ăla. Nu contează că Geoffrey nu ştie ce-i empatia şi e fascinat de partea întunecată sau că lui Clark îi plăcea de Emerson şi avea multă furie îndelung înăbuşită. Nimic din toate astea nu contează, pentru că niciunul dintre ei n-a omorât-o.

FBI-ul nu ne dăduse voie decât să căutăm cai verzi pe pereţi, mulţumită tatălui psihotic al lui Dean. Şi nu-mi rămânea decât să mă simt ca ultima *proastă* pentru că-mi închipuisem că am putea să ne plimbăm printr-un

campus sau să citim nişte profiluri pe internet şi astfel să găsim un criminal. Dean încă era furios pe noi şi n-aveam nicio realizare cu care să compensăm faptul că-l supăraserăm.

— Lia…

— Bine, gata! mi-a tăiat vorba. Termină cu încercările astea de apropiere, Cassie. Împart îngheţata cu tine, dar o mâncăm în altă parte. N-am dispoziţia necesară să mă joc frumos cu alţii şi următoarea persoană care-mi cere să împart ceva cu ea o să aibă parte de o moarte lentă şi chinuitoare.

— De acord, am spus, aruncând o privire prin bucătărie. Te-ai gândit la un loc anume?

Iniţial, am crezut că Lia vrea să mă conducă în dormitorul ei, dar, după ce a închis uşa în spatele nostru, mi-am dat seama că nu asta e destinaţia finală. A deschis fereastra şi, cu o ultimă privire pusă pe rele aruncată peste umăr, a ieşit pe acoperiş.

Minunat! m-am gândit. Am scos capul pe fereastră la timp ca s-o văd cum dispare după colţ. Am şovăit o fracţiune de secundă, apoi am ieşit şi eu cu atenţie. Înclinaţia acoperişului era mică în dreptul camerei Liei, dar m-am sprijinit oricum cu o mână de peretele casei. M-am apropiat încet de colţul după care cotise ea. Trecând de el, am răsuflat prelung.

Acoperişul se aplatiza. Lia stătea aşezată cu spatele rezemat de peretele casei, cu picioarele lungi de-un kilometru întinse aproape până la marginea streşinii. Păşind cu atenţie, m-am dus la ea şi am luat şi eu loc. Fără niciun cuvânt, a înclinat spre mine îngheţata Rocky Road.

Mi-am băgat lingura în cutie şi am scos o bucată mare.

Lia a ridicat cu delicateţe dintr-o sprânceană.

— Cineva vrea să-şi provoace o durere de cap.

Am luat o bucăţică mică din vârful lingurii.

— Ar fi trebuit să luăm boluri.

— Ar fi trebuit să facem multe lucruri.

Lia stătea perfect nemişcată, cu ochii aţintiţi la orizont. Soarele abia apunea, dar am avut senzaţia clară că, dacă n-aş fi fost cu ea, ar fi stat aici toată noaptea, la două etaje de sol, cu picioarele atingând marginea acoperişului. Nu-i plăcea să fie închisă în spaţii restrânse. Nu-i plăcea să fie încolţită. Mereu avea o strategie de evadare.

Doar că nu mai avusese nevoie de o asemenea strategie de foarte mult

timp.

— Lui Dean o să-i treacă, am spus, în loc să dau glas celorlalte probleme la care mă gândeam – strategii de evadare şi copilăria Liei şi modul în care învăţase, probabil, să mintă. Nu poate să rămână supărat pe noi la nesfârşit, am continuat. N-am vrut decât să-l ajutăm.

— Nu pricepi? a izbucnit, întorcând în sfârşit capul spre mine, cu ochii întunecaţi năpădiţi de lacrimi lucioase pe care n-avea să-şi îngăduie să le verse niciodată. Dean nu se *înfurie.* Nu-şi dă voie. Dacă ne-am duce la el acum şi i-am vorbi, n-ar fi supărat. N-ar fi *nicicum.* Aşa face el. Se închide în sine şi-i dă pe ceilalţi afară şi e în regulă. Îl înţeleg. Dintre toţi oamenii, eu chiar îl înţeleg, a spus, închizând ochii şi strângând din buze.

A răsuflat tremurător de câteva ori, apoi i-a deschis din nou.

— Dar pe *mine* nu mă dă afară.

Dean o cunoştea mai bine decât oricare dintre noi, motiv pentru care ştia precis cum o afectează faptul că-i întorsese spatele. Ştia că el e singura persoană în care are încredere, că doar relaţia lor o împiedică să se simtă mereu încolţită. În copilărie, mecanismul de apărare al lui Michael fusese să recunoască furia şi s-o provoace atunci când nu putea s-o aplaneze. Al Liei fusese să se îngroape sub atât de multe aparenţe înşelătoare, încât indiferent ce i-ar fi făcut oamenii, n-ar fi putut s-o rănească, pentru că n-ar fi putut s-o atingă pe fata *adevărată.*

Dean era excepţia.

— Când am venit aici, eram doar eu, Dean şi Judd.

Şi-a abandonat lingura în cutia cu îngheţată şi s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în podurile palmelor. Nu ştiam sigur de ce îmi spune toate astea, dar, măcar o dată, am ştiut că totul e adevărat.

— Eram pregătită să-l urăsc. Mă pricep să urăsc oamenii, dar Dean n-a insistat niciodată. Nu mi-a pus nici o singură întrebare la care să nu vreau să răspund. Într-o noapte, la câteva luni după ce mă mutasem aici, am încercat să ies din casă pe furiş. Mă pricep să fug.

Am adăugat şi elementele astea pe lista tot mai lungă de informaţii pe care le cunoşteam despre Lia.

— Dean m-a surprins. A spus că dacă plec, pleacă şi el cu mine. Am crezut că blufează, dar am descoperit că nu-i aşa.

Am fugit. Şi a venit după mine. Am lipsit trei zile. Eu mai trăisem pe străzi, dar el nu. A stat treaz noaptea ca să pot dormi. Uneori mă trezeam şi descopeream că stă de veghe. Nu s-a uitat niciodată la mine aşa cum se uită

majoritatea băieţilor. Mă veghea, nu mă urmărea, a spus, tăcând apoi o clipă. Niciodată nu mi-a cerut nimic la schimb.
— N-ar face aşa ceva.
M-a privit cu un zâmbet firav.
— Nu, a recunoscut. N-ar face-o. În ultima zi, înainte să ne întoarcem, mi-a povestit despre tatăl lui, despre cum a ajuns aici, despre Briggs. Dean e singura persoană din câte cunosc care nu m-a minţit niciodată.
Şi acum nu-i mai vorbea deloc.
— Agenta Sterling a fost una dintre victimele tatălui său, am spus încet.
Privirea i-a zburat deodată spre mine. După inspiraţia ei abruptă, mi-am dat seama că recunoscuse adevărul cuvintelor mele şi că nu ştie cum să-l cuprindă cu mintea.
Nu mi s-a părut că-l trădez pe Dean spunându-i. Lia era familia lui. Îşi deschisese inima faţă de mine aşa cum, de regulă, nu făcea pentru nimeni şi asta mi-a dovedit cât de disperată e să se convingă că Dean nu i-a întors spatele doar pentru că a dat-o în bară. În momentul de faţă, viaţa lui era un câmp minat.
— Sterling are o urmă de arsură chiar aici, am spus, ducându-mi vârfurile degetelor la piept. A scăpat cumva. Cred că Dean a ajutat-o să fugă.
Lia a procesat informaţia cu o expresie indescifrabilă pe chip.
— Şi acum s-a întors, a spus într-un final, cu privirea aţintită spre un punct din zare. Şi Dean se gândeşte încontinuu doar la faptul că n-a ajutat-o îndeajuns.
Am dat din cap.
— Apoi Emerson Cole a murit şi Dean a ajuns într-o cameră de interogatorii cu tatăl său, am spus, aplecându-mă pe spate şi lăsându-mi capul să lovească uşor peretele casei cu un bufnet stins. S-a închis în sine pentru că a intrat în camera aia şi l-a ascultat pe Daniel Redding. A fost de parcă cineva i-ar fi aspirat sufletul din trup. Apoi agenta Sterling l-a informat că facem cercetări pe cont propriu…
— Informaţie care ţi-a scăpat *ţie,* a intervenit Lia.
— Sterling ştia deja că plecasem pe furiş, i-am spus. Şi apoi, nu i-am zis ce-am făcut *noi.* Nici că ai fost şi tu. I-am spus doar ce-am aflat.
— Informaţii care n-au nicio valoare, a spus, pentru că toţi studenţii de la cursul ăla – ca să nu mai vorbesc de asistent – au un alibi beton. Şi, în loc să se folosească de noi, aşa cum ar trebui, FBI-ul, în glorioasa lui înţelepciune,

ne ţine închişi aici, unde nu putem să facem nimic ca să rezolvăm cazul sau să-l ajutăm pe Dean, a continuat, înfăşurându-şi o şuviţă groasă de păr negru în jurul unui deget. Şi iat-o şi pe persoana noastră preferată!

I-am urmărit privirea. O maşină de culoare închisă intrase pe străduţa particulară. Dinăuntru a coborât agenta Sterling.

— Unde crezi că a fost? m-a întrebat Lia.

Sterling trecuse pe la casă mai devreme, doar ca să ia dosarele studenţilor, apoi plecase. Bănuisem că se întorsese la Briggs, dar nu era cu el acum.

Portiera pentru pasager din faţă s-a deschis şi a apărut directorul. Aveau aerul unor persoane care tocmai înduraseră un drum cu maşina foarte tensionat şi foarte tăcut.

— Crezi că directorul a venit să vorbească iar cu noi? am întrebat, coborând vocea, deşi erau atât de departe, încât probabil că nu era nevoie să şoptesc.

Lia mi-a acoperit gura şi m-a tras înapoi, ascunzându-ne parţial de privirile lor. A mijit ochii. Am încuviinţat, ca să-i arăt că înţelesesem, şi după o clipă, am înţeles de ce-i place atât de mult pe acoperiş.

Acustica era excelentă.

— Pot să-ţi împrumut maşina ca să ajungi acasă, a spus agenta Sterling pe tonul ei rezervat pentru interogatorii, implacabil şi stăpânit.

— Eu te-am rugat să mă aduci aici, i-a întors-o directorul cu o voce baritonală, la fel de liniştită ca a ei. Aş vrea să-i vorbesc băiatului.

— N-ai de ce să vorbeşti cu Dean.

— Mi se pare că uiţi care dintre noi e directorul, agentă.

— Iar tu se pare că uiţi că n-am fost singura care a început să pună întrebări după harababura stârnită de Locke.

A făcut o pauză, aşteptând ca vorbele sale să-şi atingă ţinta.

— Am relaţii la Biroul Naţional de Informaţii[9]. Cei de la Washington vorbesc. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă s-ar afla că FBI-ul se consultă cu fiul adolescent al lui Redding pentru rezolvarea cazului ăstuia?

— E singurul caz în care expunerea n-ar avea nicio consecinţă, a spus directorul, fără să-şi schimbe tonul nicio clipă. FBI-ul l-ar fi abordat chiar dacă n-ar fi lucrat pentru noi. Dacă directorul serviciilor de informaţii ne-ar întreba despre acest aspect – şi nu ne va întreba – ne-ar fi destul de uşor să-i explicăm situaţia. Fiul lui Redding a fost implicat şi în ancheta iniţială. Cunoaşte dedesubturile psihicului lui Redding mai bine decât oricine

altcineva – mai bine chiar şi decât tine.

— Am consimţit să vin şi să evaluez programul Înzestraţilor pentru că ai spus ar fi o greşeală să-l raportez la Washington.

În tonul agentei s-a strecurat o urmă discretă de emoţie, deşi n-am putut să-mi dau seama dacă e vorba de frustrare sau de altceva.

— Mi-ai spus că trebuie să-l văd cu ochii mei, ca să înţeleg exact ce anume aş desfiinţa.

Mă întrebasem de ce directorul îşi trimisese fiica aici, ştiind că programul i se pare o greşeală, şi tocmai aflasem răspunsul.

— Ai ascultat de mine atunci, a contrat liniştit directorul. Ai fi putut să depui raportul, dar n-ai făcut-o.

— De parcă mi-ai lăsat vreo altă opţiune!

— N-am făcut decât să-ţi spun adevărul.

Tatăl lui Sterling şi-a privit ceasul, parcă pentru a reţine exact cât timp iroseşte pentru conversaţia asta.

— Doar programul ăsta îl împiedică pe *băiatul acela* s-o ia razna. Crezi că i-ar fi mai bine într-o familia adoptivă? Sau poate că ai vrea s-o arunc iarăşi în stradă pe Lia Zhang? Ar fi prinsă din nou în cele din urmă şi, de data asta, îţi garantez că ar fi judecată ca adultă.

Am simţit cum Lia se încordează lângă mine.

— Ai vrut să vin aici, a spus agenta printre dinţi. Am venit. Dar ai promis că vei asculta recomandările mele.

— Dacă ai fi rezonabilă, chiar le-aş *asculta*. Dar nu e rezonabil să-l ţii pe Dean Redding departe de ancheta asta.

Directorul i-a lăsat o clipă să răspundă şi apoi, văzând că tace, a adăugat:

— N-ai decât să-mi spui în continuare cât de *greşit* ţi se pare programul, dar în adâncul inimii, vrei să-l prinzi pe criminal la fel de mult ca mine. Abia te abţii să te foloseşti de Înzestraţi în acest scop şi, mai devreme sau mai târziu, vei uita de principii. Tu îmi vei spune *mie* că trebuie să depăşim limita asta.

Mă aşteptam ca Sterling să-i spună că se înşală. N-a fost aşa.

— Bineînţeles că vreau să mă folosesc de ei! a izbucnit. Dar aici nu-i vorba despre mine. Nici despre tine. Nici despre agenţie. Ci despre cei cinci adolescenţi care locuiesc în casa asta. Cinci oameni în carne şi oase pe care nu-i protejează decât regulile tale, pe care le impui şi apoi le încalci iar şi iar. Tu ai lăsat-o pe Cassie Hobbes să lucreze la cazul Locke. Tu ai insistat să-l ducem pe Dean să vorbească cu Redding. Stabileşti reguli şi le încalci,

dai semnale amestecate…

— Nu despre asta-i vorba, a întrerupt-o directorul.

Spre deosebire de fiica lui, tonul i-a rămas perfect impasibil.

— Nu eşti supărată din cauza semnalelor pe care îţi închipui că le dau. După cinci ani, încă eşti supărată pe mine pentru că i-am luat partea soţului tău în privinţa acestui program, în loc să ascult de tine.

— Fostului soţ.

— Tu l-ai părăsit. Tu ai părăsit FBI-ul.

— Vorbeşte deschis, tată. Te-am părăsit pe *tine.*

— Îţi dai seama în ce situaţie m-ai pus, Veronica? Cum să pretind loialitatea întregii agenţii când nici propria fiică nu s-a sinchisit să rămână în peisaj? După incidentul cu fata aceea Hawkins din timpul anchetei Nightshade, moralul era la pământ. Trebuia să prezentăm un front unit.

Agenta Sterling i-a întors spatele tatălui ei şi, când s-a întors din nou spre el, cuvintele i-au ţâşnit din gură ca nişte gloanţe dintr-un pistol.

— O chema Scarlett şi n-a fost un *incident!* Un psihopat a intrat pe furiş în laboratoarele *noastre* şi a omorât-o pe una de-a *noastră.* Şi eu, şi Tanner voiam cu orice preţ să dovedim ceva…

A tăcut deodată, respirând greoi.

— Am părăsit agenţia pentru că n-aveam ce căuta aici.

— Dar te-ai întors, a spus directorul. Nu de dragul meu. Te-ai întors de dragul acelui băiat. Ce ţi-a făcut Redding, ce a păţit Scarlett în timpul anchetei Nightshade – în mintea ta, toate sunt legate între ele. N-ai reuşit s-o salvezi pe ea, aşa că te-ai hotărât să-l salvezi pe el.

Sterling a făcut un pas spre tatăl ei.

— Trebuie să-l salveze cineva. Are doar şaptesprezece ani.

— Şi îl ajuta pe dragul lui tătic când avea doisprezece!

Abia m-am abţinut să sar de pe acoperiş şi să mă reped eu însămi la director. Alături, toată încordarea din trupul Liei s-a topit. Părea relaxată. Chiar prietenoasă. În cazul ei, asta însemna aproape fără îndoială că i se făcuse poftă de sânge.

Unii oameni se vor uita la Dean şi-l vor vedea mereu pe tatăl lui, am gândit vlăguită. Directorul nu doar că-l considera răspunzător pentru păcatele tatălui său – credea că-i fusese complice.

— Am încheiat subiectul, Veronica, a spus directorul, pierzându-şi răbdarea. Trebuie să vedem dacă printre vizitatorii lui Redding există vreo persoană suspectă în această anchetă. E nevoie să-ţi amintesc cine se

numără printre absolvenţii Universităţii Coloniale? Cererea insistentă de a rezolva cazul cât mai repede a venit de sus, agentă, a explicat, continuând apoi pe un ton mai blând: Ştiu că nu vrei să se adune cadavrele.

— Evident că vreau să-l prind înainte să mai sufere cineva.

Mă avertizase să nu mă implic emoţional în anchete, dar cea de faţă îi pătrunsese prin crăpăturile armurii.

— De aceea m-am dus eu însămi să-l văd pe Redding.

Directorul a încremenit.

— Te-am interceptat înainte să fi pus în practică planul ăsta nechibzuit.

Agenta i-a zâmbit, arătându-şi dinţii.

— Aşa să fie?

— Veronica…

— În clipa de faţă, cred că prefer „agentă”. Căutai pe cineva care să-l debusoleze pe Redding. N-ai nevoie de Dean pentru asta. Eu sunt femeia care i-a scăpat printre degete, directore. Ştii ce înseamnă asta pentru un bărbat ca el.

— Ştiu că nu vreau să te apropii de el.

Pentru întâia oară, directorul chiar părea să-i vorbească asemenea unui tată.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu Dean.

Sterling nu se dădea în lături să profite de avantajul câştigat, oricât de mic ar fi fost.

— Lasă-mă să-i arăt eu registrul vizitatorilor. Dacă cunoaşte vreo informaţie relevantă, îmi va spune. Are încredere în mine.

După zece sau cincisprezece secunde de tăcere, directorul a dat scurt din cap.

— Fie. Dar, dacă tu şi Briggs nu obţineţi rezultate, voi aduce pe cineva care să le obţină în locul vostru.

CAPITOLUL 28

Nici Lia, nici eu n-am scos o şoaptă până când directorul şi agenta Sterling nu s-au făcut nevăzuţi.

— Şi eu credeam că familia mea are probleme, a spus Lia.

S-a ridicat şi şi-a întins muşchii, arcuindu-şi spatele şi apoi învârtindu-se într-o parte şi-n alta.

— A vorbit sincer când a spus că e preocupată de binele nostru. N-a fost adevărul întreg, dar a fost adevărat. Ţi se încălzeşte inima, nu-i aşa?

Eram prea ocupată să analizez implicaţiile care decurgeau din informaţiile auzite ca să-i pot răspunde. După întâmplarea din vară, Sterling ameninţase să ne desfiinţeze programul. Directorul o împiedicase să se plângă superiorilor lor atrăgându-i atenţia tocmai asupra problemei pe care i-o explicasem şi eu: normalitatea nu mai era posibilă pentru niciunul dintre noi. Măcar eu aş fi avut unde să mă întorc. Dean nu avea un asemenea cămin. Nici Lia. Tatăl lui Michael era violent. Erau şanse mari ca tocmai familia lui Sloane să-i fi băgat în cap că spune şi face ce nu trebuie în 86,5% din situaţii.

Mama murise şi tata nu se implica mai deloc în viaţa mea. Şi eu eram chiar norocoasă.

— Directorul îi spune lui Dean *băiatul,* am observat, gândindu-mă o clipă la semnificaţia acestui fapt. Nu vrea să se gândească la el ca la o persoană. *Băiatul* e o prelungire a tatălui său. *Băiatul* e doar un mijloc folosit pentru atingerea unui scop.

Aşa vorbea bărbatul care i se adresa propriei fiice cu titlul de *agentă.*

Ea e cea care ţi-a călcat pe urme. Dintre toţi copiii tăi, ea îţi seamănă cel mai mult. Pe ea trebuia s-o laşi în locul tău şi apoi, deodată, a plecat.

— Directorul chiar crede că Dean l-a ajutat pe tatăl lui.

Lia m-a lăsat să rumeg informaţia asta câteva secunde, apoi a continuat:

— Nu-i clar cu ce anume crede că l-a ajutat pe Redding, dar după tonul cu care a vorbit, e cert că ideea asta nu-i doar o presupunere pentru el. În ochii lui, vinovăţia lui Dean e o certitudine.

— Avea doisprezece ani când a fost arestat tatăl lui! am izbucnit, dar înţelegând că, în cazul ei, nu era nevoie să fac niciun efort de convingere, mi-am domolit indignarea. Ştiu că Dean ştia, am spus încet. Ştiu că-şi spune că ar fi trebuit să găsească o cale de a-l opri, că dacă ar fi procedat diferit, ar

fi putut să le salveze pe femeile acelea, dar din câte am aflat de la cursul lui Fogle, Redding a comis crime timp de cinci ani înainte să fie prins. Dean probabil că avea şapte ani.

Îmi spusese la un moment dat că nu ştiuse despre activităţile tatălui său *la început.* Dar mai târziu…

M-a silit să privesc. Cuvintele lui mi s-au înfipt în minte, ca nişte resturi de mâncare între dinţi.

M-am forţat să revin cu gândul în prezent.

— Oare Sterling – Sterling a noastră – a fost sinceră când a spus c-o să-i ceară lui Dean părerea cu privire la registrul vizitatorilor?

— Da, a răspuns ea. A fost.

— Poate că începe să înţeleagă că nu poate să-l apere de toate astea. Nu poate decât să intervină când e cazul şi să se asigure că nu înfruntă provocarea de unul singur.

Cuvintele mele au plutit în aer. Încă de la început, fusesem de părere că Sterling şi Briggs nu-l ajută cu nimic când îi ascund situaţia, dar din perspectiva lui, eu, Lia şi Michael procedaserăm exact la fel. *Când eu mă aflam în centrul unei anchete,* am gândit încet, *dacă aş fi descoperit că ceilalţi fac cercetări fără să-mi spună, nu m-aş fi simţit protejată.*

M-aş fi simţit trădată.

— Cum spui tu, Cassandra Hobbes.

Lia s-a răsucit pe călcâie şi a pornit înapoi spre fereastra dormitorului ei. A păşit pe vârfurile degetelor, ca şi când acoperişul ar fi fost o frânghie suspendată şi, în câteva secunde, ar fi urmat să facă o acrobaţie uluitoare.

— Ai uitat îngheţata! i-am strigat din urmă.

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Iar tu ai uitat descoperirea cea mai interesantă pe care am făcut-o în timpul acestei scurte ieşiri.

Mă concentrasem atât de mult asupra lanţului evenimentelor care o aduseseră pe Sterling aici şi la observaţiile directorului cu privire la Dean, încât nu-mi îngăduisem să procesez şi restul conversaţiei lor.

— Ancheta Nightshade?

Am luat îngheţata şi m-am pregătit să mă ridic, dar răspunsul Liei m-a ţintuit locului.

— Ancheta Nightshade – indiferent ce-o fi fost şi asta – şi persoana care a suportat consecinţele modului în care s-a desfăşurat.

— Scarlett, am spus, amintindu-mi momentele petrecute lângă

penitenciar, când înţelesesem că agenta Sterling pierduse pe cineva şi că se învinuieşte pe sine.

Lia a trecut de colţ. N-o mai vedeam, dar am auzit-o clar:

— Nu doar Scarlett, a replicat. Ci Scarlett *Hawkins*.

CAPITOLUL 29

Persoana pe care o pierduse agenta Sterling pentru că i-a păsat prea mult, pentru că a fost dispusă să facă orice pentru a salva vieţi, avea acelaşi nume de familie ca Judd.

Fiica lui, am presupus. Judd era cam de aceeaşi vârstă cu directorul şi modul în care se purta cu agenta Sterling nu era doar familiar – era de-a dreptul părintesc. Acum îmi era uşor să-i înţeleg atitudinea faţă de director. Judd îşi pierduse copilul şi principala grijă a domnului Sterling fusese *moralul.*

Am pus cap la cap informaţiile cunoscute. Scarlett Hawkins şi agenta Sterling au fost prietene. Amândouă au lucrat la FBI. Scarlett a fost ucisă. Briggs a început să apeleze la ajutorul lui Dean pentru rezolvarea anchetelor. Agenta Sterling a părăsit FBI-ul… şi-a părăsit soţul.

Când directorul descoperise ce face Briggs, îi oficializase activitatea. Dean se mutase în casa asta. Cu Judd.

Eram atât de absorbită de propriile gânduri, încât aproape că n-am văzut silueta care traversa fără zgomot peluza din faţa casei. Soarele apusese cu totul, aşa că mi-a luat o clipă să-i recunosc mersul, cu mâinile în buzunare, cu umerii aplecaţi. Gluga hanoracului aproape că-i ascundea faţa cu totul. Părul – care trebuia tuns neapărat – i-o acoperea până la capăt.

Dean. Ieşind din casă pe furiş. Eram deja la jumătatea drumului spre fereastra Liei când mi-am dat seama că mă pusesem în mişcare. M-am forţat să nu privesc în jos şi să străbat acoperişul până la capăt. Recunoscătoare pentru faptul că lăsase fereastra deschisă, am intrat în cameră şi am coborât scările în fugă.

Măcar de data asta, nu m-am întâlnit cu nimeni. Când în sfârşit am ajuns la uşa de la intrare, Dean deja era la jumătatea cvartalului. Am luat-o la fugă ca să-l ajung din urmă.

— Dean!

M-a ignorat şi a mers mai departe.

— Îmi pare rău! i-am strigat.

Cuvintele mele au răsunat în aerul nopţii, insuficiente, dar răspicate.

— Eu şi Lia ar fi trebuit să-ţi spunem că ne ducem la petrecerea aia. Credeam că putem să găsim vreun indiciu care le-a scăpat agenţilor. Voiam doar să rezolvăm cazul.

— Pentru mine, a spus Dean, fără să se întoarcă, dar oprindu-se din mers. Voiaţi să rezolvaţi cazul pentru mine.

— Chiar am greşit atât de mult? am întrebat, oprindu-mă brusc în spatele lui. Oamenii au dreptul să ţină la tine şi să nu-mi spui că, atunci când ţin la tine, au de suferit. Ideea asta n-a pornit de la tine. Altcineva ţi-a băgat-o în cap. Tatăl tău vrea să gândeşti aşa, pentru că nu vrea să te apropii de nimeni altcineva. Mereu a vrut să te ţină doar pentru el şi de fiecare dată când ne respingi, îi dai *exact* ce-şi doreşte.

Dean tot nu s-a întors, aşa că am făcut trei paşi şi m-am oprit în faţa lui. Marginea glugii îi atârna peste chip. I-am dat-o pe spate. Nu s-a mişcat. I-am cuprins în mâini ambii obraji şi i-am ridicat faţa.

Aşa cum o ridicase Michael pe a mea ca să-l privesc în ochi.

Ce faci, Cassie?

Nu puteam să dau înapoi, nu acum. Indiferent de consecinţe. Dean avea nevoie de asta – de un contact fizic. Trebuia să ştie că nu mi-e frică de el, că nu e singur.

I-am îndepărtat părul de pe pomeţi şi mi-a întâlnit privirea cu ochii lui întunecaţi.

— Ţi s-a spus vreodată că vezi prea multe? m-a întrebat.

Am reuşit să-i zâmbesc uşor.

— Mi s-a spus că aş face bine să nu le dezvălui chiar pe toate.

— Nu poţi, a răspuns, cu buzele arcuindu-i-se aproape imperceptibil în sus. Nu ţi-ai propus să spui nimic din toate astea. Nici nu sunt sigur că le ştiai înainte să-ţi fi ieşit din gură.

Avea dreptate. Acum, după ce o spusesem, mi-am dat seama că e adevărat: tatăl lui Dean nu voia să-l împartă cu alţii. *Eu l-am făcut,* spusese în timpul acelui interogatoriu desfăşurat de Briggs. Voia ca Dean să se învinuiască pentru toate femeile pe care Daniel Redding le omorâse, pentru că învinuindu-se pe sine, spunându-şi că nu merită să fie iubit, Dean avea să ţină lumea la distanţă. Avea să rămână fiul tatălui său – şi nimic altceva.

— Unde te duci? l-am întrebat încet.

Mi-am coborât mâinile de pe faţa lui, dar n-au ajuns mai jos de gâtul său.

E o greşeală ce faci.

E bine ce faci.

Gândurile astea mi-au venit unul după altul, la volum maxim. În orice clipă, Dean avea să se ferească de atingerea mea.

Dar n-a fost aşa.

Nici eu n-am dat înapoi.

— Nu pot să aştept cu mâinile în sân să apară următorul cadavru. Directorul îşi imaginează că poate să mă închidă într-un sertar şi să mă scoată afară doar când îi sunt *util.* Agenta Sterling a încercat să-l scuze, dar eu ştiu ce-şi spune în sinea lui.

Îşi spune că-i eşti dator, am gândit, simţind cum îi accelerează pulsul sub degetele mele. *Îşi spune că face o favoare lumii pentru că te transformă în unealta lui.*

— Unde te duci? am repetat întrebarea.

— Agenta Sterling mi-a arătat o listă.

M-a apucat de încheieturi şi mi-a luat mâinile de pe gâtul lui. Nu mi-a dat drumul şi a rămas nemişcat pe trotuar, deplasându-şi încet degetele de pe încheieturile spre degetele mele, până când mâinile ni s-au împletit.

— Voia să vadă dacă-l recunosc pe vreunul dintre vizitatorii tatei, dacă-mi sare ceva în ochi.

— Şi ţi-a sărit ceva în ochi?

Dean a încuviinţat din cap scurt, dar nu mi-a dat drumul mâinilor.

— Una dintre vizitatoare locuieşte în oraşul meu natal.

Am aşteptat să-mi dea mai multe explicaţii.

— Daniel a omorât femei în oraşul acela, Cassie. Pe învăţătoarea mea din clasa a patra. A ucis persoane aflate doar în trecere prin zonă. Locuitorii, prietenii noştri, vecinii noştri – n-au suportat nici să se *uite* la mine după ce s-a aflat adevărul. Ce motiv ar avea cineva de acolo să-l viziteze?

Nu erau întrebări retorice. Erau întrebări la care era hotărât să găsească răspunsul chiar el.

— Te duci acasă, am spus.

Am ştiut că e adevărat înainte să-mi confirme.

— Broken Springs nu mai e „acasă” pentru mine de foarte mult timp.

A făcut un pas în spate, eliberându-mi mâinile şi trăgându-şi din nou gluga peste cap.

— Ştiu ce fel de femei îl vizitează pe tatăl meu la închisoare. Sunt fascinate de el. Obsedate.

— Destul de obsedate încât să-i imite crimele?

— Destul de obsedate încât să nu coopereze cu FBI-ul, a răspuns. Atât de obsedate, încât ar fi *nespus* de încântate să vorbească cu mine.

Nu i-am spus că absolut toţi, de la Briggs la Judd, aveau să-l omoare pentru fapta asta. Aveam, totuşi, o problemă cu momentul ales pentru

plecare.

— La ce oră o să ajungi acolo? Şi, de fapt, *cum* o să ajungi acolo?

Dean n-a răspuns.

— Aşteaptă, i-am spus. Aşteaptă până mâine-dimineaţă. Sterling o să plece cu Briggs. Pot să merg cu tine. Sau poate să meargă Lia. Un ucigaş umblă liber prin zonă. N-ar trebui să te duci nicăieri de unul singur.

— Nu, a spus Dean, strâmbându-se de parcă ar fi gustat ceva acru. Asta-i strategia Liei.

Îi cerusem iertare pentru că mă apucasem de anchetă fără el. Ea nu-şi ceruse. O cunoşteam suficient de bine încât să înţeleg că n-o va face. Ştia şi Dean.

— Ia-o uşor, i-am spus. Nu ştiu ce i-ai zis, dar suferă profund.

— Aşa şi trebuie, a replicat, încordându-şi maxilarul cu încăpăţânare. Eu sunt singurul de care ascultă. Eu sunt cel care-şi face griji când pleacă singură cu doi străini în toiul unei investigaţii criminale. Îţi închipui că ar putea altcineva s-o convingă să nu o facă din nou?

— Înţeleg ce spui, i-am zis. Dar nu eşti doar singurul de care ascultă. Eşti şi singurul în care are încredere. Nu-şi permite să te piardă. Nu-ţi permiţi nici tu.

— Fie, a spus Dean. Îmi amân plecarea spre Broken Springs până mâine-dimineaţă şi o să vorbesc cu ea înainte să plec.

Odată implicată, mă îndoiam că Lia l-ar lăsa să plece singur. Dacă nu voia să o ia pe una dintre noi cu el, putea măcar să-l ia pe Michael. Poate că ideea asta era o reţetă sigură pentru o excursie încheiată cu o bătaie, dar măcar, în felul acesta, Dean ar fi avut un ajutor.

Michael nu-l detestă. Detestă faptul că e furios şi că-şi înăbuşă furia. Detestă faptul că ştie cum a fost copilăria lui. Detestă ideea de a-l lăsa cu mine.

M-am întors şi am pornit înapoi spre casă, cu mintea vuind de gânduri legate de Michael, de Dean şi de mine. Am străbătut doi metri înainte ca Dean să-mi vină alături. Nu voiam să mă gândesc la căldura trupului său lângă al meu. Nu voiam să-mi *doresc* să-l iau de mână.

Aşa că m-am forţat să rămân pe un teritoriu mai sigur.

— Ai auzit vreodată ca Judd să fi avut o fiică pe nume Scarlett?

CAPITOLUL 30

A doua zi, dimineaţa, când m-am trezit, am descoperit că Michael lucrează din nou la maşina lui, afară. Am stat la fereastra dormitorului, urmărindu-l cum atacă bara de protecţie din faţă cu aparatul de şlefuit, ca şi când înlăturarea ruginii ar fi fost un sport olimpic. *O să distrugă maşina aia,* mi-am spus. Recondiţionarea nu era punctul lui forte.

— Te-ai trezit.

Mi-am întors privirea de la fereastră spre Sloane, care se ridicase în capul oaselor, în pat.

— M-am trezit.

— La ce te uiţi?

Am căutat o cale de a evita să-i răspund la întrebare, dar nu mi-a venit nicio idee.

— La Michael, am spus.

Sloane m-a privit un moment, aşa cum un arheolog ar privi picturile găsite pe peretele unei peşteri. Având în vedere cum îi funcţiona creierul, probabil că ar fi avut mai mult succes la citirea hieroglifelor.

— Tu şi Michael, a spus încet.

— Nu e nimic între mine şi Michael, am răspuns prompt. Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Tu şi Dean?

— Nu e nimic între mine şi Dean.

S-a uitat la mine încă trei secunde, apoi:

— Mă dau bătută.

Evident, îşi epuizase capacitatea de a purta discuţii de fete. Slavă Domnului! A dispărut în dulapul cu haine şi, pornind spre uşă, mi-am amintit deodată de promisiunea făcută.

— S-ar putea să plec undeva azi, i-am spus. Cu Dean.

Sloane a ieşit din dulap îmbrăcată pe jumătate.

— Dar ai spus…

— Nu în sensul ăla, am adăugat repede. E vorba despre anchetă. Nu ştiu exact care-i planul, dar mă pregătesc să aflu, am spus, ezitând apoi un moment. Ţi-am promis că data viitoare o să te includ în demersurile noastre. Uite că te includ.

Sloane şi-a pus un tricou. A tăcut câteva secunde. Când a vorbit, a zâmbit

radios.

— Consideră-mă inclusă.

Împreună, l-am găsit pe Dean în bucătărie alături de Lia, care stătea aşezată pe blat, îmbrăcată cu o pijama albă şi încălţată cu pantofi roşii cu toc. Părul îi era liber şi nepieptănat. Vorbeau atât de încet, încât n-am înţeles ce spun.

Lia m-a zărit pe deasupra umărului lui Dean şi, cu o sclipire necurată în ochi, a sărit de pe blat. Tocurile nici nu i s-au clătinat când a aterizat.

— Amorezul nostru spune că aseară l-ai împiedicat să facă ceva prostesc, a spus rânjind. Eu, una, nu vreau să ştiu cum l-ai *convins* să-şi ţină caii în frâu. Au fost ţinuţi. Scuteşte-mi urechile sensibile de detalii, bine?

— Lia! a izbucnit Dean.

Sloane a ridicat mâna.

— Am întrebări legate de detaliile astea sensibile.

— Mai târziu, i-a spus Lia.

S-a întins şi i-a mângâiat obrazul lui Dean. El a mijit ochii şi ea şi-a împreunat frumos mâinile în faţă.

— O să fiu cuminte, a promis. Pe onoarea mea de cercetaşă.

Dean a mormăit ceva în barbă.

— Roşu-în-obraji. Grimasă. Rânjet, a spus Michael, intrând agale şi etichetându-ne pe fiecare din mers. Iar Sloane e perplexă. Am pierdut toată distracţia.

Aproape că am simţit cum se străduieşte să nu tragă prea multe concluzii plecând de la grimasa lui Dean şi obrajii mei îmbujoraţi. *Încerca* să-mi respecte intimitatea. Din nefericire, nu-şi putea stăpâni abilitatea, aşa cum nici eu nu puteam s-o stăpânesc pe-a mea.

— Townsend, a spus Dean, dregându-şi glasul.

Michael şi-a îndreptat toată atenţia spre el.

— Ai nevoie de ceva, a spus, privindu-i maxilarul încordat şi linia subţire a buzelor. Dar nu vrei să mă rogi, a continuat, zâmbind. E ca un plasture – smulge-l dintr-o mişcare!

— Are nevoie de un şofer şi o maşină, a spus Lia, ca să nu fie nevoit s-o facă Dean. Iar tu o să-l ajuţi.

— Chiar aşa? a întrebat Michael, prefăcându-se cu destul de multă abilitate că e surprins.

— Ţi-aş fi recunoscător, a spus Dean, aruncându-i Liei o privire pe care

am interpretat-o drept: *Nu te băga!*

— Şi, mă rog, unde mergem? a întrebat Michael.

— Să vorbim cu cineva.

Se vedea că nu vrea să-i spună mai mult. Mă aşteptam ca Michael să-l lase să se perpelească, să-l silească să-l roage explicit, dar n-a făcut decât să se uite la el câteva secunde şi să încuviinţeze din cap.

— Nu vreau să aud critici la adresa şofatului meu, a spus liniştit. Şi-mi rămâi dator.

— S-a făcut.

— Excelent! a izbucnit Lia, cu o încântare de sine exagerată. Aşadar, Michael se duce cu Dean şi Cassie, iar eu şi Sloane ne vom ocupa cu distragerea atenţiei.

— Îmi place planul ăsta, a declarat ea vesel. Mă pricep să distrag atenţia.

Michael şi Dean nu erau la fel de entuziasmaţi.

— Cassie nu vine cu noi, au spus în acelaşi timp.

— Ce situaţie stânjenitoare! a observat Lia, privind când la unul, când la celălalt. Parcă văd că-n curând o să începeţi să vă împletiţi părul unul altuia.

Într-o bună zi, eram destul de sigură că Lia avea să scrie o carte intitulată *Cum să faci o situaţie stânjenitoare să fie şi mai penibilă.*

— Cassie e fată mare, a continuat ea. Poate să hotărască singură. Dacă vrea să meargă cu voi, merge cu voi.

Nu prea am înţeles de ce insistă să-i însoţesc şi nici de ce se oferă să rămână acasă.

— Şi eu, şi Dean suntem profileri, i-am atras atenţia. N-aş fi în plus?

Singura contribuţie pe care aş fi adus-o ar fi fost spiritul obiectiv. Cu talentul ei, Lia ar fi fost o opţiune mai bună.

— Nu te supăra – şi-a început fraza în aşa fel încât să garanteze, mai mult sau mai puţin, că următoarele ei cuvinte vor fi jignitoare –, dar pur şi simplu nu poţi să minţi, Cassie. Agenta Sterling a aflat atât de repede de la tine adevărul despre ultima noastră mică *aventură*, încât mi-e ruşine când mă gândesc. Pe bune. Dacă ai rămâne aici, ne-ar prinde pe toţi din cauza ta. Şi apoi, a adăugat, cu un rânjet întipărit pe chip, ar fi şanse mai mici ca dragii noştri Tweedledee şi Tweedledum să fie ucişi – sau să se ucidă unul pe celălalt – dacă i-ai însoţi.

Mi-am amintit cum dansase Lia cu Michael doar ca să-l irite pe Dean şi faptul că Michael nu se poate abţine să pună paie pe foc. Michael, Lia şi Dean, închişi într-o maşină, ar fi un dezastru.

— Eu sunt Tweedledee! a spus Michael cu seninătate.

— Bine, i-am spus Liei. Mă duc cu ei.

Preţ de o clipă, am crezut că Dean o să se împotrivească, dar n-a fost aşa.

— Sunt gata de plecare, dacă sunteţi şi voi, a spus aspru.

Michael a zâmbit, întâi spre Dean, apoi spre mine.

— M-am născut pregătit.

Am mers cu maşina până la Broken Springs, Virginia, într-o tăcere încordată şi stânjenitoare.

— Bine, ajunge! a anunţat Michael când liniştea a devenit insuportabilă. Dau drumul la radio. Cineva o să cânte. Nu m-aş supăra nici dacă cineva ar dansa în maşină. Dar următoarea persoană a cărei expresii se apropie de *morocănoasă* primeşte un pumn în nas. Doar dacă nu cumva e vorba de Cassie. Dacă mai face ea feţe morocănoase, îl pocnesc în nas pe Dean.

Dinspre acesta s-a auzit un sunet înfundat. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că râdea. Era o ameninţare tipică pentru Michael – absolut ireverenţioasă, deşi nu mă îndoiam că ar fi în stare să se ţină de cuvânt.

— Fie, am spus, fără feţe morocănoase, dar şi fără radio. Mai bine vorbim.

Propunerea mea a părut să-i alarmeze pe ocupanţii scaunelor din faţă.

— Despre anchetă, am clarificat. Să vorbim despre anchetă. Ce ştim despre femeia pe care urmează s-o vizităm?

— Trina Simms, a spus Dean. Din câte am văzut în registrul vizitatorilor pe care mi l-a arătat agenta Sterling, l-a vizitat pe tatăl meu din ce în ce mai des în ultimii trei ani, ne-a informat, scrâşnind din dinţi. Am motive să cred că au o relaţie romantică, cel puţin din partea ei.

Nu l-am întrebat care sunt motivele respective. Nu l-a întrebat nici Michael.

— Mă îndoiesc că l-a cunoscut înainte să fi fost închis, a continuat Dean, pronunţând fiecare cuvânt ca şi când n-ar fi avut nicio importanţă – pentru că, dacă le-ar fi acordat vreuna, ar fi căpătat prea multă. E trecută de patruzeci de ani. Probabil că s-a convins singură că tata e nevinovat sau că femeile pe care le-a ucis meritau să moară.

Întrebarea adevărată nu era cum îşi justificase Trina Simms interesul faţă de un bărbat pe care majoritatea oamenilor îl considerau un monstru. Întrebarea adevărată era dacă nu cumva era şi ea o criminală. În cazul acesta, oare îşi considera crimele nişte dovezi de dragoste? Se gândise că

tatăl lui Dean o să fie mândru de ea? Că omorurile o s-o apropie de el?

Am ştiut instinctiv că lui Daniel Redding nu-i pasă de femeia asta. Nu-i pasă de oameni, punct. E insensibil. Străin de emoţii. Sentimentul cel mai apropiat de dragoste pe care-l trăise vreodată este cel pe care-l nutrea faţă de Dean şi acela pornise mai curând din narcisism. Dean îi merita atenţia pentru că era al *lui*.

— Care-i planul? a întrebat Michael. Îi batem la uşă, pur şi simplu?

Dean a ridicat din umeri.

— Ai vreo idee mai bună?

— Ăsta-i spectacolul tău, i-a spus Michael. Eu sunt doar şoferul.

— Ar fi mai bine să intru singur, a observat Dean.

Am deschis gura, vrând să-i spun că n-o să se ducă singur nicăieri, dar Michael mi-a luat-o înainte.

— Nu se poate, prietene, a declarat. Nu degeaba am venit cu tine. Mai mult, Cassie ar încerca să intre după tine, apoi eu aş intra după ea şi aşa mai departe… a încheiat cu un aer rău prevestitor.

— Fie, a capitulat Dean. Intrăm în grup. O să-i spun că suntem prieteni.

— Genial tertip! a observat Michael.

Atunci mi-am dat seama că nu acceptase să-l aducă aici cu maşina pentru mine, şi nici pentru Lia. În ciuda tuturor lucrurilor pe care mi le spusese despre relaţia lor din trecut, o făcuse pentru Dean.

— Lăsaţi-mă pe mine să-i vorbesc, a spus Dean. Dacă avem noroc, o să fie atât de captivată de mine, încât n-o să poată fi atentă la niciunul dintre voi. Dacă reuşiţi s-o citiţi, cu atât mai bine! Intrăm. Ieşim. Cu puţin noroc, o să ajungem acasă înainte să observe cineva că am plecat.

La prima vedere, planul părea simplu, dar n-aş fi putut să asociez *norocul* cu niciuna dintre persoanele prezente în maşină. Gândul acesta încă îmi zăbovea în minte când Michael a trecut pe lângă un indicator: BINE AŢI VENIT ÎN BROKEN SPRINGS, NUMĂR DE LOCUITORI: 4140.

CAPITOLUL 31

Trina Simms locuia într-o casă cu un etaj, de culoarea fructelor de avocado. Gazonul crescuse prea mult, dar răsadurile cu flori fuseseră în mod clar plivite. Pe veranda din faţă era aşezat un preş de întâmpinare în culori pastel. Dean a apăsat butonul de sonerie. Nu s-a întâmplat nimic.

— Soneria e stricată, s-a auzit o voce.

De după colţul casei a apărut un băiat tuns periuţă. Era blond şi palid şi părea grăbit. La prima vedere, aş fi zis că e cam de aceeaşi vârstă cu noi, dar, când s-a apropiat, mi-am dat seama că e cel puţin cu câţiva ani mai mare. Vorbea cu un accent ca al lui Dean, dar mai pronunţat. Ne-a zâmbit politicos, mai mult dintr-un reflex tipic zonei în care ne aflam decât din curtoazie.

— Vindeţi ceva?

Privirea i-a alunecat peste Dean şi Michael şi s-a oprit asupra mea.

— Nu, a răspuns Dean, atrăgându-i atenţia înapoi asupra lui.

— V-aţi rătăcit? a întrebat bărbatul.

— O căutăm pe Trina Simms, a spus Michael, cu ochii pironiţi la el.

Am făcut un pas mic în lături, ca să-i văd faţa mai bine lui Michael. El ar fi observat primul dacă zâmbetul acela politicos ar fi ascuns altceva.

— Cine sunteţi? a întrebat tipul blond.

— Suntem oamenii care o caută pe Trina Simms, a spus Dean.

A spus-o fără nicio urmă de agresivitate, pe un ton lipsit de orice provocare, dar zâmbetul s-a evaporat de pe chipul străinului.

— Ce treabă aveţi cu mama?

Aşadar, Trina Simms avea un fiu – un fiu considerabil mai înalt şi mai solid decât Michael şi Dean.

— Christopher! a răsunat un ţipăt nazal.

— Mai bine aţi pleca, a zis fiul Trinei pe un ton jos, grav şi liniştitor, deşi cuvintele pe care le spunea nu erau deloc aşa. Mama nu agreează vizitatorii.

Am coborât ochii la preşul în culori vesele, pe care scria: *Bine aţi venit!* Uşa de la intrare s-a deschis deodată şi am sărit în lături, abia reuşind să-mi păstrez echilibrul.

— Christopher, unde-i…?

Femeia care ieşise s-a oprit brusc. Ne-a privit o clipă cu ochii mijiţi. Apoi a zâmbit luminos.

— Vizitatori! a spus. Ce vindeţi?

— Nu vindem nimic, a spus Dean. Am venit să vă vorbim – dacă sunteţi Trina Simms.

Accentul lui Dean era mai pronunţat decât îl auzisem vreodată. Femeia i-a zâmbit şi mi-am amintit ce spusese Daniel Redding despre el, că în copilărie lumea se îndrăgostea de el la prima vedere.

— Da, sunt Trina, a spus femeia. Pentru numele lui Dumnezeu, Christopher, nu mai sta cocârjat! Nu vezi că avem musafiri?

Fiul ei nici n-a încercat să se îndrepte de spate. Din punctul meu de vedere, nu stătea aplecat deloc. Mi-am întors atenţia înapoi spre mama lui. Părul ei arăta de parcă l-ar fi ţinut în bigudiuri toată dimineaţa. Era nemachiată, cu excepţia rujului roşu.

— Bănuiesc că ar fi o îndrăzneală prea mare să sper că sunteţi prieteni de-ai lui Christopher? ne-a întrebat. Are foarte mulţi, dar nu-i aduce acasă niciodată.

— Nu, a răspuns Dean. Abia ne-am cunoscut.

Dacă prin „cunoscut” înţelegea *măsurat din priviri*.

— Ce drăguţă eşti!

Mi-a luat o clipă să înţeleg că Trina vorbeşte cu mine.

— Cât păr ai!

Părul meu era uşor mai lung şi mai des decât al majorităţii fetelor – dar nu merita atâta atenţie.

— Şi pantofii ăştia! a continuat Trina. Ce comoară!

Purtam tenişi de pânză.

— Mereu mi-am dorit o fiică, a mărturisit.

— Îi invităm înăuntru sau nu, mamă? a întrebat Christopher cu o notă uşor încordată în voce.

— Ah! a exclamat ea, încremenind deodată. Nu ştiu dacă ar fi bine.

Dacă fiul tău n-ar fi spus nimic, ne-ai fi invitat chiar tu, am gândit. Ceva din interacţiunea lor mă nelinişte.

— I-ai întrebat de ce au venit? a continuat Trina, punându-şi mâinile în şold. Trei străini apar pe veranda mamei tale şi tu nici nu…

— Ne-a întrebat, dar n-am apucat să mă prezint, a intervenit Dean. Mă numesc Dean.

Un licăr de interes i-a sclipit femeii în ochi.

— Dean? a repetat, făcând un pas în faţă şi îmbrâncindu-mă în lături. Dean şi mai cum?

El nu s-a mişcat, n-a clipit, n-a reacţionat în niciun fel sub privirea ei atentă.

— Redding, a spus, privind spre Christopher şi înapoi spre Trina. Înţeleg că-l cunoaşteţi pe tatăl meu.

CAPITOLUL 32

Interiorul locuinţei familiei Simms contrasta puternic cu peluza neglijată din faţă. Podelele erau de o curăţenie imaculată. Toate suprafeţele erau încărcate cu bibelouri de porţelan. Zeci de fotografii înrămate erau agăţate de pereţii holului: Christopher în nesfârşite poze şcolare, având aceeaşi expresie gravă în fiecare. O singură fotografie întruchipa un bărbat. Am privit-o mai de aproape şi am înlemnit. Bărbatul zâmbea călduros. Avea câteva riduri la colţurile ochilor. L-am recunoscut.

Daniel Redding. Ce fel de femeie colecţiona milieuri şi-şi atârna de perete fotografia unui ucigaş în serie?

— I-ai moştenit ochii, a spus, conducându-ne în camera de zi.

S-a aşezat faţă în faţă cu Dean. Privirea ei nu i-a părăsit chipul nicio clipă, ca şi când ar fi încercat să-l memoreze. De parcă ar fi fost hămesită şi şi-ar fi găsit hrana în persoana lui.

— În rest… Ei bine, Daniel a spus mereu că ai moştenit multe trăsături de la mama ta, a spus, tăcând apoi o clipă, cu buzele ţuguiate. Nu pot spune c-am cunoscut-o. N-a copilărit aici, să ştii. Daniel s-a dus la facultate – mereu a fost atât de isteţ! S-a întors cu ea. Apoi ai apărut tu, fireşte.

— Vă cunoaşteţi cu tatăl meu din copilărie? a întrebat Dean.

Tonul îi era de o politeţe desăvârşită. Părea perfect degajat. Suferea.

— Nu, a spus Trina, încordându-şi buzele din nou, ca apoi să-i explice: Era mai mic decât mine cu câţiva ani, să ştii – dar doamnele nu-şi dezvăluie vârsta niciodată.

— Ce cauţi aici?

Christopher i-a azvârlit întrebarea din pragul intrării în cameră, cu braţele încrucişate la piept. Faţa îi era voalată de umbre, dar vocea lui n-a lăsat loc de dubii cu privire la sentimentele sale faţă de întorsătura situaţiei. Nu-l voia pe Dean în casa lui. Nu voia poza tatălui său pe perete.

Îl înţelegeam.

— Dean e binevenit aici, a spus mama lui cu asprime. Dacă recursul o să meargă bine, locul ăsta s-ar putea să-i devină cămin.

— Recursul? a repetat Dean.

— Pentru anularea condamnării tatălui tău, a spus Trina cu un aer răbdător. Cu probele pe care i le-au plantat…

— Adică FBI-ul? a întrebat Michael.

Trina a făcut cu mâna spre el ca şi când ar fi alungat o muscă.

— Niciuna dintre percheziţiile alea n-a fost legală, a spus Trina. Niciuna.

— Tatăl meu chiar le-a omorât pe femeile acelea, a spus Dean, apoi a făcut o pauză. Dar ştiţi asta, nu-i aşa?

— Tatăl tău e un om sclipitor, i-a răspuns. Toţi oamenii sclipitori au nevoie de un mijloc de detensionare. Doar nu ne putem aştepta din partea lor să trăiască precum oamenii obişnuiţi. Ştii bine.

Familiaritatea cu care-i vorbea m-a scârbit. Credea că-l cunoaşte pe Dean. Că şi el o cunoaşte pe ea.

Dar oare ea a omorât-o pe Emerson Cole? Ea l-a ucis pe profesor? Pentru asta veniserăm aici. Asta trebuia să aflăm.

— Îmi imaginez că-i e greu unui bărbat ca Daniel, am spus.

Dean m-a luat discret de mână. Mi-a strâns-o în semn de avertisment, dar deja acaparasem atenţia Trinei.

— Să fie închis ca un animal, de parcă ar fi *inferior,* când de fapt…

— E *superior,* a încheiat ea.

— Ajunge! a spus Christopher, traversând camera. Trebuie să plecaţi.

M-a apucat de cot şi m-a ridicat cu forţa de pe canapea. M-am împiedicat, încercând să-i surprind ochii, să-mi dau seama ce-i trece prin cap, dacă *intenţionat* mă apucase cu atâta forţă…

Acum Dean era lângă mine şi în clipa următoare îl ţintuia pe fiul Trinei de perete, apăsându-i gâtul cu antebraţul. Contrastul dintre nuanţele pielii lor mi-a sărit în ochi – a lui Dean era bronzată şi a lui Christopher, palidă.

— Christopher! a izbucnit Trina. Tânăra domnişoară e *musafira* noastră.

Îşi înfoia pieptul agitată. *Nu, nu agitată,* mi-am dat seama. Văzând expresia de pe faţa lui Dean, văzând cum se mişcase, se *entuziasmase.*

Michael s-a dus la Dean şi l-a smuls de pe prada lui. Dean s-a zbătut în braţele lui o clipă, apoi a încremenit. Michael i-a dat drumul şi a scuturat uşor partea din faţă a tricoului lui Christopher, de parcă ar fi şters reverele unui sacou, deşi era un tricou vechi şi ponosit.

— Dacă te mai atingi de ea, i-a spus pe un ton degajat, Dean o să trebuiască să mă smulgă pe mine de la gâtul tău.

Îmi spusese cândva că atunci când se pierdea cu firea, se *pierdea cu firea.* I-am simţit furia sub tonul plăcut – dacă Christopher ar mai fi pus mâna pe mine, era posibil ca Dean să nu-l poată elibera din mâinile lui.

Fiul Trinei şi-a încleştat pumnii.

— N-ar fi trebuit să veniţi. E sinistru. Nu sunteţi sănătoşi la cap!

Pumnii i-au rămas în lături şi după o clipă, a ieşit cu paşi grei din camera de zi, apoi din casă. Uşa de la intrare s-a trântit cu putere.

— Mă tem că fiul meu nu prea înţelege relaţia dintre mine şi tatăl tău, i-a mărturisit Trina lui Dean. Avea doar nouă ani când ne-a părăsit tatăl lui şi…

A oftat.

— Mamele singure fac şi ele ce pot.

Dean s-a întors şi s-a aşezat lângă mine. Michael a rămas în picioare şi mi-am dat seama c-o urmăreşte dintr-un unghi din care era mai puţin probabil ca ea să-i observe privirea.

— Când a început relaţia cu tatăl lui Dean? am întrebat.

Nu aveţi nicio relaţie, am gândit. *Se foloseşte de tine.* Dar nu ştiam cu ce scop.

— Ne vedem cam de trei ani, a răspuns.

Părea încântată că-i pusesem întrebarea – acesta fiind, evident, motivul pentru care i-o şi pusesem. Gândul că suntem de acord cu relaţia lor avea să-i întărească iluzia în care trăia. Dean venise *în vizită.* Acesta nu era un interogatoriu. Era o conversaţie.

— Credeţi că noul caz o să-i afecteze şansele de la recurs? am întrebat.

S-a încruntat.

— Ce caz nou? a replicat.

Nu i-am răspuns. Trina s-a întors de la mine spre Dean.

— Despre ce vorbeşte, Dean? a întrebat. Ştii bine cât de importantă e perioada asta pentru situaţia juridică a tatălui tău.

Situaţia lui juridică e că-i un ucigaş în serie condamnat, mi-am spus. Gândindu-mă la interacţiunile mele cu Briggs şi Sterling – şi cu Dean însuşi –, m-am convins aproape fără niciun dubiu că cererea asta de recurs e la fel de fictivă precum credinţa naivă a Trinei că, dacă Redding senior ar fi eliberat, Daniel şi Dean s-ar muta aici.

— Pentru asta am venit, a spus el, uitându-se la mine pieziş şi urmându-mi exemplul. Ştiţi despre fata care a fost omorâtă la Universitatea Colonială? Şi despre profesorul care scria cartea aceea?

— Cei de la FBI au încercat să vorbească cu mine despre povestea *aia,* a pufnit. Ei ştiu că-l susţin pe tatăl tău. Au impresia că pot să mă întoarcă împotriva lui.

— Dar nu pot, am spus încurajator. Pentru că iubirea voastră e autentică.

Mi-am înăbuşit remuşcările provocate de gândul că profit de iluziile femeii. M-am forţat să-mi amintesc că ştie adevărata natură a lui Daniel

Redding: era un criminal. Pur şi simplu nu-i păsa.

— Cazul ăsta n-are nimic de-a face cu Daniel. *Nimic!* Tare ar vrea FBI-ul să-i mai treacă ceva la activ. Auzi, s-o lase pe gazon, în văzul tuturor! a pufnit. Daniel n-ar fi făcut în veci ceva atât de imprudent, atât de neglijent. Şi când mă gândesc că altcineva umblă de capul lui…

A clătinat din cap.

— Vrea recunoaştere, profită de reputaţia lui. Vă spun, e o adevărată crimă!

Omorul e o crimă, am gândit, dar n-am spus-o cu voce tare. Obţinuserăm ce ne trebuie. Trina Simms nu-şi pusese în gând să continue opera lui Daniel Redding – în ochii ei, imitatorul era un plagiator, un escroc. Era o femeie obsedată de curăţenie şi cu apucături de despot. Nimic din toate astea nu se putea spune despre AN-ul nostru.

Acesta era bărbat, avea între douăzeci şi treizeci de ani şi era dominat de alţii.

— Ar fi timpul să plecăm, a spus Dean.

Trina a bombănit şi s-a împotrivit, dar am pornit spre uşă.

— Dacă nu vă supăraţi că vă întreb, am spus înainte de plecare, ce fel de maşină are Christopher?

— O camionetă.

Dacă i s-a părut ciudată întrebarea, n-a arătat.

— Ce culoare? am întrebat.

— E greu de zis, a răspuns, pe acelaşi ton cu care-i vorbise în repetate rânduri fiului ei. Nu şi-o spală niciodată. Dar, din câte îmi amintesc, e neagră.

M-am cutremurat cu gândul la profilul primit de la agenta Sterling şi am simţit urma atingerii lui Christopher pe braţ.

— Vă mulţumim pentru primire, am reuşit să spun.

Trina a întins mâna spre mine şi mi-a mângâiat obrazul.

— Ce fată cumsecade! i-a spus lui Dean. Tatăl tău ar fi mulţumit de alegerea ta.

CAPITOLUL 33

Michael i-a aruncat cheile lui Dean, apoi a trecut liniştit pe partea dreaptă a maşinii.

— Condu tu. Am impresia că ţi-ar prinde bine.

Dean a strâns cheile în pumn şi m-am întrebat ce joc făcea Michael. Nu lăsa pe nimeni să-i conducă maşina – şi Dean era *ultima* persoană pentru care ar fi acceptat să facă o excepţie. Probabil că şi el se gândea la acelaşi lucru, dar a dat din cap, acceptând propunerea.

Michael s-a urcat pe bancheta din spate, lângă mine.

— Aşadar, a spus când Dean s-a depărtat de casă, Christopher Simms: e supărat, din motive evidente, că mamei lui îi plac ucigaşii în serie sau e el însuşi un psihopat în devenire?

— A pus mâna pe Cassie, a spus Dean, lăsând cuvintele să plutească în aer câteva clipe. Ar fi putut să mă atace pe mine. Sau pe tine. Dar a atacat-o pe Cassie.

— Şi după ce l-ai ameninţat, am adăugat, a plecat.

N-ar fi trebuit să veniţi aici. Mi-am amintit ce spusese. *E sinistru. Nu sunteţi sănătoşi la cap!*

— Ce aştepţi? a întrebat Michael.

Preţ de o clipă, am crezut că vorbeşte cu mine, dar apoi mi-am dat seama că întrebarea îi e adresată lui Dean. Maşina nu se mişca. Stăteam în dreptul unui indicator de oprire.

— Nimic, a răspuns, dar privirea îi era aţintită la drum şi, brusc, mi-am dat seama că Michael îl lăsase să conducă dintr-un motiv precis.

Acesta era oraşul în care copilărise Dean. Acesta era trecutul lui, un loc în care n-ar mai fi venit dacă n-ar fi apărut ancheta.

— Ce-i pe strada asta? l-am întrebat.

Michael mi-a surprins privirea şi a clătinat discret din cap. S-a lăsat pe spate.

— Aşadar, Dean, pornim înapoi spre casă sau facem un ocol?

După un lung moment, Dean a cotit pe stradă. Am văzut că i se încordează degetele pe volan. M-am uitat la Michael. A ridicat din umeri, ca şi când nu el ar fi plănuit situaţia asta. Ca şi când n-ar fi observat ceva pe chipul lui Dean la intrarea în oraş, ceva care-l convinsese să-l lase să conducă la ieşire.

În cele din urmă, am parcat pe trotuar, lângă un drum neasfaltat care pătrundea şerpuit în pădure. Dean a oprit motorul şi a coborât. Ochii mi-au căzut pe o cutie poştală. Undeva, ascunsă în codrii ăştia, la capătul drumului ăstuia, se afla o casă.

Fosta casă a lui Dean.

— Ai vrut să vină aici, i-am şoptit furioasă lui Michael, urmărindu-l pe Dean din maşină. I-ai dat cheile…

— I-am dat posibilitatea să aleagă, m-a corectat. L-am mai văzut supărat pe Dean. L-am mai văzut scârbit şi sufocat de remuşcări, speriat de sine şi de faptele pe care-i în stare să le facă, speriat de *tine,* a spus, lăsându-mă o clipă să pricep ce-mi spune. Dar, până azi, n-am mai văzut la el aerul ăsta de vulnerabilitate, a continuat, apoi a făcut o pauză. Nu amintirile frumoase îi chinuie atât de mult pe oameni, Cassie. Ci amintirile urâte.

Am tăcut câteva clipe. Afară, Dean a pornit la pas pe cărarea neasfaltată. Am privit cum se depărtează şi m-am întors din nou spre Michael.

— I-ai dat cheile pentru că simţea nevoia să vină aici sau pentru că, la un moment dat, ţi-a aruncat şi el în faţă trecutul *tău?*

Poate că venirea aici avea să-l ajute pe Dean – dar, fără îndoială, avea să-l şi rănească.

— Tu eşti profilerul, a răspuns Michael. Tu să-mi spui.

— Din ambele motive, am spus.

Pseudo-rivali. Pseudo-fraţi. Pseudo-încă-ceva. Michael şi Dean aveau o relaţie complicată, care n-avea nimic de-a face cu mine. Michael pusese la cale ocolul ăsta atât ca să-l ajute, cât şi ca să-l rănească.

— Vrei să te duci după el?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

— Tu eşti cititorul de emoţii, i-am întors-o. Tu să-mi spui.

— Asta-i problema, Colorado, a răspuns, aplecându-se spre mine. Îmi ceri să-ţi spun ce simţi. Dar eu vreau să *ştii.*

Încet, mâna mea a alunecat spre clapeta portierei. Aplecându-se peste banchetă, Michael s-a întins spre mine.

— Era inevitabil să te duci după el, mi-a spus, apropiindu-şi buzele de ale mele atât de mult, încât am crezut că, în orice clipă, avea să înlăture distanţa dintre noi cu totul. Important e să înţelegi *de ce.*

Încă îi simţeam respiraţia pe faţă când s-a întins pe lângă mine şi a deschis portiera.

— Du-te, a spus. Te aştept.

Dar, de data asta, i-am surprins o notă încordată în glas – ceva care mi-a sugerat că n-avea să aştepte mult.

L-am ajuns din urmă pe Dean lângă un gard de scânduri. Poate că fusese alb cândva, dar acum era pătat şi ros de intemperii.

Peretele casei de dincolo de el avea aceeaşi culoare. O tricicletă galben-deschis zăcea culcată în curte, formând un contrast puternic cu peisajul înconjurător. I-am urmat privirea spre o porţiune de iarbă descoperită aflată imediat dincoace de gard.

— Au dărâmat magazia de scule, a observat, de parcă ar fi vorbit despre vreme, şi nu despre clădirea în care tatăl lui torturase şi omorâse atâtea femei.

Am privit îndelung tricicleta de pe gazon, întrebându-mă ce fel de oameni cumpăraseră casa asta. Nu se putea să nu fi aflat despre trecutul ei. Nu se putea să nu ştie ce fusese îngropat cândva în curtea asta.

Dean a luat-o iar din loc, înaintând până la jumătatea casei. A îngenuncheat lângă gard, căutând ceva cu degetele.

— Aici, a spus.

M-am aşezat în genunchi lângă el. I-am dat mâna la o parte, ca să văd ce-mi arată. Iniţiale. Ale lui şi ale încă cuiva.

MR.

— Marie, a spus. Pe mama o chema Marie.

Uşa din faţă a casei s-a deschis. Un copil mic a dat buzna afară, repezindu-se la tricicletă. Mama băieţelului a rămas pe verandă, dar, când ne-a văzut, a mijit ochii.

Adolescenţi. Străini. Pe terenul ei.

— Hai să plecăm, a spus Dean încet.

Eram deja la jumătatea drumului de întoarcere când a vorbit din nou.

— Aveam obiceiul să jucăm *Pescuieşte,* a spus, cu privirea drept înainte, înaintând constant în acelaşi ritm cumpănit. *Păcălici, Uno, Război* – orice joc de cărţi.

Să jucăm. Adică Dean şi mama lui.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Nu-i mai pusesem întrebarea asta. Daniel Redding îi spusese lui Briggs că soţia lui îl părăsise – dar nu mă gândisem până acum la faptul că nu-l părăsise doar pe Daniel Redding. Îl părăsise şi pe Dean.

— S-a plictisit, a răspuns, mergând mai departe ca un soldat, cu privirea

drept înainte, fără nicio clipă de ezitare. S-a plictisit de el. De mine. O adusese în acest orăşel, o pusese să rupă orice legătură cu familia ei, a continuat, înghiţind în sec. Într-o zi, am venit acasă şi am descoperit că dispăruse.

— Te-ai gândit vreodată că poate…?

— A omorât-o el? a încheiat, oprindu-se şi întorcându-se spre mine. M-am gândit într-o vreme. Când FBI-ul a dezgropat cadavrele, am aşteptat să-mi spună că mama nu plecase pur şi simplu. Că rămăsese acolo, sub pământ.

A luat-o iarăşi din loc, de data asta mai lent, ca şi când trupul i-ar fi fost îmbrăcat în beton.

— Apoi asistentul social care se ocupa de mine a găsit-o. În viaţă.

— Dar…

Cuvântul acesta singur a reuşit să-mi scape din gură înainte să înăbuş întrebarea care-mi stătea pe vârful limbii. Am refuzat să dau glas nedumeririi: dacă mama lui Dean era în viaţă şi autorităţile aflaseră unde e, cum ajunsese Dean să locuiască cu o familie adoptivă? De ce spusese directorul că, dacă n-ar fi programul ăsta, n-ar avea unde să se ducă?

— Se vedea cu cineva, a spus, lovind cu vârful tenisului în pământ. Eu eram fiul lui Daniel Redding.

Aici s-a oprit – în zece cuvinte, explicase ceva ce eu n-aş fi putut să concep.

Erai şi fiul ei, am gândit. Cum putea cineva să se uite la propriul copil şi să spună: „Nu, mersi”? *Pescuieşte şi Păcălici şi iniţialele cioplite pe gard.* Atunci am înţeles că Marie Redding era motivul pentru care Dean se întorsese aici.

Nu amintirile urâte îi chinuie atât de mult pe oameni. Ci amintirile frumoase.

— Ce fel de persoană era?

Întrebarea mi-a rănit gura ca o foaie de glaspapir, dar, dacă pentru asta venise aici, atunci puteam să-l ascult. Eram hotărâtă să mă silesc să-l ascult.

Dean mi-a răspuns abia când am ajuns la maşină. Michael stătea pe scaunul şoferului. Dean s-a dus pe partea dreaptă. A pus mâna pe portieră şi a ridicat ochii spre mine.

— Ce fel de persoană era? a repetat încet, clătinând din cap. Nu era deloc ca Trina Simms.

CAPITOLUL 34

Când ne-am întors, Judd stătea pe verandă şi ne aştepta.

Nu e bine. Am petrecut în jur de cinci secunde întrebându-mă dacă putem să-i spunem că am fost în oraş. A ridicat mâna şi mi-a oprit cuvintele înainte să le pot rosti.

— Filosofia mea a fost mereu că, dacă le laşi copiilor destulă libertate, fac singuri greşeli. Şi învaţă din ele, a spus. Apoi, într-o bună zi, când fata mea avea zece ani… Ei şi prietenei sale cele mai bune li s-a năzărit să pornească într-o *expediţie ştiinţifică.*

— Ai o fiică? a întrebat Michael.

Judd a vorbit mai departe, de parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Lui Scarlett mereu îi veneau idei de felul ăsta. Îşi punea ceva în cap şi n-aveai cum s-o mai întorci din drum. Iar mica ei prietenă – ei bine, pe când Scarlett era interesată de partea *ştiinţifică,* prietena ei era tipul de persoană căreia îi plac expediţiile. Care e în stare să coboare pe versantul unei prăpăstii ca să ia o *mostră.* A fost cât pe ce să moară amândouă, a spus Judd, apoi a tăcut. Uneori, unii copii au nevoie de puţin ajutor cu învăţatul.

N-a ridicat tonul nicio clipă. Nici măcar nu părea supărat. Dar, deodată, am simţit limpede că nu vreau „ajutorul” lui.

— E vina mea, a răsunat vocea lui Dean, imitând-o perfect pe a lui Judd, şi atunci mi-am dat seama că unele dintre manierismele lui sunt şi ale bărbatului mai în vârstă. Michael şi Cassie au venit cu mine doar ca să nu merg singur.

— Chiar aşa? a întrebat el, îndreptând asupra noastră una dintre privirile acelea de care sunt în stare doar cei care ştiu ce înseamnă să fii părinte, aceea care – când ţi-o adresează propriii părinţi – îţi aminteşte că ţi-au schimbat scutecele şi că-şi dau seama când baţi câmpii, chiar şi după mulţi ani.

— Trebuia s-o fac.

Dean n-a spus mai mult. Judd şi-a încrucişat braţele.

— Aşa o fi, a admis. Dar te sfătuiesc să găseşti un pretext mai bun în următoarele cinci secunde, băiete, pentru că o să ai nevoie de el.

Am auzit sunetele unor tocuri pe dale. După o clipă, agenta Sterling a apărut în spatele lui Judd, în pragul uşii.

— Intraţi! a lătrat. În clipa asta!

Am intrat. Praful s-a ales de speranţa de a nu fi prinşi. Sterling ne-a împins de la spate spre biroul lui Briggs. A arătat spre canapea.

— Luaţi loc.

Am luat loc. A luat loc şi Dean. Michael şi-a dat ochii peste cap, dar s-a aşezat şi el pe braţul canapelei.

— E vina lui Dean, a declarat cu un aer grav. Trebuia s-o facă.

— Michael! am izbucnit.

— Ştiţi unde e Briggs în clipa asta?

Nu mă aşteptam să ne pună o asemenea întrebare. Mintea mi s-a pus în mişcare, încercând să ghicească motivele pentru care locul în care se află Briggs ar fi putut fi relevant pentru discuţia de faţă, pentru ceea ce am făcut. Oare plecase să ne caute? Se vedea cu directorul ca să hotărască ce e de făcut?

— Briggs, a spus Sterling cu încordare, e la secţia de poliţie a ţinutului Warren, unde s-a întâlnit cu un bărbat care susţine că are informaţii despre uciderea lui Emerson Cole. Vedeţi voi, fiul unui ucigaş în serie i-a vizitat mama în această după-amiază şi domnul Simms crede că băiatul respectiv ar putea să fie violent. Îşi susţine acuzaţia cu o vânătaie suferită la gât.

Christopher Simms îl denunţase pe Dean la poliţie? La asta nu mă aşteptasem.

— Norocul vostru, a continuat, rostind cuvântul mai curând ca pe o acuzaţie, e că Briggs a cerut poliţiei locale să-l înştiinţeze dacă are loc vreun incident relevant pentru anchetă, aşa că i-a luat declaraţia chiar el. Christopher Simms, se pare, are multe de spus – despre Dean, despre tine şi Michael, despre relaţia dintre mama lui şi Daniel Redding. E un adevărat *izvor* de informaţii.

— Are o camionetă neagră.

Mă uitam în jos, la mâinile mele, dar nu m-am putut abţine să vorbesc.

— Are o legătură cu Daniel Redding. Mama lui îl ceartă constant. S-a pierdut cu firea când eram acolo şi m-a bruscat, aşa că putem vorbi despre impulsivitate, dar mişcările lui sunt totodată controlate.

— L-ai trântit pe Christopher de perete pentru că a bruscat-o pe Cassie? l-a întrebat agenta Sterling pe Dean.

Evident că, din tot ce-i spusesem, se lega de problema asta.

Dean a ridicat din umeri, fără nicio părere de rău. Sterling i-a interpretat reacţia drept o confirmare.

S-a întors spre Michael. Mă aşteptam să-l întrebe ceva, dar n-a făcut

decât să întindă o mână.

— Cheile!

— Spatulă! a răspuns el, moment în care agenta a mijit ochii la el. Nu strigăm substantive la întâmplare? a întrebat el sec.

— Dă-mi cheile tale. Acum!

Michael şi le-a scos din buzunar şi i le-a aruncat cu seninătate. Sterling s-a întors din nou spre Dean.

— I-am spus tatălui meu că am încredere în tine, a zis. I-am spus că mă descurc cu tine.

Cuvintele ei l-au afectat pe Dean, care a ripostat.

— Nu ţi-am cerut să faci nimic cu mine.

Sterling a tresărit de-a dreptul.

— Dean…

Parcă ar fi vrut să-i ceară iertare, dar s-a oprit. Expresia i s-a înăsprit.

— Din clipa asta, nu mai eşti singur, i-a spus cu severitate, arătându-l pe Michael. Voi doi o să dormiţi în aceeaşi cameră. Când nu eşti cu Michael, trebuie să fii cu altcineva. Pentru că te-ai aruncat în bătaia radarului poliţiei locale, s-ar putea să-ţi trebuiască un alibi dacă şi când AN-ul va comite următorul atac.

N-ar fi putut găsi o pedeapsă mai cruntă pentru el. Dean era solitar din fire şi, în urma întâmplărilor de peste zi, probabil că voia să rămână singur.

— Liber! a spus răspicat şi, într-o clipă, toţi trei am sărit în picioare. Nu şi tu, Cassie, a adăugat, fixându-mă cu o privire intensă. Voi doi, a spus, adresându-se băieţilor, afară!

Michael şi Dean au schimbat priviri, apoi s-au uitat la mine.

— Nu vă mai spun a treia oară!

A aşteptat ca uşa să se închidă în urma lor înainte să vorbească.

— Ce căutai cu Dean la casa veche a lui Redding?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Chiar nu-i scăpa *nimic?*

— Nu doar Christopher Simms a luat legătura cu poliţia, m-a informat. Autorităţile locale aud despre „adolescenţi care dau târcoale” pe fostul teren al lui Redding, la doar câteva minute după ce o persoană a dat o declaraţie cu privire la Dean, şi ghici unde le merge mintea.

Ce-i drept, nu sună bine.

— Trebuia să se întoarcă, am spus încet, dar neînduplecată. Doar ca să vadă locul.

Sterling şi-a încleştat maxilarul şi m-am întrebat dacă se gândeşte la

timpul pe care-l petrecuse pe proprietatea aceea, cu mâinile şi picioarele legate, într-o magazie care nu mai există.

— A trebuit să se întoarcă, dar nu din cauza tatălui său.

Am făcut o pauză, ca să-i dau răgaz să înţeleagă ce spun.

— Vizita asta n-a avut nicio legătură cu Daniel Redding.

S-a gândit câteva clipe.

— E vorba despre mama lui? a întrebat.

N-am răspuns. Nu era nevoie. După încă câteva momente tensionate, o întrebare mi-a răbufnit din gură: — A vorbit cineva cu ea?

Mă tot gândeam că mama mea avusese multe defecte, dar nu m-ar fi *părăsit* niciodată. Iar mama lui Dean nu doar că-l părăsise – avusese ocazia să-l recupereze şi refuzase.

— Dacă AN-ul nostru e obsedat de Redding, mama lui Dean ar putea deveni o ţintă, am continuat.

Existau motive să vorbim cu Marie care n-aveau nicio legătură cu dorinţa de a-i băga minţile în cap – măcar să fie nevoită să privească făţiş situaţia în care-l adusese pe Dean.

— Am vorbit eu cu ea, a spus Sterling după o clipă. Şi te asigur că nu-i o ţintă.

— Dar cum ai putea să…

— Mama lui Dean locuieşte la Melbourne, a spus. Adică în Australia – în celălalt capăt al Pământului, departe de ucigaş. N-a avut să ne dea nicio informaţie relevantă pentru anchetă şi ne-a rugat s-o lăsăm în pace.

Aşa cum l-a lăsat ea pe Dean?

— Măcar a întrebat despre el?

Sterling a strâns din buze.

— Nu.

Având în vedere ce ştiam despre agentă şi relaţia ei cu Dean, eram dispusă să pariez că dăduse telefonul acela aşa cum l-aş fi dat şi eu: cuprinsă de ură faţă de Marie pentru ce a făcut, dar aproape convinsă că, dacă ar putea măcar să spună câteva cuvinte potrivite sau să pună întrebarea corectă, ar putea să-şi răscumpere greşeala. Sterling n-a vrut niciodată să creadă că programul Înzestraţii e opţiunea cea mai bună pentru Dean, dar acum aproape c-o auzeam cum îşi spune în gând: *Dacă n-ar fi programul ăsta, n-ar avea unde să se ducă.*

— Ar trebui să-l adăugaţi pe Christopher Simms pe lista voastră de suspecţi, am spus şi, pentru că nu mi-a închis gura imediat, am continuat:

Nu e tocmai mic de statură, dar nu are aerul impunător la care te-ai aştepta din partea cuiva de mărimea lui. Se mişcă lent, vorbeşte lent, nu pentru că n-ar fi inteligent sau pentru că n-ar putea să-şi coordoneze mişcările, ci pentru că e cumpătat. E inhibat. Nu e timid, nu e stingher, doar îşi reţine anumite impulsuri.

— Cassie…

Voia să-mi spună să mă opresc, dar nu i-am dat posibilitatea.

— Christopher era afară când ne-am apropiat de casă. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că el se ocupă de muncile din curte. Gazonul era neîngrijit – poate că ăsta e felul lui de a se răzvrăti împotriva mamei sale, deşi, în rest, ascultă de ea în toate privinţele. Cam trage de zăbală, dar a ajuns la vârsta la care ar putea să se mute de acasă dacă ar vrea cu adevărat, am continuat, făcând cuvintele să mi se reverse din gură din ce în ce mai repede. Mama lui a spus că are mulţi prieteni şi n-am observat nimic la el care să-mi dea de înţeles că ar fi antisocial sau deosebit de inept. Deci de ce nu se mută?

Mi-am răspuns singură la întrebare:

— Poate că are impresia că mama lui are nevoie de el. Poate că vrea aprobarea ei. Poate că ea îl constrânge, inspirându-i un sentiment de vinovăţie. Nu ştiu. Dar ştiu că atunci când şi-a pierdut răbdarea, s-a întâmplat într-o singură clipă şi nu a sărit la Michael sau la Dean. A sărit la mine.

M-am oprit în sfârşit ca să-mi trag sufletul. Câteva secunde, Sterling a rămas nemişcată.

— Ai spus că AN-ul ştie să folosească arme, dar că-şi pierde încrederea în sine când se pune problema unei înfruntări neînarmate. Eu eram ţinta uşoară în camera aceea şi pe mine m-a atacat.

Poate că se repezise la mine pentru că eu eram cea care vorbea. Poate că încerca să *evite* conflictul şi s-a gândit că, dintre noi trei, eu eram singura care n-ar fi ripostat cu pumnul.

Sau poate că era un bărbat căruia îi place să se impună în faţa femeilor.

— Aveau arme de foc în casă? a întrebat agenta.

Am avut senzaţia că întrebarea îi scăpase din greşeală. Nu intenţionase s-o pună.

— N-am văzut niciuna.

I-a vibrat telefonul şi a ridicat o mână, punându-mă, practic, în aşteptare.

— Sterling.

A răspuns spunându-şi numele. Orice avea de zis persoana de la telefon,

nu erau veşti bune. Agenta era ca un arc tensionat, cu toţi muşchii trupului încordaţi.

— Glumeşti. Când?

A urmat o tăcere atât de lungă, încât mi-am spus că nu primeşte răspuns doar la întrebarea „când”.

— Pot să pornesc în cinci minute.

A întrerupt apelul subit.

— Veşti proaste? am întrebat.

— Cadavru.

Cuvântul acesta probabil că era menit să pună capăt conversaţiei, dar am simţit nevoia să întreb: — AN-ul nostru?

Şi-a încordat mâna pe telefon.

— Urmează să-mi spui să stau deoparte? am întrebat.

A închis ochii şi a inspirat adânc, apoi i-a deschis din nou.

— Victima e Trina Simms, iar vecinii au auzit ţipete şi au sunat la 911 *în timp ce* fiul ei, Christopher, era la secţia de poliţie cu Briggs. A spus, trecându-şi o mână prin păr. Deci da, urmează să-ţi spun să stai deoparte.

Că a vrut sau nu, ascultase ce avusesem să-i spun despre băiatul Trinei. Prin apelul lui, Briggs parcă ar fi stropit-o în faţă cu apă rece.

M-am înşelat, am gândit. Frânturile de informaţii pe care le adunasem în timpul vizitei la Broken Springs – nu mai aveau importanţă. Trina era moartă şi Christopher fusese cu Briggs în timpul crimei.

E doar un tip oarecare. Un tip cu o camionetă de culoare închisă şi o mamă îngrozitoare. Care a fost *o mare figură.*

Mi-am imaginat chipul Trinei, căreia tenişii mei i se păruseră o comoară şi care crezuse că Daniel Redding va fi eliberat din închisoare în urma unui recurs.

— Tatăl lui Dean a făcut vreo cerere de recurs? am întrebat.

Agenta Sterling nici n-a clipit când a văzut că schimb subiectul.

— Nu.

S-a dus la biroul lui Briggs şi a scos ceva dintr-un sertar. L-a închis şi s-a întors la mine.

— Ridică-ţi piciorul pe canapea! mi-a ordonat.

Atunci mi-am amintit.

Data viitoare când o să faci chiar şi un pas în afara oraşului Quantico fără permisiunea mea, o să-ţi prind o brăţară electronică de gleznă.

— Nu vorbeşti serios, am spus.

— Ţi se pare că glumesc? a întrebat, cu aerul pe care-l avusese Judd când sosiserăm acasă. Ţi-am promis ceva, mi-a spus, şi eu mă ţin de promisiuni.

Nu m-am mişcat, iar ea s-a aplecat şi mi-a prins brăţara.

— Dacă ieşi din curte, o să aflu. Dacă încerci să-ţi dai jos brăţara, o să aflu. Dacă o să încalci limita perimetrului stabilit pentru brăţara asta, o să se declanşeze o alarmă mută, trimiţând mesaje direct la telefonul meu şi la cel al lui Briggs. GPS-ul încorporat în ea o să ne ajute să vedem locul în care te afli şi o să te târăsc înapoi aici.

S-a ridicat. Mi se uscase gura. N-am reuşit să fac nicio obiecţie.

— Ai instincte bune, mi-a spus Sterling. Ai o privire ageră. Într-o bună zi, s-ar putea să devii o agentă foarte bună.

Brăţara era mai uşoară decât părea, dar greutatea suplimentară, oricât de mică, parcă îmi apăsa tot trupul. Gândul că nu pot să plec, că nu pot să fac nimic – era îngrozitor. M-am simţit neputincioasă şi nevolnică şi foarte, foarte mică.

Sterling s-a ridicat.

— Dar ziua aceea, Cassandra, încă nu a venit.

TU

Îţi aminteşti perfect ultimele clipe din viaţa Trinei Simms. De fapt, odată terminată treaba, nu te poţi abţine să ţi-o aminteşti iar şi iar.

Mâinile legate. Plasticul care-i muşcă din încheieturile cărnoase. Cuţitul. Sângele.

Creierul tău recreează momentul în detalii vii, tehnicolore. Pielea ei nu e lipsită de pată. Nu e netedă. Fierul se afundă tot mai mult…

Carnea arsă are acelaşi miros indiferent dacă e suplă, indiferent dacă e tânără. Simţi mirosul chiar şi numai când îţi aminteşti cum se afunda fierul. Cu fiecare răsuflare, îţi aminteşti…

Funia din jurul gâtului. Ochii stinşi, lipsiţi de viaţă.

Trina Simms a fost mereu gălăgioasă, aiurită, plină de pretenţii. Acum nu mai are niciuna.

CAPITOLUL 35

Toate pistele pe care reuşiserăm să le descoperim în ancheta asta se dovediseră a fi drumuri înfundate.

Aflaserăm că Emerson a avut o aventură amoroasă cu profesorul şi apoi îl găsiserăm la fel de mort ca ea. Trecuserăm prin sită profilurile de pe internet ale studenţilor ca într-un final să descoperim că absolut toţi au un alibi. Eu, Michael şi Dean merseserăm să stăm de vorba cu Trina Simms. Reuşiserăm s-o eliminăm de pe lista suspecţilor, fără să ne dăm seama că ucigaşul o are în vizor.

Dacă instinctele mele sunt atât de bune, m-am întrebat, *atunci de ce n-am prevăzut întâmplarea asta? De ce m-a acaparat atât de mult persoana lui Christopher Simms?*

Se presupunea că sunt Înzestrată. Se presupunea că sunt bună la problemele astea. *Cum să nu!* Atât de bună, încât nu-mi dădusem seama că Locke e o ucigaşă. Atât de bună, încât, în timp ce-i făceam profilul lui Christopher şi-mi băgam singură în cap tot felul de suspiciuni, era foarte posibil ca AN-ul să ne fi pândit din apropiere, aşteptând să plecăm.

Niciunul dintre demersurile noastre nu dăduse rezultatul scontat în ancheta asta şi acum eram legată cu o lesă electronică. Ca o infractoare.

— Ca accesoriu, cam lasă de dorit, a venit reacţia Liei, de o previzibilă blazare, la vederea brăţării de urmărire legate bine în jurul gleznei mele. Deşi nuanţa asta precisă de plastic negru îţi scoate în evidenţă culoarea ochilor.

— Taci!

— Eşti cam ţâfnoasă! a observat, făcându-mi dojenitor cu degetul.

I-am dat peste mână.

— Trebuie să recunoşti că e o ironie delicioasă, a spus, punându-şi la adăpost degetul mustrător.

Nu *trebuia* să recunosc nimic.

— Dintre noi toţi, a continuat Lia, tu ai cele mai puţine şanse să fii arestată. De fapt, se prea poate să fii singura dintre noi care *n-a fost* arestată. Şi totuşi…

A arătat brăţara.

— N-ai decât să râzi! i-am spus. Poate că tu urmezi la rând. Probabil că agenta Sterling a comandat chestiile astea angro.

— Se observă un dublu standard, n-ai zice? Băieţii pleacă pe furiş şi sunt pedepsiţi să-şi ţină companie. Tu pleci pe furiş şi…

— Ajunge! i-am spus Liei. Nu rezolvăm nimic dacă stăm cu mâinile în sân şi dăm din gură. Şi apoi, nu asta-i problema cea mai mare.

Încă trebuia ca cineva să-i spună lui Dean ce păţise Trina Simms.

— Am vizitat-o şi acum e moartă.

Dean a rezumat toată situaţia cu o singură frază.

— Proximitatea temporală nu implică cauzalitate, a spus Sloane, lovindu-l uşor pe umăr – versiunea ei de a consola.

— Tocmai asta-i întrebarea, nu? a intervenit Michael.

Ne adunaserăm toţi cinci în camera în care – aparent – băieţii stăteau acum împreună. Michael s-a rezemat cu spatele de tocul uşii, trecându-şi picior peste picior.

— Oare ucigaşul pusese deja ochii pe Trina sau vizita noastră l-a convins să treacă la fapte?

Dean s-a gândit câteva clipe.

— Uciderea lui Emerson a fost destul de bine plănuită.

Reflexele de profiler îl împiedicau să se scufunde din nou în negura care-l pândea, dar, deşi încerca să se distanţeze de cele întâmplate, n-a renunţat nicio clipă să-i spună fetei pe nume.

— Prezentarea trupului ei a fost precisă. După interacţiunile noastre cu Briggs şi Sterling din ultimele zile, bănuiesc că nu prea au găsit probe materiale. Avem de-a face cu o persoană foarte atentă la detalii – toate indiciile sugerează că AN-ul nostru îşi alege victimele după criterii precise.

Am închis ochii şi mi-am îndemnat amestecul încâlcit de gânduri să se pună în ordine.

— Dacă AN-ul face toate astea pentru că se identifică cu Daniel Redding, am spus, lămurind logica situaţiei pe măsură ce vorbeam, ar avea sens să-şi aleagă drept a doua victimă pe cineva care chiar îl cunoştea.

— Cea de-a treia victimă, mi-a amintit Sloane. Ai uitat de profesor.

Avea dreptate. Îl omisesem pe profesor, pentru că, deşi Briggs şi Sterling nu ne spuseseră absolut nimic despre circumstanţele în care murise, instinctul îmi spunea că AN-ul nu-l torturase aşa cum le torturase pe femei. Toate victimele lui Daniel Redding fuseseră femei. Le legase, le însemnase – ideea fusese să demonstreze că-i aparţin. Un AN care se identifică cu metoda şi brutalitatea acestui MO n-ar fi savurat în aceeaşi măsură moartea

unui bărbat mai în vârstă. Femeile erau atracţia principală; Fogle doar îl incomodase.

Faci unele lucruri pentru că aşa vrei, am gândit, şi *unele lucruri pentru că* trebuie.

Dean n-a spus nimic despre faptul că-l omisesem pe profesor de pe lista victimelor. Era acaparat de propriile gânduri.

— Emerson avea douăzeci de ani, era blondă, prietenoasă şi îndrăgită de colegi. Trina se apropia de cincizeci, era brunetă, nevrotică şi, după reacţia pe care a avut-o când a văzut că are musafiri, era izolată de oameni, cu excepţia a două persoane: tatăl meu şi fiul ei.

Majoritatea ucigaşilor urmăreau cu predilecţie un anumit tip de victime. Trina Simms şi Emerson Cole ce aveau în comun?

— Emerson e tânără. E drăguţă, a spus Dean, cu un murmur ciudat în voce. Se culcă cu un bărbat care se crede expert în Daniel Redding. Poate că de asta am ales-o.

Când făceam profilul unui AN, gândeam la persoana a doua. Când Dean făcea profilul unui ucigaş, vorbea la persoana întâi.

— Sau poate, a continuat, cu genele aplecate, cu ochii aproape închişi, am ales o fată care refuză să se culce cu mine şi apoi pe femeia care chiar se *culcă* cu bărbatul pe care încerc să-l imit.

Glasul îi suna ciudat de meditativ. Intuiam că se cufundă tot mai adânc în oceanul posibilităţilor.

— Dacă Redding n-ar fi fost închis, ar fi omorât-o pe Trina Simms cu mâna lui. Ar fi sfârtecat-o, ar fi legat-o şi ar fi râs de ea la fiecare ţipăt.

A deschis ochii. Preţ de câteva secunde, n-am ştiut dacă ne vede – dacă-l vede pe oricare dintre noi. N-aveam idee ce-i trece prin cap, dar am înţeles cumva că ceva se schimbase – atmosfera din cameră, expresia de pe chipul lui.

— Dean? am spus.

A dus mâna spre telefon.

— Pe cine suni? a întrebat Lia.

Dean abia a ridicat privirea.

— Pe Briggs.

Până să răspundă, Dean deja se plimba agitat prin cameră.

— Eu sunt, a spus.

Agentul a încercat să-i spună ceva în răspuns, dar băiatul i-a tăiat vorba.

— Ştiu că eşti la locul unei crime. De asta te-am sunat. Vreau să cauţi

ceva. Nu ştiu exact ce, a spus, aşezându-se, pentru că doar aşa putea să-şi oprească mersul nervos. Poţi să ţipi la mine mai târziu, Briggs. În clipa asta, trebuie să ştiu dacă mai e ceva pe servantele sau pe măsuţele de cafea din casa familiei Simms, în afară de milieuri şi bibelouri de porţelan, a continuat, sprijinindu-şi cotul pe genunchi şi capul pe braţ. *Uită-te odată şi spune-mi ce vezi!*

În cameră s-a lăsat tăcerea un minut, poate două. Lia mi-a adresat o privire întrebătoare, dar am clătinat din cap. Eram la fel de nedumerită ca ea. Într-o clipă, Dean făcea profilul AN-ului şi, în clipa următoare, răcnea ordine la telefon.

— Nimic? a întrebat.

A oftat şi s-a ridicat.

— Nicio cartolină cu jucători de baseball, nicio maşinuţă de jucărie, nicio momeală pentru pescuit? a întrebat, parcă încercând mai curând să se convingă pe sine decât pe altcineva. Nicio carte. Niciun joc.

Dean a încuviinţat din cap în răspuns la o întrebare pe care noi, ceilalţi, n-am putut s-o auzim, apoi a părut să-şi dea seama că Briggs nu are cum să-i vadă gestul.

— Da. N-am nimic. Doar mi-a venit un gând. Nu contează. Sunt sigur că n-are importanţă.

Am simţit că încearcă să se oprească aici, să nu mai spună nimic. N-a reuşit.

— Poţi s-o cauţi în buzunare?

Încă o lungă tăcere. Dar, de data asta, am observat momentul precis în care i-a răspuns Briggs. Dean a încremenit. Agitaţia i-a dispărut. Întrebările au încetat.

— Ei, asta nu-i de bine, a mormăit Michael lângă mine.

— Avem o problemă, a spus Dean, cu tonul încordat şi postura rigidă. Nu cred că AN-ul nostru e un imitator.

A tăcut o clipă, apoi s-a forţat să-şi clarifice afirmaţia.

— Cred că tatăl meu are un partener.

CAPITOLUL 36

Briggs şi Sterling au ajuns la casă târziu în noaptea aceea. Niciunul dintre noi nu dormea. Ne adunaserăm în bucătărie, întâi ca să mâncăm, apoi ca să-i aşteptăm. Pe la miezul nopţii, Judd venise ca să ne trimită la culcare, dar, până la urmă, ne făcuse cafea. Când agenţii au împins uşa spre bucătărie şi ne-au găsit înghesuiţi în jurul mesei, Sloane tocmai începea să se calmeze. Ceilalţi stăteam tăcuţi – cum stătuserăm aproape toată noaptea.

— Conţinutul din buzunarele Trinei Simms.

Briggs a aruncat uşor în faţa noastră, pe masă, o pungă transparentă de plastic. Înăuntru am văzut o singură carte de joc – popa de pică.

— Aş fi vrut să mă înşel.

Atât a spus Dean în prima clipă. A tras punga pentru probe până la marginea mesei, dar n-a ridicat-o.

— Ar fi trebuit să mă înşel.

— De unde ţi-a venit ideea?

Vocea agentei Sterling suna răguşit. M-am întrebat dacă ea şi Briggs petrecuseră noaptea răcnind ordine sau dacă o marcase descoperirea că bărbatul care o răpise şi o torturase are un partener în lumea exterioară.

— Lucram la profilul AN-ului nostru.

Dean nu era răguşit. Vorbea încet şi egal, plimbându-şi degetele pe marginile cărţii prin folia de plastic.

— M-am gândit că poate tipul pe care-l căutăm a omorât-o pe Trina Simms pentru că, dacă tatăl meu n-ar fi fost la închisoare, ar fi omorât-o cu mâna lui. Avea sens – ideea că AN-ul ar fi convins că, prin uciderea ei, s-ar asemăna încă puţin cu tata. Dar apoi – Dean şi-a tras mâna înapoi de pe carte – m-am gândit la faptul că am vizitat-o, eu, Cassie şi Michael.

N-am înţeles ce importanţă are, de ce vizita noastră îl făcuse pe Dean să treacă de la ipoteza că ucigaşul e un imitator la gândul că tatăl lui e implicat, dar ne-a explicat situaţia răspicat, brutal şi fără menajamente:

— M-am întâlnit cu ea. Nu mi-a plăcut. A murit.

Cum păţise Gloria, femeia pe care Daniel Redding i-o prezentase tânărului său fiu. *I-am spus că nu vreau o mamă nouă. Iar el s-a uitat la Gloria şi a spus: „Păcat!”*

— Aş fi vrut să fie o coincidenţă, a continuat Dean, strângându-şi pumnii în poală şi înfigându-şi unghiile în palme. Dar apoi mi-am amintit că, atunci

când mă aflam cu tatăl meu în camera pentru interogatorii, el ştia unde putem să-l găsim pe profesor, a adăugat, ridicând din umeri. Era verosimil. Profesorul îi luase mai multe interviuri. Scria o carte. Bineînţeles că era posibil să fi pomenit despre cabana unde îşi scria lucrările.

S-a întors şi i-a adresat următoarele cuvinte lui Briggs:

— Ar fi trebuit să ne dăm seama.

Lia i-a continuat ideea.

— Ţi-a spus adevărul despre locul în care se afla profesorul, dar nu adevărul întreg. Aşa face el. Oferă aparenţe ale veridicităţii, jumătăţi de adevăr şi presupuse minciuni nevinovate.

Dean nu s-a întors spre ea, dar, pe sub masă, am văzut că întinde scurt mâna spre a ei. Lia a apucat-o şi a strâns-o cu atâta putere, încât am avut senzaţia că n-o să-i mai dea drumul niciodată.

— Am ştiut încă de la început că se joacă cu noi, a spus el. Am ştiut că ne manipulează, dar ar fi trebuit măcar să-mi pun problema că poate manevrează şi firele AN-ului. Oamenii sunt doar nişte marionete pentru el, sunt actori pe scena lui.

— I-ai cerut lui Briggs să se uite în buzunarele victimei, am observat, încercând să-l fac să se concentreze asupra detaliilor, pentru că discutarea lor era singura cale care mi-a venit în minte de a-l ajuta să facă faţă imaginii de ansamblu. Cum ai ştiut că o să găsească ceva acolo?

— N-am ştiut, a răspuns, ridicând ochii la mine. Dar ştiam că, dacă tatăl meu e implicat, dacă Trina a murit pentru că am vizitat-o, atunci ar vrea să înţeleg asta.

Ar vrea să transmită un mesaj. Că Dean e al *lui*. Că fusese mereu al *lui*. Nu al mamei sale. Nu al FBI-ului. Nu-şi aparţinea nici măcar lui însuşi. Acesta era mesajul pe care i-l trimisese Daniel Redding fiului său, printr-o singură carte de joc.

— Nu e doar pentru tine, Dean, a spus deodată agenta Sterling, care fusese surprinzător de tăcută pe toată durata conversaţiei. E şi pentru noi – pentru mine şi Briggs. Vrea să înţelegem că-i facem jocul.

Buzele i s-au întins în lături, ceva între o grimasă şi un zâmbet încordat.

— Vrea să înţelegem că jocul merge în favoarea lui.

Şi-a ţuguiat buzele, apoi şi-a arătat dinţii.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama.

Cuvintele pe care şi le reţinuse pe tot parcursul discuţiei i-au izbucnit din gură.

— *Eu* ar fi trebuit să-mi dau seama. Primul omor a prezentat toate semnele unui ucigaş organizat – planificarea, lipsa de probe materiale, instrumentele aduse de AN la locul crimei. Dar unele aspecte nu se potriveau. Folosirea antenei de la maşină pentru sugrumarea victimei. Faptul că a atacat-o de la spate. Că i-a lăsat trupul într-un spaţiu public. Astea înseamnă impulsivitate, devierea de la un plan stabilit şi probleme legate de încrederea de sine, a explicat, răsuflând încet şi încercând să-şi stăpânească nervii. Organizat. Dezorganizat. Când locul crimei prezintă indicii specifice ambelor cazuri, avem de-a face ori cu un AN începător care-şi dezvoltă tehnica – ori cu doi AN.

A oftat şi Dean.

— Unul dominant, care face planurile, şi unul subordonat, care ajută la împlinirea lor.

Agenta Sterling aproximase vârsta AN-ului între douăzeci şi trei şi douăzeci şi opt de ani, dar obţinuse numerele acestea pornind de la supoziţia că ucigaşul acţionează pe cont propriu. Includerea în ecuaţie a factorului Redding schimba rezultatul. Încă puteam presupune că ucigaşul îl idolatrizează, că tânjeşte după putere şi autoritate şi control. Absenţa tatălui în timpul adolescenţei lui probabil că încă era o concluzie sigură. Dar, dacă acesta era rolul pe care-l juca Redding pentru AN, tatăl lui Dean ce urmărea să obţină?

Acelaşi lucru pe care a încercat Locke să-l obţină de la mine.

Brusc, mă aflam din nou în casa conspirativă a FBI-ului. Dean zăcea inconştient pe podea. Michael fusese împuşcat. Şi Locke voia – cu o disperare nebună – să iau cuţitul. Voise să devin ca ea. Să devin *a ei*. Măcar văzuse o fiinţă umană în persoana mea. Pentru Daniel Redding, Dean era un obiect. O creaţie minunată care-i aparţinea, trup şi suflet, doar lui.

Poate că Redding voia să recreeze situaţia respectivă cu AN-ul nostru. Sau poate că toate întâmplările acestea fuseseră doar un mijloc de a-i aminti fiului său rătăcitor cine e şeful, de a-l sili pe Dean să-l viziteze şi să-l privească în ochi.

— Ar trebui să modificăm limita inferioară a intervalului probabil de vârstă al AN-ului nostru, am spus pe un ton calm, pe care-l foloseam mereu când partea aceasta a creierului meu prelua controlul, transformând până şi cele mai înfiorătoare şi mai intime situaţii în puzzle-uri care trebuiau rezolvate. S-o mutăm la şaptesprezece ani.

Nu am explicat de ce, dar am observat momentul în care Dean a înţeles

sensul cuvintelor mele. Şi *el* avea şaptesprezece ani.

Briggs m-a privit câteva secunde.

— La ce te gândeşti?

Ar fi putut să-mi spună că nu e AN-ul *nostru.* N-a făcut-o. Am aşteptat ca agenta Sterling să se împotrivească. Nu s-a împotrivit.

Eram în vâltoarea luptei. Nu înfruntam un imitator. Aveam de-a face cu bărbatul care o ţinuse captivă pe Sterling şi o torturase. Redding se juca cu ea din spatele gratiilor.

Se juca cu Dean.

N-am zăbovit cu mintea asupra ideii ăsteia şi nici nu m-am întrebat ce părere avea să aibă agenta despre toate acestea după o zi sau o săptămână sau o lună. M-am întors din nou spre Briggs şi i-am răspuns la întrebare.

— AN-ul nostru şi Redding nu sunt parteneri, am spus. Bărbaţii de ţeapa lui Daniel Redding nu au *parteneri.* Nu consideră că au *egali,* am spus, căutând cuvântul potrivit. Persoana pe care o căutăm nu-i este partener, am spus într-un final. E un discipol.

CAPITOLUL 37

A doua zi, dimineaţa, Briggs i-a adus Liei un DVD.

— Înregistrări cu toate întâlnirile pe care le-am avut cu Redding de la începutul anchetei, i-a spus. Sunt ale voastre.

Lia i l-a smuls din mână înainte ca agentul să se poată răzgândi. Lângă el, Sterling şi-a dres glasul.

— Nu sunteţi obligaţi s-o faceţi, a spus. Directorul a aprobat implicarea voastră în anchetă, dar sunteţi liberi să refuzaţi.

— Nu vrei să refuzăm, a declarat Michael, privindu-i postura şi expresia de pe faţă. Urăşti până şi faptul că ne întrebi, dar speri din tot sufletul să acceptăm.

— Accept, i-a tăiat vorba Lia, înainte ca el să poată merge mai departe cu citirea lui Sterling. La fel şi Cassie, la fel şi Sloane.

N-am contrazis-o niciuna.

— N-am nimic mai bun de făcut, a spus Michael.

Vorbea pe un ton lejer, dar în ochi îi scânteia aceeaşi emoţie pe care o văzusem la el când îl luase pe Dean de pe Christopher Simms. Nu admitea ca cineva de pe lumea asta să se joace cu puţinele persoane la care ţinea.

— Lia, Michael şi Cassie, voi mergeţi în camera multimedia şi analizaţi interogatoriile astea cu cea mai mare atenţie, a ordonat Briggs scurt şi eficient. Redding are impresia că-i în avantaj. Situaţia asta se schimbă *azi.*

Sterling s-a uitat atent la Dean.

— Dacă eşti dispus, a început ea să-i spună, mai încet decât ni se adresase celorlalţi, Briggs se duce să vorbească cu tatăl tău.

Dean n-a spus nimic. Doar a îmbrăcat o haină uşoară peste tricoul alb şi vechi şi s-a întors spre uşă.

Agenta s-a întors spre Briggs.

— Bănuiesc că e dispus.

Era dureros pentru ea să-i ceară un asemenea lucru, dar, dacă n-ar fi făcut nimic, dacă n-ar fi făcut *tot ce putea* ca să pună capăt poveştii ăsteia, ar fi suferit şi mai mult. Nu era machiată. Cămaşa îi ieşise din pantaloni. Avea o anumită energie, o hotărâre fioroasă care mi-a dovedit că o am înaintea ochilor pe acea Veronica Sterling pe care o cunoscuse iniţial Dean.

Cea care-i amintea agentei Sterling de mine.

— Te descurci aici? a întrebat-o Briggs.

— Doar mă ştii, a spus ea, zâmbind – doar din buze, fără să-şi arate dinţii. Mereu aterizez în picioare.

Agentul a privit-o o clipă, apoi a pornit după Dean, spre uşă.

— Şi eu? a strigat Sloane după el.

I-a răspuns Sterling.

— Te pricepi la geografie?

Sloane a dispărut la subsol cu un braţ de hărţi, ca să alcătuiască un profil geografic pentru partenerul lui Redding. Noi, ceilalţi, ne-am închis în camera multimedia. Eu şi Michael stăteam în capetele opuse ale canapelei. Lia a băgat DVD-ul primit de la Briggs în player şi s-a trântit între noi, cu un picior strâns la piept şi cu celălalt întins în faţă. Agenta Sterling s-a oprit în prag, urmărindu-ne cum urmărim DVD-ul când a început să se deruleze.

Daniel Redding stătea de o parte a unei mese lungi. Mâinile îi erau încătuşate şi legate de masă, dar, după postură, ai fi zis că a venit să dea un interviu de angajare. O uşă din stânga lui s-a deschis şi agentul Briggs a intrat cu un dosar subţire. S-a aşezat faţă în faţă cu el.

— Agentule Briggs.

Vocea monstrului avea ceva melodios, dar ochii erau cei care-ţi atrăgeau atenţia: întunecaţi şi animaţi, cu riduri discrete în colţuri.

— Cărui motiv îi datorez această plăcere inestimabilă?

— Trebuie să vorbim.

Briggs era pus pe treabă. Nu i-a vorbit în grabă. Nici n-a tărăgănat cuvintele.

— Înţeleg că primeşti neobişnuit de multe scrisori în ultima vreme.

Redding a zâmbit. Expresia lui părea sfioasă, aproape copilăroasă.

— Sunt un bărbat neobişnuit.

— Poliţiştii penitenciarului îţi verifică scrisorile şi le ţin evidenţa, dar nu păstrează copii după ele.

— Cam neglijent din partea lor, şi-a dat el cu părerea.

Îşi ţinea mâinile una peste alta pe masă. S-a aplecat în faţă, doar o fracţiune de centimetru.

— Oamenii ar trebui să aibă cea mai mare grijă de… *evidenţele* lor.

Modul în care a pronunţat „evidenţe” mi-a dat impresia că se referă, de fapt, la altceva – la ceva cu care voia să-l tulbure pe Briggs.

Oare Redding păstra evidenţe legate de femeile ucise?

Agentul n-a muşcat momeala.

— Ai primit vreo scrisoare despre care s-ar putea spune că ţi-a trimis-o un fan? a întrebat, pe un ton uşor batjocoritor, ca şi când Daniel Redding ar fi un membru al unei trupe muzicale de băieţi demult uitate, şi nu o fiară prădătoare neobosită, închisă într-o cuşcă.

— Vai, agentule Briggs, am impresia că-ţi trebuie ceva de la mine.

Redding s-a prefăcut surprins, dar murmurul de plăcere din vocea lui era autentic.

— De ce ar vrea cineva ca tine să afle ce fel de scrisori primeşte cineva ca mine? De ce ai vrea să ştii că femeile îmi scriu ca să-mi spună că mă *iubesc*, că faima mea dăinuie în fiecare zi, că singuraticele, suferindele, delicios şi neguros de rătăcitele oiţe ale acestei lumi îşi varsă sufletele pe hârtie, implorându-mă, chemându-mă la ele, disperate după un păstor?

Vocea îi era catifelată şi peroraţia lui nu putea fi ignorată.

— Nu are importanţă de ce-ţi pun întrebările astea. Important e că pot să-ţi fac viaţa în mod simţitor mai neplăcută dacă nu-mi răspunzi. Ce-ai zice de-un transfer? Înţeleg că anumite penitenciare federale sunt *încântătoare* în perioada asta a anului.

— Haide, haide, agentule Briggs! Nu e nevoie să recurgi la ameninţări. Cred că ştim amândoi că, la cea mai mică ocazie, m-ai arunca în groapa cea mai adâncă şi mai întunecată cu putinţă. Faptul că n-ai făcut-o până acum dovedeşte că n-ai puterea s-o faci, a spus Redding, aplecându-se în faţă, privindu-l în ochi. Mă întreb – nu te exasperează toate lucrurile pe care nu poţi să le faci? Nu poţi să-i prinzi pe toţi ucigaşii.

Vocea lui a căpătat un ton compătimitor, dar privirea m-a dus cu gândul la un şoim, ageră şi nemiloasă, concentrată asupra unei singure ţinte.

— N-ai putut să-ţi păstrezi soţia. Nu te poţi abţine să te tot întorci aici. Nu poţi să mă scoţi din mintea ta.

— N-am venit să mă joc cu tine, Redding. Dacă nu poţi să-mi pui nimic, n-am de ce să mai stau, a spus Briggs, aplecându-se în faţă. Poate că ai prefera să plec, a adăugat, pe acelaşi ton grav şi catifelat ca al deţinutului.

— N-ai decât, a răspuns el. Pleacă. Cred că ştim amândoi că nu eşti genul meu. Delicioasa agentă Sterling, pe de altă parte…

Un muşchi din gâtul lui Briggs s-a încordat vizibil, dar n-a răbufnit. A scos o fotografie din dosar şi a aşezat-o pe masă. A împins-o în faţă, aproape până într-un punct din care Redding ar fi putut s-o ia.

— Ei, a spus el hipnotizat, asta chiar e o întorsătură interesantă.

S-a întins spre poză şi agentul a tras-o înapoi. A pus-o în dosar şi s-a

ridicat. Mi-a luat o clipă să pricep ce se întâmplase. Întrevederea asta fusese filmată la scurt timp după apariţia primei victime. Aş fi fost dispusă să pariez pe mulţi bani că Briggs tocmai îi arătase lui Redding o poză cu trupul lui Emerson.

Privind ochii criminalului, mi-am dat seama că n-avea să-şi poată stăpâni dorinţa de a-l revedea.

— Se spune că imitaţia e cea mai sinceră laudă, a spus, fără să se mai uite la faţa lui Briggs, ci la dosar. Unde a fost găsită?

Briggs nu s-a grăbit să-i răspundă, dar, într-un final, i-a oferit o frântură de adevăr – doar atât cât să-i stimuleze apetitul.

— La Universitatea Colonială. Pe gazonul din faţa casei preşedintelui.

Redding a pufnit.

— Ţipător, a spus. Neglijent.

Încă stătea cu ochii la dosar. Voia să vadă fotografia. Voia s-o cerceteze atent.

— Spune-mi ce vreau să ştiu, a spus agentul FBI pe un ton egal, şi-ţi spun ce vrei să ştii.

Briggs miza pe narcisismul lui Redding. Bănuia că acesta vrea să afle tot ce se putea despre imitator. Ceea ce nu ştia – ceea ce ştiam noi acum – era că Redding nu critica opera unui imitator. Nu căuta să-şi vadă infamia oglindită în trupul acelei fete.

Era un profesor care evalua munca elevului său preferat.

— Nu mă interesează ce ai să-mi spui, a declarat, reuşind să-şi ia privirea de la dosar şi rezemându-se de spătarul scaunului de metal, aplecându-se pe spate atât cât a putut, din moment ce mâinile îi erau legate de masă. Dar e posibil să am informaţii de interes pentru tine.

— Dovedeşte-o, a spus Briggs, aruncând mănuşa – fără rezultat.

— Vreau să vorbesc cu fiul meu, a spus hotărât ucigaşul. Îl ţineţi departe de mine de cinci ani. De ce să vă ajut?

— Din simplă decenţă umană? a propus Briggs cu un umor sec. Dacă ai avea în tine o fărâmă cât de mică de umanitate sau de decenţă, poate că fiul tău ar accepta să te vadă.

— „Te îndoieşte că e foc în lună”, a îngânat Redding în răspuns. „Că soarele e astru lucitor, că adevărul nu e o minciună…”

Briggs a încheiat citatul în locul lui.

— „Dar nu te îndoi de-al meu amor.” Shakespeare.[10]

S-a ridicat, adunându-şi lucrurile şi trântind uşa conversaţiei.

— Nu eşti în stare să iubeşti pe nimeni în afară de propria persoană.

— Iar tu nu eşti în stare să renunţi la povestea asta, i-a întors-o Redding zâmbind, în egală măsură senin şi îngâmfat. Vrei să vorbesc? O să vorbesc. O să-ţi spun cine mi-a scris şi cine a fost un băiat foarte, foarte obraznic. O să-ţi prezint tot ce vrei să afli – dar singura persoană cu care accept să vorbesc e Dean.

Ecranul s-a făcut negru. Redding şi Briggs au dispărut, fiind înlocuiţi după o clipă de o scenă ciudat de asemănătoare, doar că, de data asta, Dean era cel care stătea faţă în faţă cu tatăl lui şi Briggs stătea lângă el.

— Dean, a spus Redding, savurând cuvântul. Mi-ai adus un cadou, agentule Briggs, a spus, fără să-şi ia nicio clipă ochii de la fiul lui. Într-o bună zi, o să-ţi întorc favoarea.

Dean privea fix într-un punct aflat chiar deasupra umărului tatălui său.

— Ai vrut să vin. Am venit. Acum vorbeşte!

Redding i-a făcut pe plac.

— Semeni cu mama ta, a spus, sorbindu-i chipul ca un muribund rătăcit în deşert. Mai puţin în privinţa ochilor. Aceia sunt ai mei.

Modul în care a pronunţat cuvintele „ai mei” mi-a întors stomacul pe dos.

— N-am venit să vorbim despre mama.

— Dacă ar fi aici, ţi-ar spune să te tunzi. Să stai mai drept. Să mai zâmbeşti şi tu din când în când.

Părul lui Dean i-a căzut pe faţă şi, de sub el, băiatul a mijit ochii.

— Nu prea am de ce să zâmbesc.

— Să nu-mi spui că ţi-ai pierdut deja pofta de viaţă, Dean. Băiatul pe care-l ştiam avea atât de mult potenţial.

Lui Dean i-a zvâcnit un muşchi din maxilar. S-au privit unul pe celălalt nemişcaţi. După un minut întreg de linişte, Dean a mijit ochii şi a spus:

— Spune-mi despre scrisori.

În momentul acesta intraserăm eu şi agenta Sterling. Mi-a fost greu să privesc scena din nou: Dean a încercat să-şi înduplece tatăl să le dea măcar o fărâmă de informaţie, Daniel Redding l-a provocat, întorcând subiectul discuţiei la el iar şi iar.

— Vreau să aflu mai multe despre tine, Dean. Cu ce s-au ocupat mâinile acelea ale tale în ultimii cinci ani? Ce scene au văzut ochii aceia?

Ai înţeles că Briggs o să vină la tine încă de la apariţia primului cadavru. Ştiai că Dean o să vină dacă ai refuza să vorbeşti cu altcineva. Ai

plănuit totul pas cu pas.

— Nu ştiu ce vrei să spun.

Pe ecran, Dean vorbea tot mai tare, tot mai înverşunat.

— N-am nimic de povestit Asta vrei să auzi? Că mâinile astea, ochii ăştia – sunt *nimic?*

— Sunt totul.

De data asta, am observat o îndârjire maniacală în ochii lui Redding. Se uita la Dean şi se vedea doar pe sine – un zeu, care nu se supunea legilor omenirii şi era mai presus de noţiuni precum empatia şi remuşcările. M-am gândit la cartea de joc pe care o găsise Briggs în buzunarul Trinei – popa de pică.

Redding voia să fie nemuritor. Voia putere. Dar, mai mult decât orice altceva, îşi dorea un moştenitor.

De ce acum? m-am întrebat. *De ce face toate astea acum?* Zăcea în închisoare de cinci ani. Oare îi luase atât de mult timp să găsească pe cineva din exterior care să-i îndeplinească ordinele sau se întâmplase ceva care l-a împins să acţioneze?

Pe ecran, tatăl lui Dean tocmai întrebase dacă are o prietenă. Dean a negat. Redding i-a spus „fiule" şi Dean a rostit acele patru cuvinte care i-au provocat răbufnirea:

— Nu sunt fiul tău!

Deşi ştiam ce urmează, izbucnirea subită a violenţei m-a luat pe nepregătite. Pumnii lui Redding erau afundaţi în partea din faţă a tricoului lui Dean. L-a tras la el şi i-a spus că este şi avea să fie mereu fiul tatălui său.

— Ştii bine. Te temi de asta.

De această dată, am sesizat clipa în care Dean şi-a pierdut cumpătul, în care mânia despre care Michael îmi spusese că pândeşte mereu sub suprafaţă a dat în clocot şi a debordat. Expresia îi era împietrită, dar în ochi i-a apărut ceva sălbatic când şi-a apucat tatăl şi l-a tras până la jumătatea mesei, atât cât i-au permis cătuşele cu care era legat.

De această dată, când Briggs i-a despărţit, am văzut că Redding zâmbeşte. Obţinuse ce voia. Un strop de violenţă. O mostră *din potenţialul* lui Dean.

Ochii îmi erau pironiţi de ecran. Urma ultima scenă pe care o văzusem prima dată. Briggs a aşteptat câteva clipe, ca să se asigure că Dean s-a liniştit, apoi s-a dat înapoi – dar am observat că nu s-a mai aşezat, ci a rămas chiar în spatele lui.

— Unde-i cabana profesorului? a întrebat agentul.
Tatăl lui Dean a zâmbit.
— Pe Catoctin, a spus. Nu ştiu nimic mai precis.
Dean a mai pus două-trei întrebări, dar tatăl lui n-a mai avut nimic util de spus.
— Am terminat, a anunţat Briggs.
Dean s-a ridicat. Tatăl lui a rămas aşezat, perfect relaxat. Briggs şi-a aşezat mâna pe umărul lui Dean şi l-a îndrumat spre uşă.
— Dean, i-ai spus vreodată lui Briggs ce i-ai făcut mai exact soţiei lui?
Daniel Redding n-a ridicat tonul, dar întrebarea parcă a consumat tot oxigenul din cameră.
— Sau încă are impresia că eu sunt cel care i-a plimbat încet cuţitul pe umeri şi coapse, că eu i-am apăsat fierul pe piele?
Briggs şi-a încordat degetele pe Dean. Dacă până atunci îl îndrumase spre uşă, acum l-a împins de-a dreptul – trebuia să-l scoată din cameră. Dar picioarele lui Dean s-au lipit deodată de podea.
Pleacă! l-am îndemnat în tăcere. *Nu mai sta!*
Dar n-a plecat.
Redding a savurat momentul.
— Spune-i prietenului tău agent ce ai făcut. Spune-i cum ai venit în magazia în care o ţineam pe Veronica Sterling legată de mâini şi de picioare. Spune-i cum am încercat s-o tai – cum mi-ai luat cuţitul din mână, nu ca s-o salvezi, ci ca s-o faci cu mâna ta. Spune-i cum ai făcut-o să sângereze. Cum a ţipat când i-ai înfierat trupul cu un *R*. Spune-i cum ai cerut-o de la mine.
Redding a închis ochii şi şi-a înălţat faţa spre tavan, ca un bărbat care le mulţumeşte zeilor.
— Spune-i că a fost prima ta.
Prima lui victimă. Pentru tatăl lui Dean, asta era singura *primă* experienţă importantă, oricât de insinuant ar fi fost tonul cu care a pronunţat cuvântul.
Briggs a dat uşa de perete.
— Gardian!
A apărut poliţistul de penitenciar – cel care ne oferise mie şi lui Sterling locuri pe primul rând în prima parte a spectacolului –, abia stăpânindu-şi expresia de scârbă. S-a dus să-l imobilizeze pe Redding.
— Chiar dacă-l găsiţi pe profesor la cabana lui, a strigat tatăl lui Dean

după el cu ecou, înconjurat de ziduri metalice, n-o să descoperiţi ce căutaţi! Cele mai interesante scrisori pe care le-am primit, cele care dovedesc o *atenţie la detalii* cu adevărat remarcabilă – scrisorile acelea nu le-am primit de la profesor. Ci de la unul dintre studenţii lui.

CAPITOLUL 38

În cameră s-a aşternut tăcerea. Lia a oprit DVD-ul. M-am ridicat şi m-am dus la uşă, cu spatele la Michael şi Lia. Din prag, agenta Sterling mi-a întâlnit privirea cu calm. N-a făcut nicio observaţie cu privire la conţinutul interogatoriilor.

Chiar te-a înfierat Dean? am întrebat-o fără zgomot. *Chiar te-a torturat Dean – Dean al nostru?*

Nu mi-a dat niciun răspuns.

— Am surprins o singură minciună la Redding.

M-am întors spre Lia, sperând că-mi va spune ce voiam să aud – că minţise în privinţa lui Dean.

— Când i-a spus lui Briggs că nu-l interesează ce are să-i spună – asta n-a fost adevărat. Voia să afle totul despre uciderea lui Emerson Cole. Era flămând după detalii, ceea ce înseamnă că încă nu le aflase. Indiferent cine e protejatul lui, se pare că AN-ul nu i-a comunicat toate aspectele mărunte bătrânului său sensei.

— Asta-i tot? am întrebat-o. În rest, tot ce a spus e adevărat?

Lia a coborât ochii în podea.

— Totul.

— Înseamnă că într-adevăr a primit scrisori remarcabile de la un student de la cursul lui Fogle, am spus. Pentru un bărbat ca Redding, „atenţia la detalii” probabil că implică descrierea explicită a unor scene violente.

— Şi totuşi, a intervenit Michael, toţi studenţii de la curs au un alibi.

— Ne-a trimis într-o direcţie greşită, a spus Lia pe un ton degajat, dar i-am auzit nota discretă de încordare. Poţi să înşeli oamenii fără să-i minţi. Mincinoşii sunt ca nişte magicieni: în timp ce tu te uiţi la asistentele lor frumoase, ei scot iepuri din mâneci.

Urmărirea interogatoriilor – mai ales a celui la care luase parte şi Dean – îmi provocase o durere aproape fizică. Refuzam să cred că nu aflaserăm nimic util pentru anchetă.

— Atunci, să presupunem că toate afirmaţiile legate de scrisori şi de profesor sunt asistenta frumoasă, am spus. Ce rămâne? Ce-am aflat?

Pe lângă faptul că Redding susţine că Dean a torturat-o pe agenta Sterling cu mâna lui.

— Daniel Redding nu are nicio emoţie, a spus Michael, legănându-şi

picioarele atârnate peste marginea canapelei, şi mi-am dat seama că – la fel ca mine – evita să privească elefantul din cameră. Nu simte frică niciodată. Poate simţi plăcere, dar nu şi fericire. Nu are niciun regret. Nicio remuşcare. În cea mai mare parte a timpului, expresia îi e dominată de emoţii mai cerebrale: satisfacţie de sine, curiozitate, amuzament, o dorinţă de a învârti cuţitul în rană. E calculat, reţinut şi numai Dean reuşeşte să-i provoace emoţii autentice.

Toate impresiile mele despre tatăl lui Dean erau confirmate. Redding era posesiv. Răbufnise de fiecare dată când Dean negase relaţia dintre ei. Făcuse tot posibilul să-l facă să creadă că sunt la fel – să-l separe de toţi ceilalţi, începând cu agentul Briggs.

— Briggs ştia? am întrebat. Despre… ce a spus Redding la sfârşit? Despre Dean?

Mai mult nu puteam să spun.

— Ştia.

Sterling a vorbit pentru prima dată de când începuserăm să urmărim înregistrarea. Fără alte explicaţii, s-a dus la Lia, a luat telecomanda şi a apăsat pe *play.* După o clipă, a început un al treilea interviu.

Un gardian – pe care nu-l mai văzusem – a condus-o pe Sterling în cameră. În loc să se aşeze în faţa lui Redding, a rămas în picioare.

— Veronica Sterling, a spus tatăl lui Dean, parcă rostind începutul unui fel de incantaţie. Mărturisesc, mă mir că dragul tău soţ – pardon, *fostul* soţ – ţi-a îngăduit să vii într-un spaţiu atât de restrâns, alături de diavolul întrupat.

Agenta a ridicat din umeri.

— Eşti doar un om. Un om mic şi jalnic care trăieşte într-o cuşcă.

— Briggs nu ştie că eşti aici, aşa-i? a întrebat Redding. Dar tatăl tău? Nu, nici el nu ştie, aşa-i? Spune-mi, aşadar, domnişoară Sterling, de ce ai venit?

— Ştii de ce am venit.

— Din cauza anchetei ăleia supărătoare a voastre? şi-a dat cu presupusul Redding. Mă tem că i-am spus tot ce ştiu lui Briggs al tău şi lui Dean al meu.

— Mincinosule!

Sterling a rostit cuvântul pe ecran în aceeaşi clipă în care Lia l-a mormăit lângă mine.

Redding a reacţionat.

— Mă răneşti – credeam că avem o relaţie foarte specială.

— Pentru că eu sunt femeia care ţi-a scăpat? a întrebat Sterling.

Lui Redding i-a tresărit un muşchi în obraz.

— Lovitură directă, a şoptit Michael.

Deţinutul şi-a revenit repede.

— Ţi s-au estompat cicatricile? Rănile lăsate de cuţit au fost destul de superficiale – a fost prima dată când fiul meu a preluat iniţiativa, să ştii. Dar arsura – urma de arsură n-o să dispară, nu-i aşa? O să-mi porţi iniţiala numelui pe trup până la sfârşitul vieţii. Îţi aminteşti cum îţi mirosea pielea arsă? Îţi aminteşti senzaţia?

— Nu, a spus Sterling, luând loc.

Spre surprinderea mea, a ridicat mâna şi s-a tras de gulerul cămăşii, descoperindu-şi cicatricea. Redding a căscat gura.

— Iertaţi-mă, a spus Michael. De fapt, două persoane reuşesc să-i provoace emoţii autentice lui Daniel Redding.

Nu aveam priceperea lui Michael la citirea emoţiilor, dar am observat şi eu – cum ochii ucigaşului condamnat îi cântă osanale.

Agenta Sterling şi-a despărţit şi ea buzele şi şi-a plimbat degetul pe litera de la piept. Pentru întâia oară, avea control deplin asupra interogatoriului. Redding ar fi trebuit să-i observe privirea oţelită, dar n-a sesizat-o.

— Asta nu e iniţiala ta, a spus agenta, coborând glasul, vorbindu-i aproape în şoaptă. E iniţiala lui *Dean.* Ştiam că ne asculţi. Ştiam că te vei întoarce ca să-i verifici opera şi că singura cale de a te convinge că nu are niciun scop ascuns era să-ţi prezentăm dovezi, a continuat, trecând încă o dată cu degetul peste *R.* Eu i-am cerut s-o facă. M-am rugat de el, l-am pus să-mi *promită* că o va face şi a făcut-o – oricât de mult l-a scârbit, oricât de mult l-a bântuit de atunci, *a făcut-o.* Şi a funcţionat.

— Nu.

— Ne-ai crezut mica scenetă. Ai avut încredere în el, pentru că ai vrut să crezi că e fiul *tău,* că n-a moştenit nimic de la mama lui. Asta a fost prostia ta, a spus Sterling, îndreptându-şi cămaşa. N-am *scăpat,* Daniel. Dean m-a eliberat. El mi-a ascuns dispariţia.

— Minţi.

Redding abia a reuşit să rostească cuvântul printre dinţii încleştaţi.

— M-a avertizat să nu mă apropii de tine. Nu l-am ascultat. Nu am înţeles şi, când am trecut pe la voi fără ajutoare, când m-ai atacat prin surprindere – el ne urmărea. Avea un plan şi l-a executat cu orice preţ, a spus, zâmbind. Ar trebui să fii mândru. E la fel de sclipitor ca tine, chiar suficient de isteţ încât să-l păcălească pe dragul lui tătic.

Redding s-a năpustit la ea, dar Sterling s-a lăsat pe spate şi lanţul l-a oprit.

— Ca un câine ţinut în lesă, a spus ea.

— Te omor! i-a spus Redding fără nicio emoţie în glas, dar cuvintele lui nu erau lipsite de greutate – câtuşi de puţin. N-ai idee ce pot să fac. N-ai nicio idee.

Sterling n-a răspuns. A ieşit din cameră şi ecranul s-a făcut negru.

— I-ai cerut lui Dean să te *înfiereze?*

Lia şi-a găsit vocea prima.

— Trebuia ca Redding să creadă că Dean intenţionează să mă omoare şi că nu-i nevoie să-l supravegheze, a răspuns agenta, întâlnindu-i privirea. Uneori, faci ce trebuie făcut ca să supravieţuieşti.

Lia înţelegea asta – aşa cum înţelegea şi Dean, aşa cum înţelegea şi Michael. Mi-am amintit cum Sloane începuse să numere găurile din sita de la scurgerea din duş şi muncise obsesiv toată noaptea, mi-am amintit cum îi spusesem lui Locke că-mi omorâsem propria mamă – pentru a trage de timp, ca s-o poată omorî Michael.

Faci ce trebuie făcut ca să supravieţuieşti.

— Mă rog, a spus Lia. Mă duc să văd ce face Sloane.

Nu voia să vorbească despre problema supravieţuirii, fapt pe care l-am reţinut pentru viitor. Simţind nevoia să iau distanţă, m-am dus după ea la subsol. Am găsit-o pe Sloane în mijlocul unui foişor fals, cu hărţile şi planurile topografice împrăştiate în jur.

— Ai găsit ceva? am întrebat.

Şi-a ridicat ochii de la hărţi, dar parcă nu reuşea să-i aţintească asupra noastră. Rămăsese închisă în capul ei, făcând calcule, cu propriile gânduri atât de zgomotoase, încât restul lumii dispărea.

Lia a înghiontit-o cu vârful pantofului. Sloane s-a dezmeticit şi i-a întâlnit privirea.

— Crearea unui profil geografic e neaşteptat de puţin satisfăcător, a spus, cu un aer uşor nemulţumit.

A rearanjat hârtiile în faţa ei şi ne-a făcut semn să le privim de aproape. M-am aşezat în genunchi.

— Majoritatea criminalilor îşi aleg ţintele pe o anumită rază în jurul locuinţelor lor, a spus, arătându-ne trei cercuri de pe hartă, fiecare având un centru diferit. Emerson Cole. Profesorul Fogle. Trina Simms. Cabana lui Fogle se află la o distanţă de trei ore de mers cu maşina faţă de

Universitatea Colonială, care se află la aceeaşi distanţă faţă de Broken Springs.

Împreună, cele trei puncte de pe hartă formau conturul unei felii de pizza.

— Chiar dacă aş lua ca rază distanţa parcursă în două-trei ore cu maşina, zona de suprapunere tot ar fi mică.

— Asta nu-i bine? am întrebat. Cu cât spaţiul de suprapunere e mai mic, cu atât sunt mai puţine locuri în care trebuie să căutăm.

— Tocmai asta-i problema, a spus. Un singur loc de pe felia asta mică de hartă îmi sare în ochi.

Lia a înţeles înaintea mea.

— Penitenciarul în care-l ţin închis pe tatăl lui Dean.

— Are sens, am spus. Redding dă ordinele. Redding e punctul central.

— Dar *ştiam* asta deja!

Sloane aproape că ţipa. Şi-a muşcat buza de jos şi am înţeles cât de neajutorată se simte aici, jos: singură, fără să ne poată ajuta, indiferent de câte ori ar repeta calculele.

— Haide, am spus, luând-o de braţ şi ajutând-o să se ridice în picioare. Să-i spunem agentei Sterling ce-ai descoperit.

Părea că vrea să se împotrivească, dar Lia i-a tăiat vorba.

— Elementele mici sunt întotdeauna cele esenţiale, i-a spus cu blândeţe. O zecime de secundă, o singură frântură de informaţie – niciodată nu poţi şti de unde apare soluţia.

Imediat ce am ajuns la parter, uşa din faţă s-a dat de perete. Preţ de o clipă, eu, Lia şi Sloane am încremenit, dar apoi am luat-o drept spre holul de la intrare. Pe drum ne-am întâlnit cu Sterling şi Michael. Toţi ne-am oprit din alergare în aceeaşi clipă.

Dean îşi dădea jos haina. Briggs stătea cu braţele încrucişate, aşteptându-ne. Evident, anticipase năvala noastră.

— Aţi descoperit ceva? a întrebat-o pe Lia.

— Nimic pe lângă realitatea evidentă: până acum a tot dansat un vals lung şi lent în jurul adevărului.

— Dar voi? l-a întrebat Sterling pe Briggs.

— Vrei să-ţi dau întâi vestea bună sau pe cea proastă?

— Surprinde-mă, a răspuns ea sec.

— Avem o mostră de ADN, a spus Briggs, îngăduindu-şi un zâmbet scurt – care, la respectivul agent FBI, echivala cu un dans zglobiu. Trina Simms

l-a zgâriat pe AN cu unghiile.

Era normal ca AN-ul să nu lase nicio probă la locurile primelor două crime şi să-i permită victimei să-l zgârie la al treilea? În fond, prin exerciţiu se ajungea la desăvârşire – şi Daniel Redding mi se părea un bărbat care ţine la perfecţiune, planificare şi atenţie la detalii.

— ADN-ul nu prea ne ajută dacă n-avem niciun suspect cu care să-l confruntăm, a spus Dean în şoaptă.

Michael a ridicat dintr-o sprânceană.

— Să înţeleg că n-aţi reuşit să aflaţi nimic de la bătrânul geniu?

Era prima dată, din câte îmi aminteam, când Michael nu se referea la Daniel Redding după calitatea lui de tată al lui Dean sau după nume. Era un gest subtil de bunăvoinţă din partea băiatului care adesea i se adresa lui Dean după numele de familie pe care-l împărtăşea cu monstrul respectiv, doar ca să-l enerveze.

— Tatăl meu, a spus el, zădărnicindu-i eforturile, a refuzat să ne primească. L-am obligat să se vadă cu noi, dar n-a vrut să ne spună nimic.

— Asta nu-i adevărat, a spus Lia, cerându-i iertare din privire şi făcându-i cu mâna ca să împiedice orice obiecţie. A spus ceva.

— Nimic care să merite repetat, i-a întors-o Dean, privind-o în ochi şi provocând-o să-l acuze din nou că minte.

— Nimic din ce ai vrea tu să repeţi, l-a corectat ea încet.

Briggs şi-a dres glasul.

— Redding a spus că n-are chef de vorbă azi. Că poate o să aibă chef mâine. L-am izolat cu totul – fără vizitatori, fără telefoane, fără scrisori, fără contact cu ceilalţi deţinuţi. Dar n-avem idee ce instrucţiuni i-a comunicat deja partenerului său.

Poate o să aibă chef mâine. Cuvintele lui Briggs mi-au răsunat din nou în cap şi, brusc, mi-am întors capul spre Dean.

— Crezi că mâine o să moară încă o persoană.

Era exact stilul lui Redding, să refuze să vorbească înainte să aibă ceva nou cu care să se laude. Dar refuzul de a se vedea cu Dean – asta m-ar fi surprins dacă n-aş fi văzut-o adineauri pe Sterling cum îl informează despre trădarea fiului său. Tatăl lui probabil că voia să-l pedepsească pentru asta, aproape la fel de mult cum voia s-o pedepsească pe agentă, atât pentru că avusese obrăznicia să supravieţuiască, cât şi pentru că-i furase singurul lucru care conta pentru el.

Pe fiul lui.

— Altceva?

Ştiam că Dean şi Briggs omit ceva. Redding nu s-ar fi îndurat să-l lase pe Dean să iasă din camera aia fără să facă un gest prin care să-şi restabilească autoritatea – prin care să-l rănească, să-l facă să sufere pentru că-şi trădase tatăl.

Briggs a răsuflat zgomotos. Apoi s-a întors spre mine.

— A mai spus ceva.

— *Nu!*

Obiecţia lui Dean a fost promptă şi hotărâtă.

— Dean…

— Am spus nu!

— Nu e decizia ta, i-a atras atenţia Briggs. Partea cea mai dificilă a muncii ăsteia nu e să-ţi rişti propria viaţă – propria siguranţă, sănătate şi reputaţie. Partea cea mai dificilă e să laşi persoanele la care ţii să procedeze la fel.

Dean s-a întors spre bucătărie. Am crezut că o să plece, dar n-a fost aşa. A rămas nemişcat, cu spatele la noi, când agentul Briggs ne-a spus despre lovitura pe care le-o dăduse Redding la despărţire.

— A spus că dacă vrem să vorbim cu el mai curând, atunci Dean n-o să vină singur data viitoare.

— Nu era singur, am răspuns, întrebându-mă dacă tatăl lui încerca să obţină încă o întrevedere cu Sterling.

— Dacă tot le spui, măcar spune-le exact cum s-a exprimat, i-a cerut Dean, întorcându-se din nou cu faţa la noi.

A încercat să se uite la Michael, la Sterling, la Briggs – la oricine în afară de mine.

N-a reuşit.

— A spus: „Data viitoare, aduceţi fata!”

TU

O greşeală.

Despre asta e vorba aici. Nu faptul că Trina Simms e moartă – asta făcea parte din plan. Dar să laşi probe?

Neglijent! Prostesc! Inacceptabil!

N-o să se mai întâmple. O să ai grijă. N-o să mai fie nicio greşeală.

Ascuns în umbre, îţi plimbi degetul pe latura cuţitului. Tai lungimea perfectă de frânghie. Fierul îţi atârnă greoi în mână. Îl vânturi prin aer o dată, de două ori, ca pe o bâtă de baseball, îţi imaginezi bufnetul satisfăcător pe care l-ar face metalul lovind craniul cuiva…

Nu.

Nu aşa se face. Nu aşa o să faci în cinci… patru… trei… doi…

— Ce cauţi aici?

Loveşti cu fierul. Prada ta se prăbuşeşte şi nu ai niciun regret. Leagă-le. Însemnează-le. Taie-le. Spânzură-le.

Nimeni n-a spus că nu poţi să le laşi inconştiente mai întâi.

Arunci fierul pe jos şi scoţi colierele de plastic. Emerson Cole a fost o sarcină impusă, dar acum – acum o să te distrezi.

CAPITOLUL 39

Directorul Sterling traversa nervos bucătăria pe toată lungimea, trecând pe lângă Briggs, pe lângă fiica lui, pe lângă noi toţi, până când s-a oprit în faţa lui Dean.

— Cum a aflat Redding că *există* o fată?

— M-a întrebat, a răspuns el sec. I-am spus că nu există nimeni.

De la masă, Judd îl urmărea pe director când privirea grea a acestuia s-a oprit asupra lui Dean.

— Deci Redding ori nu te-a crezut, ori ştie ceva, ori îşi încearcă norocul, a spus directorul, cântărind posibilităţile. Nu-mi place ideea de a-l implica pe încă unul dintre voi într-un interogatoriu. Dacă află cine nu trebuie…

A tăcut.

Deja l-ai implicat pe Dean într-un interogatoriu, am gândit, *dar dacă ar afla cineva că te-ai folosit de el ca să obţii informaţii de la tatăl lui, ai avea cum să-ţi justifici decizia.*

— Nici eu nu pot să zic că-mi surâde ideea de a vă pune în aceeaşi cameră cu un ucigaş în serie, a observat Judd, cu o cană de cafea în mână. Deşi nu mi-a cerut nimeni părerea.

— *Totuşi,* a continuat directorul, ignorându-l pe Judd. Aş putea să-l mai sun o dată pe şeful penitenciarului. Dacă am reuşi să-i instalăm pe oamenii noştri pentru a-i asigura protecţia şi am goli aripa de deţinuţi şi de prizonieri, aş fi dispus să iau în calcul posibilitatea de a o trimite înăuntru pe una dintre fete.

— Pe mine, am spus, vorbind pentru întâia oară de când Briggs ne spusese despre solicitarea lui Redding. Eu trebuie să mă duc.

Eu fusesem cu Dean la Broken Springs. Dacă AN-ul reuşise să-i comunice acest lucru lui Redding, atunci pe mine mă voia.

— Aş putea s-o fac eu, a anunţat Lia, fără nicio introducere. Daniel a spus că o să vorbească dacă-i aduceţi fata. N-a precizat la care se referă.

— Lia, a spus Dean încet şi ea s-a întors în scaun ca să-l privească. Dacă nu accept s-o ştiu pe Cassie în aceeaşi cameră cu el, ce te face să crezi că aş fi mai fericit să-ţi pun ţie capul pe butucul călăului?

— Ştiu să-mi port de grijă, i-a răspuns, pe un ton surprinzător de asemănător cu al lui – a rostit cuvintele simplu şi liniştit, fără afectarea ei obişnuită.

— Şi eu nu ştiu? am întrebat indignată.

— Poate c-ar fi mai bine să mă duc eu, a spus Sloane cu un aer îngândurat.

— Nu! au izbucnit toţi în cor – inclusiv directorul.

— Ştiu jiu-jitsu, a insistat ea. Şi apoi, din câte înţeleg, suspectul acesta e specializat în jocuri mintale şi sugestii subtile, care n-ar avea efect asupra mea. Eu pricep numere şi date faptice şi sensul propriu al cuvintelor. Subtilităţile se pierd în traducere.

Nimeni n-a putut să-i combată logica.

— Probabil c-aş putea să-l jignesc fără măcar să încerc! a continuat, entuziasmându-se de-a dreptul. Dacă atmosfera devine prea apăsătoare, o să-i spun nişte statistici legate de dihori.

— E… mmm… o ofertă foarte generoasă, Sloane, dar aş prefera să te ştiu în spatele scenei, a spus directorul cu vocea uşor gâtuită. Avem o fereastră unidirecţională. După ce asigurăm zona, n-aveţi de ce să nu urmăriţi discuţia şi voi.

— Mie îmi vin în minte câteva motive.

Judd şi-a aşezat cafeaua pe masă.

— Cu tot respectul, Judd, i-a răspuns directorul încordat, astea sunt probleme de-ale FBI-ului.

Şi Judd nu făcea parte din FBI. După câteva clipe de tăcere apăsătoare, tutorele nostru s-a ridicat şi a ieşit din cameră.

— O să-l viziteze Cassie, Dean şi Briggs, a anunţat directorul în liniştea care a urmat.

— De ce? a întrebat Dean, făcând un pas spre el. De ce să-l viziteze cineva? N-am aflat nimic de la el şi nici n-o să aflăm. O să se joace cu noi şi-o să moară încă cineva. Pierdem timpul. Facem exact ce vrea.

— E agitat, i-a răspuns Sterling înainte să apuce s-o facă directorul. E narcisist. Dacă-i dăm destulă frânghie, o să se spânzure singur, Dean.

— Bănuiesc că de asta a fost atât de simplu să-l prindeţi prima dată, i-a întors-o.

— Am fost să-l văd. L-am întărâtat, fapt care o să ne avantajeze, a spus agenta, făcând un pas spre el. Nu vrea doar să câştige jocul acesta. Vrea să câştige în aşa fel încât să ne marcheze definitiv – ceea ce înseamnă că dacă o să simtă că avantajul e de partea lui, *sigur* o să ne spună ceva. *Sigur* o să ne dea indicii, pentru că vrea ca peste cinci ani să stau trează noaptea, întrebându-mă de ce nu le-am observat.

— N-o să fie nevoie să le observi, a intervenit Michael, uitându-se la Lia. Dacă ne aflăm de cealaltă parte a ferestrei ăleia, o să le observăm *noi*.

— Cum a rămas cu ideea de a ne ţine departe de anchetă? a întrebat Dean cu severitate, adresându-se agentei Sterling. Nu asta voiai – să fim *normali* şi *în siguranţă?*

Era o lovitură sub centură.

— Dacă aş putea să vă dăruiesc *normalitatea*, aş face-o, a răspuns tăios agenta. Dar nu pot, Dean. Nu pot să şterg întâmplările prin care aţi trecut. Nu pot să te oblig – nu pot să-l oblig pe niciunul dintre voi să-şi *dorească* normalitatea. Am încercat să vă feresc de povestea asta. Am încercat să vă tratez pe toţi ca pe nişte copii şi *nu funcţionează*. Aşa că, da, sunt o mare ipocrită, dar dacă voi cinci puteţi să ne ajutaţi să-l împiedicăm pe omul ăla să răpească chiar şi o singură viaţă în plus, n-am de gând să vă stau în cale, a spus, privind spre tatăl ei. *Renunţ* să vă mai stau în cale.

Sala pentru interogatorii părea mai mică decât apăruse pe ecran şi mai înghesuită decât mi se păruse când o privisem de pe partea cealaltă a oglinzii. Eu, Dean şi Briggs am ajuns primii. Unul dintre oamenii din echipa lui Briggs, mai exact agentul Vance, s-a dus să-l ia pe Redding de la ofiţerii penitenciarului. După ce Sterling senior îi atrăsese atenţia directorului închisorii că deţinutul lor participase la crime sub nasul lui, devenise foarte binevoitor – o schimbare încântătoare faţă de atitudinea cu care ne primise pe mine şi pe agenta Sterling la *ultima* vizită.

Am luat loc la masă şi am aşteptat ca Dean şi Briggs să se aşeze alături.

Au rămas în picioare, veghindu-mă de aproape, ca doi agenţi ai Serviciului Secret flancându-l pe preşedinte. Uşa încăperii s-a deschis scârţâind şi am făcut un efort colosal ca să nu mă întorc şi să văd cum Daniel Redding străbate distanţa de la intrare până la masă. Agentul Vance i-a legat lanţurile, le-a încercat şi s-a retras.

— Aşadar, a spus Redding, uitându-se doar la mine. Tu eşti fata.

Vocea lui avea o tonalitate melodioasă pe care n-o sesizasem în înregistrări.

— Eşti tăcută, a observat. Şi drăguţă, a adăugat, adresându-mi un zâmbet subtil.

— Nu sunt aşa de drăguţă, am spus.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Am impresia că o crezi sincer, a spus, tăcând apoi o clipă. E o surpriză atât de plăcută să observ modestie la cei din generaţia ta. Din experienţa mea, majoritatea tinerilor îşi supraestimează talentele şi aptitudinile. Devin prea încrezători prea repede.

ADN-ul de sub unghiile Trinei Simms, m-am gândit. Redding nu avea cum să ştie despre el – şi totuşi, mi-am dat seama că discuţia noastră are două niveluri: cel evident şi substratul.

Agentul Briggs şi-a lăsat mâna pe umărul meu şi mi-am întors atenţia asupra listei cu întrebări din faţa mea – lista formulată de Sterling.

— Am câteva întrebări, am spus. Dacă ţi le pun, o să-mi răspunzi la ele?

— O să fac chiar mai mult, mi-a propus. O să-ţi spun adevărul.

Rămânea de văzut. Mai precis, *Liei* îi rămânea să vadă dacă e aşa, privind din spatele ferestrei unidirecţionale.

— Să vorbim despre partenerul tău, am spus.

— Nu i-aş spune *partener.*

Ştiam asta – şi folosisem cuvântul intenţionat. Agenta Sterling spusese că ar fi în avantajul nostru ca Redding să aibă impresia că e stăpân pe situaţie. Să-l las să creadă că sunt o fată obişnuită, nu o adversară.

— Cum i-ai spune?

— Să zicem *discipol.*

— Discipolul tău e student la facultate? am întrebat.

Redding n-a ezitat, nici măcar o secundă.

— Da.

— Discipolul tău e o persoană care n-a fost niciodată la facultate?

Dacă i s-a părut ciudat că-i pun două variante ale aceleiaşi întrebări, n-a arătat-o.

— Da.

— Discipolul tău are sub douăzeci şi unu de ani?

— Da.

— Discipolul tău are peste douăzeci şi unu de ani?

A zâmbit.

— Da.

— Ţi-ai cunoscut discipolul prin corespondenţă?

— Da.

— Ţi-ai cunoscut discipolul în persoană?

— Da.

Mai erau câteva întrebări. I le-am pus. A răspuns în acelaşi stil. Ajungând

la sfârşitul listei, am tăcut un moment, sperând că Lia va putea să ne spună care răspuns din fiecare pereche a fost sincer şi care a fost mincinos.

— Altceva? a întrebat Redding.

Am înghiţit în sec. Trebuia să spun *nu*. Trebuia să mă ridic şi să ies din cameră, dar n-am putut.

— Încerci să-l înlocuieşti pe Dean? am întrebat.

Îmi era greu să mă uit la el fără s-o văd pe Locke, care fusese atât de obsedată de mine.

— Nu. Nu pot pur şi simplu să-mi *înlocuiesc* opera de căpătâi, a spus Redding, zâmbind. E rândul meu: Ţii la fiul meu?

— Da, am răspuns scurt. De ce ai vrut să vin aici?

— Pentru că dacă faci parte din viaţa lui Dean, faci parte şi din a mea, a spus şi ceva din privirea lui m-a înfrigurat. Ştii ce a făcut? Ce fel de persoană e?

Am simţit că Dean se încordează în spatele meu, dar n-am cedat imboldului de a mă întoarce spre el.

— Ştiu despre Veronica Sterling. Ştiu despre Gloria şi despre toate celelalte.

Asta nu era tocmai adevărat – dar l-am lăsat să creadă că Dean îmi spusese totul.

— Şi nu-ţi pasă? a întrebat, înclinându-şi capul într-o parte şi privindu-mă, privind *înăuntrul* meu. Te atrag tenebrele.

— Nu, am spus. Sunt atrasă de Dean şi chiar îmi pasă, pentru că-mi pasă de el. E rândul meu – şi-mi datorezi două întrebări.

— Să le auzim!

Instinctele îmi spuneau că Briggs n-avea să îngăduie continuarea discuţiei multă vreme. Trebuia să-mi aleg întrebările cu grijă.

— Cum alegi cine moare? am întrebat.

Redding şi-a aşezat palmele pe masă.

— Nu aleg.

Minţea. Sigur minţea. Singura legătură dintre Trina Simms şi Emerson Cole era faptul că amândouă avuseseră legături cu el.

— Mi se pare că-ţi datorez încă un răspuns.

— Bine, am spus. Zi-mi ceva ce nu ştiu.

Redding a chicotit.

— Îmi place de tine, a spus, chiar îmi place.

Am aşteptat. *Dacă-i dăm destulă frânghie*, am gândit, o *să se spânzure*

singur.

— Ceva ce nu ştii, a îngânat, căzând pe gânduri. Bine. Ce zici de asta? N-o să-l găseşti niciodată pe bărbatul care ţi-a omorât mama.

N-am putut să răspund. N-am putut să respir. Gura mi se uscase îngrozitor. Mama? Ce ştia despre mama?

— Ajunge! a spus Dean cu asprime.

— Vai, dar purtam o discuţie atât de plăcută! a spus Redding. Noi, deţinuţii, facem asta deseori, să ştii. Discutăm.

Voia să cred că aflase ceva despre soarta mamei din bârfele care circulau în închisoare. Înseamnă că ştie cine sunt – sau măcar aflase destule despre mine încât să ştie că mama dispăruse şi că se presupunea că murise.

În ciuda faptului că inima îmi zvâcnea în piept, m-a cuprins deodată un calm nefiresc.

— Zi-mi ceva ce nu ştiu despre cazul ăsta, am completat.

— Dă-mi voie să-ţi explic întregul plan.

Tonul lui Redding era unul de glumă, dar ochii îi erau goi.

— O să stau în celula mea, aşteptând, şi în timp ce aştept, încă două persoane o să moară. Agentul Briggs urmează să primească un telefon despre moartea uneia dintre ele în orice clipă, iar cealaltă o să moară în decursul zilei de mâine. Apoi victimele o să înceapă să se adune. Cadavru după cadavru după cadavru, pentru că Briggs şi Sterling nu sunt suficient de buni.

Şi-a ridicat privirea dinspre faţa mea spre a lui Briggs.

— Pentru că nu sunteţi suficient de inteligenţi, a continuat, lăsându-şi privirea să alunece spre Dean. Pentru că sunteţi neputincioşi.

Mi-am împins scaunul în spate, lovindu-mă de Dean. A reuşit să-şi păstreze echilibrul şi m-am ridicat.

Am terminat, am gândit, dar n-am spus-o cu voce tare. Unul după altul, eu, Briggs şi Dean am ieşit din cameră, lăsându-l pe Daniel Redding singur şi legat de masă.

CAPITOLUL 40

Ne-am alăturat celorlalţi din echipă în camera de observare. Sloane stătea cu picioarele încrucişate pe un pupitru din apropiere, cu părul blond abia stându-i legat în coada neglijentă, cu spatele nefiresc de drept. Agenta Sterling era lângă ea, la câţiva paşi în spatele Liei, care încă privea fix spre Redding prin fereastra unidirecţională, cu braţele încrucişate la piept, cu unghiile date cu ojă sprijinite pe antebraţe. De cealaltă parte a ferestrei, agentul Vance a intrat ca să-l ducă pe deţinut înapoi în celulă.

Am simţit o mână pe umăr şi m-am întors. Michael n-a spus nimic – doar mi-a cercetat chipul.

N-am putut să-mi feresc faţa de el. Nu i-am spus că sunt bine sau că Redding nu reuşise să mă afecteze – ştia deja dacă sunt sau nu. N-avea rost să întindem discuţia.

— Eşti bine?

Sterling a pus întrebarea explicit. N-am înţeles dacă vorbeşte cu mine sau cu Dean.

Am evitat să-i răspund, în numele amândurora.

— Ignoră ce a spus despre mama mea, i-am cerut Liei. Concentrează-te asupra cazului. Ce e adevărat din ce mi-a zis Redding în camera aia?

Lia a reuşit în sfârşit să-şi ia privirea de la fereastră. Preţ de câteva secunde, am crezut că o să-mi ignore indicaţiile. Am îndemnat-o în gând să le respecte. O spusese cu gura ei: cei mai buni mincinoşi erau magicieni. Fie că tatăl lui Dean minţise când a spus că n-aveam să-l găsesc niciodată pe ucigaşul mamei, fie că vorbise sincer, cert era că nu vreau să ştiu. *Vrea să-mi distragă atenţia.* Cazul mamei avusese loc cu cinci ani în urmă. AN-ul nostru umbla liber şi omora oameni *acum.*

— Ei? am spus. Despre ce a minţit psihopatul preferat al tuturor?

Lia a traversat camera şi s-a trântit într-un scaun de birou, întinzându-şi mâinile în lături.

— Despre nimic.

— Despre nimic? am repetat.

Lia a lovit cu palma în latura scaunului.

— Despre nimic. Nu pricep cum reuşeşte, a spus, sărind din nou în picioare, vibrând de mânie, prea agitată ca să stea locului. I-ai pus fiecare întrebare în câte două variante. Ar fi trebuit să-i pot confrunta răspunsurile.

Ar fi trebuit să-mi fie uşor, dar aş putea *să jur* că absolut toate răspunsurile au fost adevărate.

A înjurat – inventiv şi cu o vervă impresionantă.

— *Ce-i* cu mine?

— Hei, a spus Dean, întinzându-se şi apucând-o de braţ când a trecut pe lângă el. Nu-i vina ta.

S-a smucit din strânsoarea lui.

— Atunci a cui e? A altei cititoare de minciuni din încăpere care se pare că *nu-i bună de nimic?*

— Dacă totuşi eşti? a intervenit Sloane.

După privire, nu părea cu totul prezentă aici şi acum. Aproape că auzeam cum i se învârt rotiţele în cap.

— Adică dacă eşti bună de ceva? a spus, dându-şi repede bretonul blond-alburiu la o parte din ochi cu podul palmei. Dacă chiar *a spus* adevărul, absolut de fiecare dată?

Lia a clătinat din cap atât de tare, încât părul legat în coadă i-a fluturat încoace şi-ncolo.

— Nu se poate.

— Se poate, a spus Sloane, dacă are mai mulţi discipoli.

Discipolul tău e student la facultate?

Discipolul tău e o persoană care n-a fost niciodată la facultate?

Discipolul tău are peste douăzeci şi unu de ani?

Discipolul tău are sub douăzeci şi unu de ani?

Dumnezeule!

Sloane avea dreptate. Redding ar fi putut răspunde sincer la fiecare întrebare dacă ar fi colaborat cu *două* persoane din exterior – teoretic, cu două persoane foarte diferite, dar pe care ar fi putut să le manipuleze cu aceeaşi uşurinţă, care ar fi avut aceeaşi dorinţă de violenţă şi de control.

Briggs a cântărit posibilităţile.

— Aşadar, Redding ne răspunde în aşa fel încât să ne dea impresia că-şi bate joc de noi, când, de fapt, ne spune exact de ce ancheta n-a avut nicio noimă până acum.

De ce uciderea lui Emerson Cole păruse a fi opera unui criminal mai curând organizat şi extrem de atent la detalii, care nu lăsase nicio probă materială, pe când ucigaşul Trinei Simms o omorâse în auzul vecinilor şi-şi lăsase ADN-ul la locul faptei.

Lui Briggs i-a sunat telefonul. Am tăcut toţi. Promisiunea lui Redding, că

victimele aveau să se adune, mi-a răsunat din nou în minte. *Agentul Briggs urmează să primească un telefon despre moartea uneia dintre ele în orice clipă.*

Lângă mine, Michael l-a urmărit cu coada ochiului, până când bărbatul mai în vârstă ne-a întors spatele. M-am răsucit spre Michael şi am ridicat dintr-o sprânceană. A clătinat din cap.

Cert era că Briggs nu afişa nicio emoţie pozitivă.

Coborând vocea, agentul a ieşit pe hol şi a lăsat uşa să se trântească după el. În tăcerea care a urmat, niciunul dintre noi n-a vrut să exprime în cuvinte adevărul probabil.

A mai avut loc o crimă.

Nu puteam să aştept cu mâinile în sân ca Briggs să se întoarcă şi să ne spună că mai murise cineva. Mi-au apărut în minte chipurile victimelor – ochii neînsufleţiţi ai lui Emerson, ochii măriţi ai Trinei, în momentul în care înţelesese cine e Dean.

Doi ucigaşi, m-am gândit, concentrându-mă asupra AN-ului, şi nu asupra victimelor. Am lăsat ideea să pună stăpânire pe mine. *Unul care a lăsat probe. Altul care n-a lăsat. Amândoi dirijaţi de Redding.*

Briggs s-a întors în cameră. Probabil că închisese apelul, dar încă îşi ţinea degetele încleştate pe telefon.

— A apărut încă un cadavru.

— Unde? a întrebat Sterling.

Expresia lui Briggs era sumbră.

— La Universitatea Colonială.

Gândul mi-a zburat imediat la celelalte persoane pe care le cunoscuserăm acolo, la ceilalţi studenţi de la cursul lui Fogle.

— Cunoaştem persoana? a întrebat Michael, reuşind să păstreze un ton neutru.

— Victima avea nouăsprezece ani, a răspuns Briggs, reluându-şi atitudinea de agent FBI – lăsând emoţia la o parte. Un băiat. Colegul lui de cameră, care a descoperit cadavrul, a spus că-l chema Gary Clarkson.

Mi s-a tăiat respiraţia. Lia s-a sprijinit cu spatele de fereastră.

Clark.

Briggs şi Sterling nu ne-au dus la locul crimei. Ne-au lăsat la casă şi au plecat mai departe singuri. Chiar dacă depăşiseră anumite linii, existau

mereu limite. Refuzau să rişte ca cineva – inclusiv ucigaşul – să ne vadă la locul crimei. Mai ales pentru că, teoretic, puteau să ne aducă fotografii tot atât de utile.

Am aşteptat. Când Briggs şi Sterling s-au întors, o atmosferă sumbră şi neliniştită cuprinsese casa.

N-au venit cu fotografii. Ci cu veşti.

— Echipa criminalistică încă analizează probele, dar nu vor găsi nicio urmă lăsată de ucigaş, a spus agenta Sterling. Acest AN a lovit victima cu un fier pentru însemnat animale, dar în rest, a respectat MO-ul lui Redding în cele mai mici detalii. A procedat cu încredere, fără grabă. S-a distrat.

Face progrese, m-am gândit.

— Pare mai curând a fi AN-ul care a omorât-o pe Emerson Cole decât cel care a omorât-o pe Trina Simms, am spus cu voce tare, punându-mi mintea în viteza a şasea.

Doi AN. AN-ul 1 e organizat. I-a omorât pe Emerson şi Clark – şi poate şi pe profesor. AN-ul 2 e dezorganizat. A omorât-o pe Trina Simms imediat după vizita noastră.

— Care-i legătura? a întrebat Dean. Cum se poate ca cineva să înceapă cu Emerson şi să ajungă la Clark?

— Făceau parte din acelaşi grup de studii la cursul lui Fogle, l-a lămurit Lia. Clark era îndrăgostit lulea de ea.

— Camera lui de la cămin era plină cu fotografii cu ea, a confirmat Briggs. Avea mii de poze sub pat.

— Şi ceilalţi doi din grupul lor? am întrebat. Derek şi Bryce. Credeţi că AN-ul 1 urmează să-i atace pe ei?

Întâi Emerson. Apoi Clark. Între timp, AN-ul 2 o omoară pe Trina Simms…

Gândurile mi-au fost întrerupte de tonurile care au anunţat sosirea unor mesaje – unul de la telefonul Sterling, celălalt de la telefonul lui Briggs.

— Echipa de criminalistică? a încercat Michael să ghicească.

Sloane l-a contrazis.

— E prea devreme. Chiar dacă fac testele în ritm de urgenţă, nu se poate să fi făcut mai mult de unul sau două…

— Chiar *sunt* făcute în ritm de urgenţă, a întrerupt-o Briggs. Dar deocamdată au reuşit doar să recolteze o mostră din ADN-ul victimei.

— De ce să vă trimită mesaje simultane pentru asta? a întrebat Lia bănuitoare.

— Pentru că au găsit o potrivire în baza de date.

Briggs şi-a dat sacoul jos şi, împăturindu-l cu grijă, şi l-a pus pe braţ. A fost un gest reţinut, care nu i se potrivea deloc cu expresia feţei.

— ADN-ul lui Clark se potriveşte cu proba preluată de sub unghiile Trinei Simms.

Am tăcut câteva clipe, ca să procesez concluzia. Sloane s-a oferit s-o anunţe cu voce tare:

— Cu alte cuvinte, a spus ea, Gary Clarkson nu e doar cea de-a patra victimă. E totodată cel de-al doilea AN.

TU

Ţi-a rămas în minte expresia lingăului ăluia gras şi jalnic din clipa în care i-ai înfipt vârful cuţitului în piept.

„Aşa trebuia să faci!” i-ai spus, plimbând cuţitul încolo şi-ncoace pe carnea lui revărsată. „Control perfect, în fiecare clipă. Fără probe. Fără riscuri.”

După ce ai aflat despre moartea Trinei Simms, ţi-ai imaginat cum ar fi trebuit *să se petreacă lucrurile. Ţi-ai imaginat fiecare detaliu – cum ai fi procedat* tu. *Cum i-ai fi savurat ţipetele.*

Dar imitatorul ăsta, impostorul ăsta – n-a procedat aşa cum trebuie.

Era necesar să plătească.

Lacrimile i s-au amestecat cu transpiraţia pe faţă. S-a zbătut, dar nu te-ai grăbit. Ai procedat cu răbdare. I-ai explicat că o cunoşteai pe Trina Simms şi că ar fi meritat o moarte mai bună.

Sau mai cruntă, în funcţie de perspectiva din care priveşti lucrurile.

I-ai demonstrat imitaţiei ăleia fade, acelei copii a unei copii, ce înseamnă răbdarea cu adevărat. E păcat doar că a trebuit să-i pui căluş – exista riscul ca vreun student din vecini să vină ca să vadă de ce guiţă porcuşorul.

Îţi aminteşti cu un zâmbet pe buze, în timp ce-ţi cureţi uneltele meşteşugului. Redding nu ţi-a spus *să-l ucizi pe imitatorul prefăcut. N-a fost nevoie. Faceţi parte din specii total diferite, tu şi băiatul pe care tocmai l-ai trimis în iad.*

El era slab.

Tu eşti puternic.

El desena după numere şi tot n-a fost în stare să urmărească bine conturul figurii.

Tu faci primii paşi ai unei cariere artistice. Improvizezi. Inovezi. Fiorii sentimentului de putere îţi alunecă prin trup chiar şi numai când te gândeşti. Credeai că vrei să devii ca Redding. Să fii *Redding.*

Dar acum începi să-ţi dai seama – ai putea să fii mult mai mult.

— Încă nu, îţi şopteşti.

Mai e o persoană care trebuie să dispară. Fredonezi un cântec şi închizi ochii.

Ce va fi va fi – chiar dacă trebuie să împingi puţin lucrurile de la spate.

CAPITOLUL 41

Dacă era să dăm crezare dovezilor, Clark fusese un ucigaş – şi fusese omorât de celălalt discipol al lui Redding.

Rivalitate între fraţi. Gândul nu se potrivea în context, dar nu reuşeam să scap de el. Doi tineri care-l idolatrizau pe Redding, care reuşiseră cumva să lege relaţii cu el – cât de multe ştiuseră unul despre celălalt?

Suficient pentru ca AN-ul rămas să-l omoare pe Clark.

— Clark a omorât-o pe Trina? a izbucnit Michael, fără să-şi poată ascunde uluirea din glas. Ştiam că e furios – din cauza lui Emerson, din cauza profesorului, dar totuşi…

Am încercat să-mi imaginez scena. Oare intrase cu forţa în casa Trinei? Îl primise ea înăuntru? Adusese vorba despre Redding?

— Era un singuratic, am spus, gândind cu voce tare. Nu şi-a găsit locul printre oameni. Nu era agresiv, dar nici nu-ţi venea să petreci timpul cu el.

Dean i-a adresat agentei Sterling o privire piezişă.

— Cât de dezorganizată a fost mai exact uciderea Trinei Simms?

Am înţeles imediat logica întrebării lui: profilul general al ucigaşilor dezorganizaţi i se potrivea lui Clark aproape perfect.

— A urmat MO-ul, a spus Sterling. Doar că n-a făcut-o corect.

De aceea l-ai omorât, am gândit, *adresându-mă AN-ului rămas. Amândoi sunteţi implicaţi în acelaşi joc, dar el a dat-o-n bară. Aveau să-l prindă din cauza neglijenţei lui. Poate că aveau să te prindă şi pe tine din cauza lui.*

— Se cunoşteau? am întrebat. Clark şi AN-ul nostru – pun pariu că ştiau unul despre *existenţa* celuilalt, dar se întâlniseră efectiv?

— Probabil că a încercat să-i ţină cât mai departe unul de altul, a spus Dean, fără să precizeze despre cine vorbeşte; în circumstanţele date, nici nu era nevoie. Cu cât discipolii ar fi interacţionat mai puţin, cu atât ar fi avut mai mult control asupra situaţiei. E jocul lui, nu al lor.

Nu era suficient să facem profilul lui Clark şi al AN-ului. Până la urmă, discuţia revenea la Redding. Mi-am amintit cum stătuse la masă în faţa mea. M-am auzit punându-i întrebările, l-am auzit răspunzându-mi. Le-am parcurs în minte, pas cu pas, fără să-mi pot alunga gândul că-mi scapă ceva.

L-ai trimis pe Clark după Trina, am gândit. *Atunci pe cine ai trimis după Emerson?*

Senzaţia supărătoare că am pierdut ceva din vedere m-a apăsat tot mai mult. Am rămas nemişcată şi apoi, deodată, toate detaliile lipsite de importanţă s-au risipit, lăsând în urmă o singură problemă. Un singur detaliu.

O singură întrebare.

— Lia, am spus agitată, eşti sigură că Redding n-a dat niciun răspuns mincinos?

Şi-a înclinat capul uşor – evident, considera că întrebarea nu merită niciun răspuns verbal.

— L-am întrebat cum alege victimele, am spus, privind în jur ca să văd dacă mai e cineva în cameră care pornise cu gândul pe aceeaşi pistă. L-am întrebat: „Cum alegi cine moare?” Îţi aminteşti ce a răspuns?

— „Nu aleg.”

Dean era cel care a răspuns. Mi-am spus că probabil nu uitase niciun cuvânt rostit de tatăl lui pe parcursul acelei întrevederi – pe parcursul niciuneia dintre ele.

— Dacă nu el alege victimele, am spus, privind întâi spre el, apoi spre Sterling, apoi spre Briggs, atunci cine le alege?

A urmat o clipă de tăcere.

— Ei.

Nu mă aşteptam ca răspunsul să vină de la Michael, dar poate că ar fi trebuit. El şi Lia îl cunoscuseră pe Clark şi el fusese cel care îi observase furia.

„Nu era aşa”, spusese Clark când a venit vorba despre faptul că Emerson se culcă cu profesorul – dar fără să creadă ce spune. Cu alte cuvinte, crezuse că Emerson chiar *este* aşa. Că-i inferioară şi-i merită dispreţul. Că merită să fie înjosită.

Ţinuse poze cu ea ascunse sub pat.

Clark fusese obsedat de Emerson. O iubise şi o urâse şi ea murise. Nu ne sărise în ochi ca suspect doar pentru că avea un alibi.

— Redding îi punea pe cei doi AN să aleagă victime unul pentru celălalt, a continuat Michael, gândind exact ca mine. Clark a ales-o pe Emerson, dar a omorât-o altcineva. E ca-n *Străini în tren.*

— Alfred Hitchcock, a intervenit Sloane. Un film din 1951. Lung de o sută patruzeci şi unu de minute. Propune ideea că cea mai sigură metodă de a comite un omor fără să fii prins e ca doi străini să omoare fiecare ţinta celuilalt.

— În felul acesta, a spus Briggs încet, fiecare ucigaş are un alibi în clipa morţii ţintei sale.

Aşa cum Clark dăduse un test în aceeaşi încăpere cu sute de alţi studenţi când fusese omorâtă Emerson.

În mintea mea, piesele de domino cădeau una după alta.

Aşa cum Christopher Simms era cu Briggs când a fost omorâtă mama lui.

CAPITOLUL 42

Aşteptam aşezată pe scări. FBI-ul încerca să-l găsească pe Christopher Simms de paisprezece ore. Daniel Redding ne promisese încă un cadavru astăzi şi nu puteam decât să aştept – să văd dacă avem dreptate, dacă o să-l prindem la timp. Nu puteam să urc scările. Nu puteam să le cobor. Nu puteam decât să stau aici, între etaje, reexaminând obsesiv dovezile şi rugându-mă ca, atunci când o să sune telefonul, să aflăm că l-au prins pe suspect, nu că a apărut a cincea victimă.

Indiferent de câte ori reluam analiza cazurilor, detaliile rămâneau aceleaşi. Clark o alesese pe Emerson şi altcineva o omorâse într-un moment în care alibiul studentului era incontestabil. Persoana respectivă alesese apoi altă victimă – pe Trina Simms.

Încă puteam vedea expresia din ochii lui Christopher când mă apucase de braţ şi mă smucise de pe canapea. Nu mai suporta să trăiască sub papucul mamei sale. Ce răzbunare ar fi fost mai nimerită decât s-o omoare – pe o cale ocolită – prin intermediul bărbatului de care ea îşi închipuia că e îndrăgostită?

Discuţia revenea mereu la Daniel Redding. Poate că băiatul Trinei îi hotărâse moartea, dar Redding îl alesese pe Christopher ca discipol. Tatăl lui Dean probabil că se folosise de Trina ca să ajungă la fiul ei. Aproape sigur că-i spusese lui Clark să amâne crima până la vizita lui Dean.

De când pune la cale toate astea? Câte piese mobile a pus în mişcare înainte ca trupul lui Emerson să fi apărut pe gazonul acela? M-am întors spre stânga şi m-am uitat la perete. De-a lungul scării erau înşiruite portrete – ucigaşi în serie care ne împodobeau casa ca şi când ne-ar fi fost rude.

Nu mi-a scăpat ironia situaţiei.

Ţineam în mână rujul Rose Red. I-am scos capacul şi am învârtit partea de jos a tubului până când culoarea roşu-închis s-a ivit deasupra marginii învelişului de plastic.

N-o să-l găseşti niciodată pe bărbatul care ţi-a omorât mama.

Cuvintele lui Redding erau acolo, în adâncul minţii mele, şi râdeau de mine.

— Te superi dacă-ţi ţin de urât cât aşteptăm?

Am privit în spate, peste umăr, şi l-am văzut pe Dean aproape de capătul de sus al scării.

— Te rog, alege-ţi o treaptă, i-am spus.

În loc să se aşeze pe una dintre cele de deasupra mea, a coborât până la treapta mea şi s-a aşezat încet alături. Scara era suficient de lată încât să rămână spaţiu între noi, dar suficient de îngustă încât să nu rămână mult. Ochii i-au căzut asupra tubului cu ruj din mâna mea.

Ştie, mi-am spus. *Ştie că a fost al lui Locke şi ştie de ce l-am păstrat.*

— Mă gândesc încontinuu la ei, a spus după o clipă. Gary Clarkson. Christopher Simms. Nicio clipă n-au fost ţintele finale ale tatei.

Am strâns rujul în tub şi i-am pus capacul.

— Ţinta ai fost tu, am spus, ştiind că e adevărat, ştiind că, în cine ştie ce mod, întâmplările se învârtiseră mereu în jurul lui Dean.

A închis ochii. Îl simţeam lângă mine, îi simţeam fiecare inspiraţie şi expiraţie.

— Nu mi-e clar dacă a plănuit totul doar ca să mă facă să-l vizitez sau dacă spera ca, în cele din urmă, unul dintre discipoli să mă omoare ca să-şi dovedească superioritatea.

Pleoapele i s-au ridicat şi am încercat să-i urmăresc logica. Ucigaşul lui Emerson îl omorâse pe Clark. Fusese opera unui AN care-şi dorea să fie singurul discipol al lui Redding. Singurul lui moştenitor. Singurul lui *fiu.*

— Tatăl tău nu vrea să te omoare, i-am spus lui Dean.

În ochii lui, asta ar fi fost doar soluţia de ultimă instanţă. L-ar fi omorât doar dacă s-ar fi convins că l-a pierdut definitiv – şi Daniel Redding nu era capabil să creadă vreodată că a pierdut cu adevărat.

— Nu, a confirmat Dean, nu vrea să mă omoare, dar dacă unul dintre cei doi AN s-ar fi hotărât să treacă la următorul nivel, dacă unul dintre ei ar fi venit aici ca să mă omoare, aş fi fost nevoit să mă apăr.

Poate că, în mintea lui Redding, aşa trebuia să se termine povestea: Dean trebuia să-i omoare pe ceilalţi. Redding îl vedea pe Dean ca pe o prelungire a propriei fiinţe. Bineînţeles că se aştepta ca acesta să învingă – şi dacă n-ar fi învins, ei bine, poate că atunci şi-ar fi spus că-şi merită moartea. Pentru că este slab.

Pentru că nu este vrednic de tatăl lui.

A sunat telefonul. Mi s-au încordat muşchii. Am încremenit, nu puteam să mă mişc, nu puteam să respir. După două secunde, zgomotul s-a oprit. Răspunsese cineva.

Dă, Doamne, să-l fi găsit la timp! Să-l fi găsit la timp!

— Dean! am izbucnit, reuşind cu efort să-i scot numele din gură, care mi

se uscase brusc.

Încă stătea lângă mine, la fel de nemişcat.

— În vară, după toate cele întâmplate, Michael m-a rugat să-mi lămuresc sentimentele. Faţă de tine.

N-am înţeles de ce spun asta acum – dar *trebuia*. În orice clipă, cineva avea să vină cu vestea. În orice clipă, situaţia putea să se schimbe. Mă simţeam ca un tren care goneşte spre intrarea într-un tunel.

Dă, Doamne, să nu mai fi apărut niciun cadavru!

— Townsend… înseamnă ceva pentru tine, a spus Dean, la fel de răguşit ca mine. Te face să zâmbeşti.

Şi meriţi să zâmbeşti. Aproape că l-am auzit gândind asta, am simţit cum se împotriveşte cuvintelor pe care le-a spus apoi, pe care n-a reuşit să le înăbuşe.

— La ce concluzie ai ajuns?

Întreabă. Şi dacă întreabă, înseamnă că vrea să ştie, că răspunsul e *important* pentru el. Am înghiţit în sec.

— Tu… Dean, trebuie să ştiu ce simţi. Faţă de mine.

În orice clipă, situaţia putea să se schimbe.

— Simt… *ceva*, a spus tremurător şi s-a întors spre mine, atingându-mi piciorul cu al lui. Dar nu ştiu dacă pot – nu ştiu dacă e suficient.

Mi-a strâns degetele în jurul tubului de ruj pe care-l ţineam, acoperindu-mi mâna cu a lui.

— Nu ştiu dacă pot…

Ce să poţi? Să-ţi deschizi inima? Să cedezi? Să îngădui cuiva să însemne atât de mult pentru tine, încât să rişti prăbuşirea în abis?

La baza scării a apărut Michael. Dean mi-a eliberat mâna.

— L-au găsit, a spus Michael, oprindu-se deodată şi ridicând ochii la noi. Echipa lui Briggs l-a găsit pe Christopher Simms.

Îl prinseseră în faţa unei cafenele, unde aştepta o fată. În camioneta lui, găsiseră coliere de plastic, un cuţit de vânătoare, un fier pentru însemnat vite şi o funie neagră din nailon.

Cadavru după cadavru după cadavru, ne promisese Redding. *Pentru că nu sunteţi suficient de inteligenţi. Pentru că sunteţi neputincioşi.*

Dar nu eram aşa şi, de data asta, am învins. Cuţitul acela de vânătoare nu va tăia pielea încă unei victime. Fata aceea n-avea să ajungă cu mâinile

legate la spate. N-avea să-şi simtă trupul ars cu fierul.

O salvaserăm pe fata aceea de la cafenea, aşa cum o salvaserăm pe Mackenzie McBride. Încă o persoană ar fi murit dacă n-aş fi stat la masa aceea, faţă în faţă cu Daniel Redding. Dacă Sterling nu l-ar fi întărâtat suficient încât să-l provoace să ne tortureze cu adevărul. Dacă Lia n-ar fi fost de faţă, în spatele ferestrei, căutând semne ale vreunei minciuni, fără să observe niciuna. Dacă Sloane nu şi-ar fi dat seama că abilitatea Liei *nu* dă rateuri.

Dacă eu şi Michael nu l-am fi întâlnit pe Clark, dacă Dean n-ar fi vizitat-o pe Trina, cum ar fi decurs lucrurile?

Dean plecase ca să se împace cu vestea în felul lui. Michael se retrăsese ca să-şi continue munca la maşină. Eu stăteam în curtea din spate, privind pubela de gunoi, cu rujul Rose Red în mână.

Mă înscrisesem în programul Înzestraţii cu speranţa că voi reuşi să împiedic altă fetiţă să se întoarcă într-o cameră împroşcată cu sânge. Asta făceam noi. Salvam oameni. Şi totuşi, nu reuşeam să arunc rujul, nu reuşeam să închid uşa trecutului.

N-o să-l găseşti niciodată pe bărbatul care ţi-a omorât mama.

Cum putea Redding să ştie asta? Nu putea. Şi totuşi, nu reuşeam să-mi astâmpăr acea parte a creierului care gândea: *Deţinuţii discută între ei.* Cum ştia tatăl lui Dean că mama mea e moartă?

— Încetează!

Michael a apărut din spatele meu. Mi-am strâns degetele pe tubul de ruj şi mi l-am strecurat în buzunarul din faţă al blugilor.

— Ce să încetez? am întrebat.

— Să te gândeşti la ceva care te face să te simţi mică şi speriată, de parcă te-ai fi rătăcit într-un tunel la capătul căruia nu se vede nicio lumină.

— Eşti în spatele meu, am spus fără să mă întorc. Cum poţi să-mi citeşti emoţiile de acolo?

Michael a venit şi s-a pus în faţa mea.

— Aş putea să-ţi spun, a intonat, dar apoi ar trebui să te omor, a adăugat şi, tăcând o clipă, a întrebat: E prea devreme?

— Ca să spui în glumă că vrei să mă omori? am întrebat pe un ton sec. Niciodată.

Şi-a întins mâna şi mi-a dat o şuviţă de păr la o parte de pe faţă. Am încremenit.

— Ştiu, a spus. Ştiu că ţii la el. Ştiu că eşti atrasă de el. Ştiu că atunci

când suferă, suferi şi tu. Ştiu că nu se uită niciodată la tine aşa cum se uită la Lia, că nu eşti ca o *soră* pentru el. Ştiu că te doreşte. E îndrăgostit lulea de tine. Dar ştiu şi că adesea *urăşte* faptul că te doreşte.

Mi-am amintit cum stătuse pe scări şi-mi spusese că simte ceva, dar că nu ştie sigur dacă e *suficient.*

— Asta-i diferenţa dintre noi doi, mi-a spus Michael. Eu nu doar te doresc, a spus, cuprinzându-mi faţa cu ambele mâini îmi şi *doresc* să te doresc.

Nu era o persoană care-şi îngăduie să dorească lucruri. Cu siguranţă nu obişnuia să admită când le doreşte. Nu îngăduia nimănui să-i pătrundă în inimă. Se aştepta să fie dezamăgit.

— Sunt aici, Cassie. Ştiu ce simt şi ştiu că atunci când îţi cobori garda, când îţi îngădui, simţi şi tu acelaşi lucru, a spus, plimbându-şi uşor degetele pe ceafa mea. Ştiu că ţi-e frică.

Inima îmi zvâcnea cu atâta putere, încât o simţeam în stomac. Un amestec haotic de amintiri mi s-a revărsat în minte ca apa ţâşnind dintr-un robinet stricat.

Michael intrând în restaurantul în care lucrasem în Colorado. Michael în piscină, înotând cu mine în mijlocul nopţii, apropiindu-şi buzele de ale mele. Michael aşezându-se uşor lângă mine pe canapea. Michael dansând cu mine pe gazon. Michael, lucrând la capcana aia a morţii căreia îi spunea maşină.

Michael făcând un pas în spate şi încercând să fie răbdător. De dragul meu.

Dar nu doar el îmi apărea în minte; apărea şi Dean.

Dean, aşezat lângă mine pe scări, atingându-mi genunchii cu ai lui. Mâna mea, mângâindu-i degetele însângerate. Secretele pe care ni le spuseserăm. Clipele petrecute aşezaţi pe pământ în genunchi, lângă gardul vechi de la fosta lui casă.

Michael avea dreptate. Chiar îmi *era* frică. Îmi era frică de propriile emoţii, de propria dorinţă, de dorul meu, de iubirea mea. Îmi era frică să nu-i rănesc.

Să nu pierd o persoană la care ţin, după ce pierdusem deja atât de multe lucruri.

Dar Michael era aici, îmi spunea ce simte *el*. Echilibra jocul. Îmi cerea să aleg.

Spunea: *Alege-mă pe mine!*

Nu m-a tras spre el. Nu s-a aplecat în faţă. Eu trebuia să hotărăsc, dar era atât de aproape şi, încet, mâinile mele s-au ridicat pe umerii lui.

Pe faţa lui.

Şi totuşi, a aşteptat în continuare – să spun cuvintele sau să elimin distanţa dintre gura mea şi a lui. Am închis ochii.

Data viitoare când o să ni se atingă buzele, m-am gândit, amintindu-mi cuvintele lui, *singura persoană la care o să te gândeşti voi fi eu.*

Vuietul din capul meu a amuţit. Am deschis ochii şi…

În jurul nostru a izbucnit zgomotos muzică de mariachi. Am sărit la două palme de pământ şi Michael aproape că s-a dezechilibrat pe piciorul său rănit. Ne-am întors în acelaşi timp şi am văzut că Lia se joacă cu un set de difuzoare.

— Sper că n-am întrerupt nimic, ne-a strigat pe fondul muzicii.

— Feliz Navidad? a strigat Michael. Pe bune, Lia? *Pe bune?*

— Ai dreptate, a replicat cu un aer potolit şi ruşinat, atât cât ar fi putut oricine să pară strigând pe deasupra unui cântec de Crăciun extrem de nepotrivit. E abia octombrie. Schimb piesa imediat.

Sloane şi-a iţit capul de după uşa din spate a casei.

— Bună! a spus, veselă cum nu mai fusese de multe zile. Ştiaţi că fierăstraiele fac zgomot cu o intensitate de o sută zece decibeli?

Michael avea o expresie ucigătoare pe faţă, dar nici măcar pe el nu l-a lăsat inima să se încrunte la Sloane.

— Nu, a spus, oftând. Nu ştiam.

— Zgomotul făcut de motociclete se apropie de o sută! a turuit mai departe, strigând voioasă. Pun pariu că muzica asta face o sută trei. Şi jumătate. O sută trei virgulă cinci.

În sfârşit, Lia a schimbat cântecul cu una dintre piesele ei de dans.

— Haideţi, a spus, riscând apropierea de mâinile sugrumătoare ale lui Michael ca să mă ia pe mine cu o mână şi pe Sloane cu cealaltă. Am prins răufăcătorul.

Ne-a condus pe amândouă pe gazon, legănându-şi şoldurile în ritmul muzicii, provocându-mă din ochi să mă împotrivesc.

— E cazul să sărbătorim, nu credeţi?

CAPITOLUL 43

M-am trezit în toiul nopţii, năpădită de sudori reci. Ar fi trebuit să mă aştept la coşmaruri. Mă chinuiau intermitent de cinci ani. Bineînţeles că jocurile mintale ale lui Redding le deşteptaseră din nou.

Nu-i vorba doar de asta, m-am gândit, într-o clipă de sinceritate brutală faţă de mine însămi. *Revin când sunt stresată. Când se schimbă lucrurile.*

Nu era vorba doar despre Redding. Era vorba şi despre Michael şi Dean, dar în primul rând, era vorba despre mine. Sloane mă întrebase cândva, într-un joc de adevăr sau provocare, câte persoane iubesc. Nu doar în sens romantic – se referise la orice fel de iubire. În momentul respectiv, mă întrebasem dacă faptul că în copilărie am avut-o alături doar pe mama – şi faptul că apoi am pierdut-o în asemenea circumstanţe – nu mi-a schilodit capacitatea de a-i iubi pe alţii.

Răspuns meu fusese *una*.

Dar acum…

Vrei să ştii de ce mă preocupi în mod special, Cassie? mi-au răsunat din nou în urechi cuvintele agentei Sterling. *Tu eşti cea care simte lucrurile cu adevărat. Nu vei putea să nu-ţi pese. Pentru tine va fi întotdeauna personal.*

Îmi păsa de victimele pentru care luptam – de cele ca Mackenzie McBride şi de tinerele anonime din cafenele. Îmi păsa de oamenii din casa asta – nu doar de Michael şi Dean, ci şi de Sloane şi Lia. Lia, care s-ar fi aruncat în foc de dragul lui Dean.

Lia, care se aruncase în mijlocul conversaţiei dintre mine şi Michael cu aceeaşi hotărâre.

Am încercat să-mi liniştesc mintea şi să adorm la loc.

Mackenzie McBride. Fata de la cafenea. Gândurile îmi reveneau mereu la ele. *De ce?* Mi-am culcat obrazul pe pernă. Pieptul mi se înălţa şi cobora cu respiraţii egale şi liniştite.

FBI-ul dăduse greş în cazul lui Mackenzie McBride. Trecuseră cu vederea răufăcătorul care se ascundea în văzul tuturor. Dar nouă nu ne scăpase nimic în ancheta asta. Christopher Simms chiar *era* răufăcătorul. Îl prinseseră asupra faptei. Avusese instrumentele necesare în portbagaj – legături pentru gleznele şi încheieturile fetei, un cuţit, fierul.

Fata de la cafenea. Gândul îmi revenea mereu la ea. Cine fusese ţinta lui Christopher? Redding ştiuse că cineva urmează să moară. Ne spusese să ne

aşteptăm la o crimă.

Cum alegi cine moare?

Nu aleg.

Clark o alesese pe Emerson.

Christopher o alesese pe mama sa.

Fogle fusese doar o complicaţie care trebuia rezolvată.

Atunci cine a ales-o pe fată?

Nu puteam să scap de întrebarea asta. Poate că nu era importantă, dar m-am dat jos din pat şi am ieşit tiptil din cameră. Era linişte în casă, cu excepţia sunetelor paşilor uşori cu care am coborât scara. Uşa spre birou – dormitorul provizoriu al agentei Sterling – era întredeschisă. Lumina slabă a unei lămpi dinăuntru mi-a indicat că nici ea nu doarme.

Am zăbovit la uşă. N-am găsit curajul să bat. Deodată, uşa s-a deschis valvârtej spre interiorul încăperii. Din spatele ei s-a ivit Sterling, cu părul castaniu dezlegat şi dezordonat, fără machiaj pe faţă, cu pistolul pregătit. Când m-a văzut, a răsuflat uşurată şi a coborât arma.

— Cassie, a spus. Ce cauţi aici?

— Aici locuiesc, am răspuns automat.

— Locuieşti chiar la ieşirea din camera mea?

— Şi tu eşti agitată, i-am spus, concluzie la care am ajuns plecând de la comportamentul ei, de la faptul că deschisese uşa cu pistolul în mână. Nu poţi să dormi. Nici eu nu pot.

A clătinat din cap exasperată – n-am înţeles dacă e nemulţumită de mine sau de sine însăşi – şi a făcut un pas în spate, invitându-mă în cameră. Am traversat pragul şi a închis uşa în spatele meu, aprinzând lumina din tavan.

Uitasem că biroul lui Briggs e plin de animale împăiate – animale de pradă, surprinse parcă cu o clipă înainte să atace.

— Nu-i de mirare că nu poţi să dormi, i-am spus.

Şi-a stăpânit zâmbetul.

— Mereu a avut o anumită înclinaţie spre dramatism.

S-a aşezat pe marginea canapelei desfăcute. Cu părul dezlegat, părea mai tânără.

— De ce nu poţi să dormi? a întrebat. Te supără brăţara electronică?

Mi-am coborât privirea la picioare uluită, ca şi când brăţara tocmai mi-ar fi apărut pe trup. Greutatea care-mi atârna constant de glezna piciorului drept ar fi trebuit să mă supere mai mult, dar în ultimele zile se întâmplaseră atât de multe lucruri, încât abia o observasem.

— Nu, am spus. Adică da, aş vrea să mi-o dai jos, dar nu din cauza asta nu dorm. E vorba despre tânăra aceea cu care urma să se întâlnească Christopher Simms la cafenea. Cea pe care avea de gând s-o răpească.

N-am precizat ce altceva îşi pusese în gând să-i facă, dar o cunoşteam pe Sterling suficient de bine încât să înţeleg că acolo avea să se ducă cu mintea, exact ca mine.

— Ce-i cu ea?

Era uşor răguşită. M-am întrebat câte nopţi petrecuse ca pe cea de faţă, fără să poată dormi.

— Cine e? am întrebat. De ce se întâlnea cu Christopher?

— Lucra la cafenea, a răspuns. Vorbea cu cineva pe un site de dating. Persoana respectivă folosea un nume fals şi-şi accesa contul doar de pe calculatoare din spaţii publice, dar e de la sine înţeles că era vorba despre Christopher, care făcea pasul următor în privinţa alegerii victimelor. Mama lui era moartă. O omorâse pe Emerson – asta s-ar putea să-i fi deschis apetitul pentru studente.

Străini în tren, m-am gândit.

— Christopher a avut un alibi pentru uciderea mamei lui. Clark a avut unul pentru uciderea lui Emerson.

Am înghiţit în sec. Gura mi se uscase atât de mult, încât mi-a fost greu să spun cuvintele următoare.

— Poate că asta a fost tot. Poate că după moartea lui Clark, Christopher şi-a continuat activitatea pe cont propriu – dar Redding ştia că cineva o să moară în curând, în afară de Clark. Era *în plan.* Şi dacă crima asta făcea parte din plan…

M-am aşezat lângă agentă, îndemnând-o în gând să priceapă ce-i spun, deşi nu eram sigură că are sens din punct de vedere obiectiv.

— Dacă nu Christopher e cel care comunica cu fata aia pe internet? Dacă nu *el* a ales-o?

Clark a ales-o pe Emerson.

Christopher a ales-o pe mama lui.

Amândoi aveau alibiuri indubitabile la uciderea femeilor pe care le aleseseră. Dacă nu erau singurii?

— Crezi că mai e un al treilea.

Sterling a dat glas posibilităţii. Asta a făcut-o reală. M-am sprijinit cu podurile palmelor de marginea patului, echilibrându-mă.

— A mărturisit Christopher că a omorât-o pe Emerson? am întrebat.

Există *orice* probă materială care-l leagă de locul crimei? Vreo dovadă circumstanţială? Altceva pe lângă faptul că avea de gând să omoare încă o fată?

Lui Sterling i-a sunat telefonul. Zgomotul a răsunat strident şi supărător în comparaţie cu întrebările mele şoptite. Apelurile primite la ora două dimineaţa nu aduceau niciodată veşti bune.

— Sterling.

I s-a schimbat postura când a răspuns. Nu mai era femeia cu părul ciufulit, aşezată pe marginea patului. Redevenise agenta FBI.

— Cum adică „a murit”?

O scurtă pauză.

— Cunosc sensul propriu al cuvântului, tată. Ce s-a întâmplat? Când te-au sunat?

Murise cineva. Ideea asta m-a apăsat şi mi-a făcut inima să-mi zvâcnească într-un ritm sălbatic. *După cum vorbeşte, pare să fie vorba despre o persoană pe care o cunoaştem.* Când mi-a trecut asta prin minte, o rugăminte fierbinte mi-a erupt în trup, punându-mi stăpânire pe gânduri, înăbuşindu-le pe toate celelalte care-i stăteau în cale. *Dă, Doamne, să nu fie Briggs!*

— Nu, nu-i nicio binecuvântare! s-a răstit agenta. Cazul nu e închis.

Nu-i vorba de Briggs, mi-am spus. Directorul Sterling n-ar fi descris niciodată moartea fostului său ginere drept o *binecuvântare.*

— Auzi ce-ţi spun, tată? *Domnule director,* noi credem că s-ar putea să mai…

A tăcut deodată.

— La cine mă refer prin *noi?* Are importanţă? Îţi spun, trebuie să…

Nu-i spunea nimic, pentru că el n-o asculta.

— Înţeleg că ar fi în avantajul tău, din punct de vedere politic, dacă am încheia ancheta, dacă n-ar mai fi nevoie să se ajungă la niciun proces, pentru că primul nostru ucigaş l-a omorât pe cel de-al doilea şi apoi s-a spânzurat cu aşternutul patului după ce a fost prins. E un deznodământ frumos, un deznodământ curat. Şi *convenabil*. Directore?

A tăcut o clipă.

— Directore? *Tată?*

Şi-a lovit fioros ecranul telefonului cu degetul mare şi apoi l-a azvârlit.

— Mi-a închis, a spus. Mi-a spus că a primit un apel de la penitenciar, că Simms a fost găsit mort în celulă. S-a spânzurat – sau, în orice caz, asta-i

ipoteza actuală.

Am dedus implicaţia cuvintelor ei: agenta Sterling considera că e măcar posibil – poate chiar probabil – ca Simms să fi fost ucis. Oare reuşise Redding cumva să facă să fie omorât?

Sau persoana care o omorâse pe Emerson Cole – şi poate şi pe Clark – se întorsese ca să-şi ducă treaba până la capăt?

Trei AN. Doi au murit.

Dacă exista un al treilea, dacă mai exista un ucigaş în libertate…

Sterling şi-a deschis brusc valiza.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Mă îmbrac, a spus încordată. Dacă există o şansă cât de mică să nu fi lămurit definitiv ancheta, am de gând s-o continui.

— Vin cu tine.

Nici n-a ridicat privirea când mi-a auzit propunerea.

— Îţi mulţumesc, dar nu. Mi-au mai rămas totuşi câteva scrupule. Dacă avem de-a face cu încă un criminal liber, nu vreau să-ţi pun viaţa în pericol.

Dar e în regulă să ţi-o rişti pe a ta? mi-a venit s-o întreb, dar n-am făcut-o. În schimb, am urcat la etaj şi m-am schimbat şi eu. Am prins-o din urmă pe Sterling pe alee, în drum spre maşina ei.

— Măcar spune-i lui Briggs să vină şi el acolo! i-am strigat, alergând ca s-o ajung din urmă. Oriunde ar fi *acolo.*

A apăsat butonul de deblocare a portierelor. Farurile s-au aprins o clipă, apoi s-a făcut din nou întuneric.

— E două dimineaţa, a spus Sterling grăbită. Culcă-te!

Cu o săptămână în urmă, m-aş fi împotrivit. M-aş fi supărat pe ea pentru că mă lasă pe dinafară. Dar cumva, o parte din mine a înţeles – chiar şi după tot ce ne ceruse să facem, primul ei reflex încă era de a mă proteja. Era dispusă să-şi rişte propria viaţă, dar nu şi pe a mea.

Şi pe tine cine-o să te protejeze? m-am întrebat.

— O să mă culc dacă-l suni pe Briggs, i-am promis.

Chiar şi pe întuneric, i-am observat expresia iritată.

— Fie, a spus în cele din urmă, scoţându-şi telefonul şi fluturându-mi-l pe dinaintea ochilor. Îl sun.

— Nu, a spus o voce, chiar din spatele meu. N-o să-l suni.

N-am avut timp să mă întorc, să gândesc, să pricep cuvintele. Un braţ mi-a încleştat gâtul, tăindu-mi respiraţia şi ridicându-mă pe vârfurile degetelor. Atacatorul mi-a tras trupul la pieptul lui. Am încercat să zgârii

braţul care-mi înconjura gâtul. S-a încordat şi mai mult.

Nu puteam să respir.

Ceva metalic şi rece mi-a atins obrazul şi mi s-a oprit la tâmplă.

— Pune-ţi pistolul pe pământ! *Acum!*

Mi-a luat o clipă să înţeleg că i se adresa lui Sterling. După încă o secundă, am înţeles că bărbatul îmi ţine un pistol la tâmplă şi că Sterling făcea exact ce i se spunea.

Era dispusă să-şi rişte viaţa, dar nu să o rişte pe a mea.

— Nu te mai zbate, mi-a şoptit la ureche vocea catifelată.

Pistolul mi-a apăsat tâmpla cu şi mai multă putere. Tot trupul mă durea. Nu puteam să respir. Nu puteam să-mi opresc zbaterile.

— Am făcut cum mi-ai cerut. Dă-i drumul!

Sterling părea atât de calmă. Atât de *departe.*

Era întuneric afară, dar lumea s-a întunecat şi mai mult când vederea mi s-a tulburat şi mi-a dat târcoale o beznă neagră precum cerneala.

— Ia-mă pe mine! Pentru asta ai venit. *Eu* sunt cea care a scăpat de Redding. Nu-i suficient să demonstrezi că eşti mai bun decât ceilalţi, nu-i suficient să-i omori pe ei. Vrei să dovedeşti că eşti mai bun decât *el.* Să i-o dovedeşti *lui.*

Braţul din jurul gâtului meu s-a relaxat, dar pistolul nu s-a clintit. Am tras aer în plămânii incendiaţi, chinuindu-mă să respir măcar o dată, apoi încă o dată.

— Ochii la mine, Cassie!

Sterling şi-a luat atenţia de la AN doar atât timp cât să-mi dea indicaţia asta. Mi-a luat un moment ca să înţeleg motivul.

Nu vrea să-l văd.

— Las-o inconştientă. Las-o aici. Nu e parte din plan. Din planul *tău.*

Vocea îi era stăpânită, dar mâinile îi tremurau. Era un joc periculos. Era de ajuns să spună un singur cuvânt greşit pentru ca AN-ul să mă omoare cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi putut să mă facă să leşin.

— Nu poate să te identifice. Până să se trezească, o să fi plecat de mult şi o să fiu a ta. N-o să mă pierzi, aşa cum m-a pierdut Redding. N-o să te grăbeşti. O s-o faci în felul tău, dar pe *tine* n-o să te găsească. N-o să mă găsească nici pe *mine* dacă respecţi planul.

Sterling îi adresa cuvintele astea AN-ului, folosindu-se de temerile lui, de dorinţele lui, dar şi eu auzeam ce spune şi partea cea mai înfiorătoare era faptul că o credeam pe cuvânt.

Dacă nu puteam să-l identific pe AN, dacă o răpea, dacă mă lăsa inconştientă pe alee, până să mă trezesc, ar fi fost prea târziu.

Ar fi avut un avans prea mare.

Dar exista o cale de a garanta că Briggs o să afle imediat că ceva nu e-n regulă. De a garanta că o s-o găsească.

AN-ul mi-a eliberat gâtul.

— Uită-te la mine, Cassie. Uită-te la mine!

Simţeam disperarea din vocea agentei Sterling. I se părea esenţial, trebuia neapărat să nu-mi iau ochii de la ea.

M-am întors. Chiar şi pe întuneric, eram destul de aproape încât să disting chipul AN-ului. Era tânăr, douăzeci şi ceva de ani. Înalt, cu o constituţie de alergător. L-am recunoscut.

Gardianul de la penitenciar. Webber. Cel pe care-l dezgusta până şi simpla existenţă a lui Dean, căruia nu-i plăceau agentele FBI. Care nu ne lăsase să rămânem în maşină.

Piesele s-au unit, într-un singur moment înfiorător: *de ce* nu ne lăsase să stăm în maşină, cum aflase Redding despre existenţa mea, cum reuşise al treilea AN să-l omoare pe Christopher Simms în închisoare.

— Redding m-ar lua şi pe mine. M-ar *omorî* şi pe mine, am spus, cu vocea răguşită şi abia auzită. Lucrezi la penitenciar. Ştii că a cerut să mă vadă. Probabil că ai transmis chiar tu mesajul.

Putea să mă împuşte. Chiar în clipa asta, putea să mă împuşte. Sau încercarea mea riscantă putea să dea roade.

N-am văzut decât o mişcare rapidă şi o scânteiere metalică. Apoi s-a lăsat bezna.

TU

Pistolul se izbeşte de capul ei cu un bufnet ameţitor.

Nu te deranjează.

Fata se prăbuşeşte. Îţi îndrepţi pistolul spre frumoasa agentă Sterling. Te-a privit de sus când l-a vizitat pe Redding. A îndrăznit să-ţi spună ce să faci.

Probabil că râde şi de băieţii respinşi de Academia FBI, darămite de cei refuzaţi de poliţia locală.

— Ridic-o, îi spui.

Ezită. Îndrepţi pistolul asupra fetei.

— Ori o ridici, ori o împuşc. Tu alegi.

Inima îţi bubuie în urechi. Respiri tot mai repede. Aerul nopţii are un anumit gust – e aproape metalic. În clipa de faţă, te simţi în stare să faci un maraton. Să plonjezi în Cascada Niagara.

Agenta FBI ridică fata. Îţi pui pistolul ei în buzunar. Sunt ale tale. Le răpeşti pe amândouă. Şi atunci ştii.

N-o să le spânzuri. N-o să le însemnezi. N-o să le tai.

O ai pe Cea care a Scăpat. O ai pe fata băiatului său netrebnic. De data asta, *îţi spui,* o să procedăm în stilul meu.

O sileşti pe agenta FBI să ridice fata în portbagaj şi să se urce şi ea. O laşi inconştientă – şi, vai, cât de plăcut e! Cât de bine!

Trânteşti capota. Te urci în maşină. Porneşti.

Discipolul a devenit maestru.

CAPITOLUL 44

Mi-am recăpătat cunoştinţa încet. Durerea a venit brusc.

Toată partea dreaptă a feţei îmi era cuprinsă de o agonie arzătoare: îmi zvâcnea şi mă înţepa, ca şi când cineva mi-ar fi înfipt ace până la os. Pleoapa ochiului stâng mi s-a ridicat tremurător, dar cel drept era umflat şi încremenit. Bucăţele şi frânturi din lumea înconjurătoare au început să se recompună în faţa mea – duşumeaua din scânduri putrezite, frânghia groasă care-mi înconjura corpul, stâlpul de care eram legată.

— Te-ai trezit.

Cu ochiul nevătămat, m-am uitat după posesoarea vocii şi am văzut-o pe agenta Sterling. Avea sânge uscat la tâmplă.

— Unde suntem? am întrebat.

Aveam mâinile legate la spate. Mi-am răsucit gâtul, încercând să le privesc. Colierele de plastic care-mi tăiau pielea păreau incomod de strânse, dar nu simţeam nimic dincolo de durerea orbitoare care-mi radia din pometi.

— Te-a lovit cu pistolul şi ai leşinat. Cum ţi-e capul?

Nu mi-a scăpat faptul că-mi ignorase întrebarea. Un geamăt mi-a scăpat de pe buze, dar l-am stăpânit atât cât am putut.

— Dar al tău?

Buzele uscate i s-au despărţit într-un zâmbet mic şi frânt.

— M-am trezit în portbagajul lui, a spus după câteva secunde. Pe mine n-a reuşit să mă lovească la fel de tare. M-am prefăcut inconştientă când ne-a adus aici. Din câte văd, ne aflăm într-un fel de cabană. E numai pădure în jur.

Mi-am umezit buzele.

— Cât timp a trecut de când a plecat?

— Nu mult.

Părul îi atârna pe faţă. Era imobilizată la fel ca mine: cu mâinile la spate, legată de un stâlp de lemn care se înălţa din podea până-n tavan.

— Destul încât să-mi dau seama că nu pot să dezleg nodurile astea. Că n-o să reuşeşti nici tu. *De ce,* Cassie? a întrebat şi vocea i-a tremurat, dar nu s-a oprit din vorbit. *De ce n-ai putut să faci aşa cum ţi-am spus?* De ce l-ai silit să te răpească şi pe tine?

Furia i s-a scurs treptat din voce de la o frază la alta, până când a rămas

doar o deznădejde înfiorătoare, secătuită.

— Pentru că, am spus, arătând cu capul spre piciorul meu drept şi tresărind când acesta a protestat, port o brăţară electronică de urmărire prin GPS.

Sterling stătea cu capul plecat, dar a ridicat încet ochii şi mi-a întâlnit privirea.

— În clipa în care m-am depărtat de casă, Briggs a primit un mesaj pe telefon, am spus. N-o să-i ia mult timp să descopere că ai dispărut şi tu. O să verifice datele transmise de brăţară. O să ne găsească. Dacă te-aş fi lăsat singură…

N-am terminat fraza.

— Briggs o să ne găsească.

Sterling şi-a înălţat ochii spre tavan. În prima clipă, mi s-a părut că zâmbeşte, dar apoi mi-am dat seama că plânge, întinzându-şi în lături buzele încleştate, încercând să împiedice orice sunet să-i iasă din gură.

Nu par lacrimi de uşurare.

Şi-a despărţit buzele şi i-a scăpat un râset uscat şi ciudat.

— Dumnezeule… Cassie…

De cât timp stăteam aici? De ce nu apăruse Briggs, de ce nu dăduse buzna pe uşă?

— Nu am activat brăţara. Am crezut că e de ajuns să ţi-o pun ca să te înveţi minte.

Brăţara trebuia să se declanşeze. Trebuia să-l îndrume pe Briggs până la noi.

Nici nu-mi trecuse prin minte că ar fi putut să mă mintă. Ştiam că-mi asum un risc, dar credeam că-mi pun viaţa în pericol ca s-o salvez pe a ei.

Brăţara trebuia să se declanşeze. Trebuia să-l îndrume pe Briggs până la noi.

— Ai avut dreptate în privinţa ucigaşului lui Emerson.

Acestea au fost singurele cuvinte pe care au reuşit să le contureze buzele mele, atât îmi rămăsese să spun. Criminalul avea să se întoarcă. Nu venea nimeni să ne salveze.

— Cum aşa?

După expresia feţei, mi-am dat seama că întreţine conversaţia de dragul meu, nu al ei. Probabil că se mustra – pentru că nu identificase ucigaşul, pentru că acceptase să locuiască în casa noastră şi ne aprobase implicarea în anchetă, pentru că mă primise în cameră când îi bătusem la uşă.

Pentru că nu activase brăţara. Pentru că mă lăsase să cred c-o activase.

— Ai spus că ucigaşul lui Emerson are între douăzeci şi trei şi douăzeci şi opt de ani, că are o inteligenţă peste medie, dar că nu e neapărat educat, am spus, apoi am făcut o pauză. Deşi, dacă ne-a îndesat în portbagaj, probabil că nu are nici camionetă, nici SUV.

Sterling a reuşit să rânjească crispat.

— Pariu pe zece dolari că aia nu-i maşina lui.

Un colţ al buzelor mi s-a înălţat uşor şi am tresărit.

— Încearcă să nu te mişti, mi-a spus. Trebuie să-ţi păstrezi puterile, pentru că atunci când se întoarce, o să-i distrag atenţia şi tu o să fugi.

— Sunt legată de mâini şi de stâlpul ăsta. Nu plec nicăieri.

— O să-l conving să te dezlege, să mă dezlege şi pe mine. O să-i distrag atenţia.

În voce i-am auzit o notă discretă de hotărâre, dar şi disperare – o nevoie disperată de a se convinge că lucrurile pe care le spunea se puteau întâmpla cu adevărat.

— Când îi distrag atenţia, trebuie să fugi, a spus cu înflăcărare.

Am încuviinţat, deşi ştiam că are un pistol, deşi ştiam că n-o să apuc nici să ies pe uşa de la intrare. Am minţit-o şi mi-a acceptat minciuna, deşi *ştia* la fel de bine ca mine că nu va fi suficient să-i distragă atenţia.

Nimic nu va fi *suficient.*

Exista doar el, existam doar noi, exista doar certitudinea că o să murim în cabana asta umedă şi putrezită, fără ca cineva să ne audă ţipetele în afară de noi înşine.

Dumnezeule!

— S-a îndepărtat de tiparul lui Redding, a spus Sterling, încercând să-mi distragă atenţia. A renunţat la el cu totul.

Deci poate că n-aveam să murim aşa cum murise Emerson Cole, aşa cum muriseră cele douăsprezece femei ucise de Redding înainte să fi fost prins.

Asta nu mai e fantezia lui. E a ta. Ţi-a făcut plăcere să-mi storci viaţa din trup. Dar să mă loveşti cu pistolul? Ai de gând să ne omorî în bătaie? M-am silit să respir în continuare – repede şi superficial. *O să ne expui cadavrele zdrobite în public, aşa cum ai întins-o pe Emerson pe capota maşinii ei? O să ne transformi în trofee, dovezi ale controlului, ale puterii tale?*

— Cassie.

Vocea lui Sterling m-a readus cu mintea în prezent.

— E ciudat că-mi doresc să fi fost normală? am întrebat. Nu pentru că atunci n-aş mai fi ajuns aici – n-aş accepta să-mi iau viaţa înapoi la schimb pentru cele la salvarea cărora am ajutat –, ci pentru că dacă aş fi *normală,* n-aş încerca întruna să-i pătrund în minte, să ne privesc aşa cum ne priveşte el, să-mi dau seama cum o să arate finalul poveştii.

— La finalul poveştii o să fugi, mi-a amintit Sterling. Trebuie să scapi. Să scapi, pentru că eşti o supravieţuitoare. Pentru că altcineva a considerat că meriţi să fii salvată.

Am închis ochii. Acum îmi spunea o poveste – un basm cu un final fericit până la adânci bătrâneţi.

— În copilărie, am cunoscut o fată care născocea soluţii pentru a scăpa din tot felul de situaţii periculoase. Era un ghid în carne şi oase pentru supravieţuirea în cele mai improbabile şi mai cumplite situaţii pe care ţi le-ai putea închipui.

I-am lăsat vocea să-mi scalde trupul. I-am lăsat cuvintele să-mi alunge din minte toate lucrurile la care nu voiam să mă gândesc.

— „Ai fost îngropată de vie într-un coşciug de sticlă, cu o cobră adormită aşezată pe piept. Ţi se termină oxigenul. Dacă ai încerca să spargi coşciugul, ai trezi cobra. Cum procedezi?”

Mi-am deschis ochiul nevătămat.

— *Cum* procedezi?

— Nici nu-mi amintesc, dar mereu avea soluţii. Mereu ştia o cale de scăpare şi era atât de veselă când discuta scenariile astea, a spus agenta, clătinând din cap. Sloane îmi aminteşte de ea uneori. După ce am crescut, a lucrat la laboratorul FBI-ului. Mereu s-a priceput mai mult la problemele tehnice decât la relaţiile cu oamenii. Majoritatea elevilor de clasa a doua nu pot simpatiza o colegă care le tot pune vieţile în pericole de moarte ipotetice.

— Dar tu ai simpatizat-o, am spus şi Sterling a dat din cap. O chema Scarlett, nu-i aşa? am întrebat. Era fiica lui Judd. Prietena ta cea mai bună. Nu prea ştiu ce însemna pentru Briggs.

M-a privit fix câteva secunde.

— Eşti bizară, a spus. Îţi dai seama, nu?

Am ridicat din umeri, atât cât am putut în circumstanţele date.

— A fost şi prietena lui cea mai bună. S-au cunoscut la facultate. Eu o cunoşteam încă de la grădiniţă. Ne-a făcut cunoştinţă. Ne-am alăturat FBI-ului împreună.

— A murit.

Am spus-o ca să nu fie nevoită s-o spună ea, dar a repetat cuvintele oricum.

— A murit.

Zgomotul unei uşi care s-a deschis ne-a întrerupt conversaţia. Nişte balamale străvechi au scârţâit indignate. M-am împotrivit impulsului de a privi spre uşă. N-ar fi meritat înţepăturile de durere care mi-ar fi străpuns faţa şi gâtul dacă aş fi făcut o asemenea mişcare.

Te-ai oprit. Te uiţi la noi.

Paşii grei mi-au indicat că se apropie. În scurt timp, bărbatul care-i omorâse pe profesor, pe Emerson, pe Clark şi – foarte probabil – pe Christopher a apărut direct între mine şi Sterling.

Ţinea în mâini o puşcă de vânătoare.

TU

Arme de foc, găuri mici şi curate lăsate de gloanţe şi gloria de a apăsa pe trăgaci cu mâna ta.

Sunt ale tale. De data asta, o să procedezi după gustul tău.

Roşcata cea mică, care practic te-a implorat s-o răpeşti, nu prea arată bine. Ea o să cadă prima. Faţa deja îi e acoperită de vânătăi. Tu ai făcut asta. Tu. *Chipul agentei FBI e pătat de urmele evidente ale lacrimilor. Îţi aşezi puşca la o parte şi, întinzând mâna, îţi plimbi degetul mare peste faţa ei.*

Se smuceşte înapoi, dar nu se poate împotrivi. Niciuna dintre ele nu poate.

— O să vă dezleg, spui, doar ca să vezi cum surprinderea le luminează ochii o clipă. O să fugiţi. Vă acord chiar şi un avans de pornire de două minute.

Răpeşte-le. Eliberează-le. Urmăreşte-le. Omoară-le.

— Şi acum… spui tărăgănat, lovind îngândurat cu patul puştii de podea. Cine-i prima?

Adrenalina deja începe să-ţi circule prin trup. Eşti puternic. Eşti vânătorul. Ele sunt prăzile.

— Eu.

Agenta FBI e cea care vorbeşte. Nu-şi dă seama că e doar o căprioară în bătaia puştii tale?

Tu *eşti vânătorul.*

Ea e prada.

O apuci de braţ pe fata mai tânără.

— Tu.

Îi sufli cuvântul direct în faţă. Las-o să dea înapoi, să se ferească de respiraţia ta, de tine.

— Tu eşti prima.

Mirosul fricii te ispiteşte. Zâmbeşti.

— Sper că poţi să fugi.

CAPITOLUL 45

Şi-a scos un cuţit din gheată. Mi-am imaginat că ţâşneşte spre mine. L-am *simţit* cum îmi taie pielea şi muşchii, cum îmi jupoaie carnea de pe oase. Dar bărbatul care ne răpise s-a aşezat în genunchi. Şi-a plimbat latul cuţitului pe obrazul meu, în jos. S-a oprit o clipă în dreptul gâtului, apoi a coborât încet spre încheieturi. Tăişul a zăbovit un moment deasupra unui braţ. Vârful mi-a traversat o venă, dar fără s-o apese atât de mult încât s-o taie.

Cu o singură mişcare, mâinile mi-au fost eliberate.

Şi-a pus cuţitul înapoi în gheată şi mi-a dezlegat frânghia din jurul trunchiului cu mâna. Savura ceea ce făcea. Mâinile lui mi-au atins în trecere burta, coastele, spatele.

În curând, m-am eliberat. Am privit spre agenta Sterling. Voise să fugă înaintea mea, să-mi câştige timp – dar pentru ce? *Asta* era singura cale de scăpare. Dacă el chiar îmi acorda un avans, dacă alergam suficient de repede…

Vrei să cred că am şanse de scăpare, nu-i aşa?

Chiar şi cu gândul acesta, m-am ţinut cu dinţii de speranţa că două minute aveau să-mi fie de ajuns ca să dispar în pădurea de afară.

Exista o cale de scăpare – trebuia să cred asta. Trebuia să mă lupt.

Şi-a lăsat mâna pe partea de jos a spatelui meu şi m-a împins cu brutalitate spre uşă.

— Cassie, a spus Sterling, cu un tremur în voce. Ai fost îngropată de vie într-un sicriu de sticlă cu o cobră adormită aşezată pe piept. Există o cale de scăpare. *Mereu* există o cale.

Bărbatul care ne răpise nu m-a lăsat să mă întorc. Să-mi iau rămas-bun. După o clipă, eram pe verandă. Descrierea de mai devreme a lui Sterling fusese precisă – eram înconjuraţi de păduri, dar, în punctul cel mai apropiat, liziera se afla la vreo cincisprezece metri de casă. Copacii deveneau mai deşi spre interior. Aveam nevoie de protecţia lor.

Îmi trebuia un plan.

— Două minute. Începând din clipa asta.

M-a împins de pe verandă. M-am împiedicat. Faţa îmi zvâcnea.

Am luat-o la fugă.

Am fugit cât de tare am putut, cât de repede am putut, spre cei mai deşi

copaci cu putinţă. Am ajuns la adăpostul lor în câteva secunde – mai puţin de zece, mai mult de cinci. Am gonit prin desiş până când au început să mă ardă plămânii. Am privit în urmă. Nu-l vedeam prin pădure, ceea ce însemna că nici el nu mă vede pe mine.

Cât timp trecuse? Cât îmi rămăsese?

Mereu există o cale de scăpare.

Fuga nu era o soluţie. Bărbatul care mă vâna avea pasul mai lung decât al meu. Avea o constituţie de alergător şi nu era nevoie să mă prindă – ar fi fost suficient să mă poată ţinti cu puşca.

Două minute sunt nimic.

Singura mea şansă de scăpare era să-mi pierd urma, să-l fac să meargă într-o direcţie şi eu să pornesc în alta. Hotărârea asta mi-a contrazis toate instinctele, dar m-am întors din drum. M-am îndepărtat de linia urmată iniţial, păşind uşor, cu capul plecat, ascunzându-mă în desişul înalt şi rugându-mă lui Dumnezeu ca prădătorul să-mi urmeze direcţia iniţială, şi nu pe cea de acum.

O crenguţă a trosnit undeva, în apropiere. Am înlemnit.

Te rog, nu-l lăsa să mă vadă! Te rog! Te rog!

Încă un trosnet. Încă un pas.

Se îndepărtează de mine. Se îndepărtează.

Nu mai aveam mult timp până când îşi va descoperi greşeala. Nu aveam unde să mă duc. Nu puteam să alerg la nesfârşit. Să mă caţăr? Să mă ascund în hăţiş? Am traversat un pârâu mic, dorindu-mi să fi fost un râu. *Aş fi sărit în el.* Am auzit un strigăt – aproape inuman.

Probabil că ajunsese la capătul drumului meu iniţial şi-mi descoperise şiretlicul. Acum avea să înainteze repede, hotărât să recupereze timpul pierdut.

Nu eşti furios. Nu chiar. Ăsta e jocul. Ştii că o să mă găseşti. Ştii că n-o să scap. Probabil că n-am unde să fug.

N-aveam idee unde suntem – ştiam doar că trebuie să fac *ceva*. M-am aplecat şi am luat o piatră. Abia îmi încăpea în mână. Cu cealaltă, m-am întins spre o creangă de deasupra şi am strâns din dinţi – gest care mi-a înteţit durerea, în loc s-o potolească.

N-am timp. N-am timp de durere. Urcă. Urcă. Urcă!

Puteam să mă apuc doar cu o mână, dar m-am folosit şi de celălalt braţ, agăţându-mă cu el de ramuri, ignorând faptul că scoarţa îmi rănea pielea sensibilă. Am urcat cât de mult am putut, până când crengile au devenit prea

subţiri ca să mă poată susţine şi frunzele, prea rare ca să mă ascundă. Mi-am trecut piatra din mâna stângă în cea dreaptă şi m-am folosit de stânga ca să mă echilibrez.

Te rog, nu-l lăsa să mă vadă! Te rog! Te rog!

L-am auzit – la cincizeci de metri de mine. Patruzeci. Treizeci. L-am văzut când s-a ivit şi a traversat pârâul.

Te rog, nu-l lăsa să mă vadă! Te rog! Te rog!

Înainta cu ochii în pământ. *Urme.* Lăsasem urme de paşi – şi se opreau chiar sub copacul acesta. Am ştiut secunda în care avea să ridice privirea. Am avut timp pentru un singur gând, o singură rugăminte mută.

Nu rata!

Am azvârlit piatra spre el cu atâta putere, încât a fost cât pe ce să cad din copac. A ridicat privirea.

N-am ratat.

Piatra l-a nimerit chiar deasupra unui ochi. A căzut, dar n-a rămas culcat şi când s-a ridicat greoi din genunchi în picioare, însângerat şi ameţit, dar cât se poate de viu, am simţit că adrenalina care-mi dăduse putere până acum se evaporă. Nu urma să fac nicio demonstraţie de putere sau viteză supraomenească. Asta a fost: el cu puşca aţintită în sus, eu agăţată de o creangă la cinci metri deasupra lui, tremurând şi însângerată, fără nimic cu care să arunc în el.

— Ai rămas fără şiretlicuri? mi-a strigat, plimbându-şi degetul pe trăgaci.

M-am gândit la agenta Sterling, care rămăsese la cabană. Urma să treacă la ea, s-o pună şi pe ea să fugă în acest joc macabru.

Nu!

Am făcut singurul lucru care-mi mai stătea în putere. Am sărit.

Puşca s-a descărcat. Glonţul a zburat pe lângă mine şi am căzut peste el cu picioarele înainte. Ne-am prăbuşit amândoi. N-a scăpat arma din mâini, dar eram prea aproape ca s-o îndrepte asupra mea.

Trei secunde.

Atâtea i-au trebuit ca să mă învingă, să mă doboare la pământ. M-a ţintuit cu o mână şi, ridicându-se pe vine, şi-a înlocuit-o cu un picior, izbindu-mă în piept. Cu rana de la cap sângerând abundent, s-a ridicat. Privindu-l de pe jos, mi s-a părut imposibil de înalt. *Invincibil.*

Şi-a dus puşca la umăr. Vârful ţevii era la mai puţin de un metru de trupul meu. A zăbovit asupra burţii mele câteva secunde, apoi mi-a ţintit fruntea.

Am închis ochii.

— Răpeşte-le. Eliberează-le. Urmăreşte-le. Omoară…

A tăcut, brusc şi fără avertisment. Abia după aceea a reuşit creierul meu să perceapă zgomotul focului de armă şi al paşilor care se apropiau în grabă.

— Cassie. *Cassie!*

Nu voiam să deschid ochii. Dacă aş fi deschis ochii, poate că n-ar fi fost real. Poate că puşca încă ar fi fost acolo. Poate că *el* încă ar fi fost acolo.

— Cassandra.

Un singur bărbat din univers putea să-mi rostească numele întreg pe tonul acesta precis. Am deschis ochii.

— Briggs.

— Webber e mort.

Mi-a spus asta înainte să mă întrebe dacă sunt bine.

— Webber? am cârâit.

Ştiam acest nume, dar mintea mea nu putea să-l accepte, nu putea să accepte faptul că bărbatul care-mi făcuse toate astea *avusese* un nume.

— Anthony Webber, a confirmat Briggs, cercetându-mi repede rănile, inspectând-o pe fiecare, până la cel mai mic detaliu.

— Sterling? am reuşit să spun.

— E teafără.

— Cum ai…?

Briggs a ridicat o mână şi cu cealaltă şi-a scos telefonul. Apelul a fost scurt şi la obiect: — Am găsit-o. E bine.

Apoi şi-a întors atenţia spre mine şi mi-a răspuns la întrebarea pe care nici nu apucasem s-o pun până la capăt.

— Când ne-am dat seama că aţi dispărut amândouă, directorul a pus toată agenţia să vă caute. A tot repetat că Veronica încercase să-i spună că ceva nu e-n regulă cu ancheta.

— Dar cum ai…?

— Brăţara ta electronică.

— Agenta Sterling a spus că n-a activat-o.

Briggs a zâmbit cu umor.

— N-a activat-o, dar din moment ce era hotărâtă să respecte toate regulile când a luat-o din inventar, a completat toate formularele regulamentare. A pus punct pe toate *I*-urile. A barat toate *T*-urile. Ştiam numărul de serie al brăţării şi am putut s-o activăm de la distanţă.

Ce ironie… eu îi salvasem viaţa lui Sterling încălcând regulile şi ea mi-o

salvase respectându-le.

Briggs m-a ajutat să mă ridic.

— Echipa mea e pe drum, a spus. Noi am pornit direct de la casă, aşa că am avut un avans.

Noi?

— Cassie.

Din desiş a apărut Dean.

— I-am spus să aştepte la cabană, mi-a zis Briggs. Ţi-am spus să aştepţi la cabană, i-a repetat lui Dean, cu o notă de iritare în glas.

Dar nu m-a împiedicat să fac trei paşi spre Dean şi nici pe el să traverseze imediat distanţa rămasă între noi. În clipa următoare, m-a luat de umeri, atingându-mă, asigurându-se că sunt bine, că sunt aici, că sunt *reală*.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

Şi-a luat mâinile de pe umerii mei şi mi-a cuprins faţa. Cu dreapta mi-a mângâiat obrazul stâng. Cu stânga mi-a ocolit rănile cu blândeţe şi şi-a strecurat degetele în părul meu, sprijinindu-mi capul, de parcă n-ar fi fost convins că gâtul meu îl poate susţine singur.

— Activarea brăţării a fost ideea lui Sloane. Toţi ceilalţi uitaseră de ea. Briggs era la noi când am aflat coordonatele. Se prea poate să fi aranjat să mă aflu în maşina lui când a pornit la drum.

Agentul n-ar fi irosit nicio secundă ca să-l dea jos.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Dean, cu vocea îngroşată de emoţii pe care nu le puteam identifica.

Am înţeles că probabil mă întreabă despre răpire, despre ceea ce păţisem la faţă, despre faptul că mă trezisem legată în cabană şi o luasem la fugă ca să-mi salvez viaţa, dar am preferat să-i interpretez întrebarea într-o cheie uşor diferită.

— L-am lovit în cap cu o piatră. Apoi am sărit pe el din copacul ăla.

L-am indicat cu o mişcare vagă a mâinii. Dean s-a holbat la mine cu o expresie indescifrabilă, până când colţurile buzelor au început să i se înalţe încet.

— M-am înşelat, a spus, când am spus că simt doar *ceva*.

Respira greu. Eu nu puteam să mai respir deloc.

— Când am spus că nu ştiu dacă e suficient.

Era speriat, la fel ca mine. Dar o simţea, o simţeam şi eu şi *era aici*. Atât de mult timp încercasem să *nu* aleg, să *nu* simt şi, într-o clipă, ceva din inima mea s-a surpat, ca un dig spărgându-se sub asaltul unui potop.

Dean m-a tras la el cu blândeţe. Mi-a atins uşor buzele cu ale lui. Mişcarea a fost şovăitoare, nesigură. Mâinile mi-au ajuns pe ceafa lui şi l-au tras, la rândul lor, mai aproape.

Poate că era o greşeală. Poate că după liniştirea apelor, situaţia avea să arate altfel. Dar nu mă puteam opri, nu puteam să trăiesc în continuare cu *poate* dacă voiam să *trăiesc.*

M-am înălţat pe vârfuri, lipindu-mi trupul de al lui, şi i-am răspuns la sărut, până când durerea de pe faţa mea s-a risipit, dispărând odată cu restul lumii, până când a rămas doar momentul *acesta* – pe care nu crezusem c-o să-l mai trăiesc.

CAPITOLUL 46

Am petrecut noaptea la spital. Aveam o contuzie, vânătăi la gât după ce fusesem sugrumată aproape până la moarte şi nenumărate tăieturi şi zgârieturi pe mâini şi picioare. Au trebuit să-l ia pe Dean de lângă mine cu forţa.

Eram în viaţă.

A doua zi, dimineaţa, doctorii m-au externat în grija agentului Briggs. Când am ajuns la jumătatea drumului spre maşina lui, mi-am dat seama că e prea tăcut.

— Unde-i agenta Sterling? am întrebat.

— A plecat.

Ne-am urcat în maşină. Mi-am pus centura cu mişcări delicate. Briggs a luat-o din loc.

— A suferit doar răni superficiale, dar va fi în concediu obligatoriu până când un psiholog al agenţiei îi va da aprobarea să reia munca de teren.

— O să se întoarcă?

Au început să mă usture ochii când i-am pus întrebarea. Cu o săptămână în urmă, m-aş fi bucurat că am scăpat de ea, dar acum…

— Nu ştiu, a spus, cu un muşchi zvâcnindu-i în maxilar.

Oamenilor de felul lui nu le făcea plăcere să-şi recunoască incertitudinile.

— După ce a capturat-o Redding – după ce Dean a ajutat-o să scape – a făcut eforturi mari ca să revină la datorie. Şi-a concentrat toate puterile asupra serviciului.

Asta se întâmplase atunci. Acum era acum. Crezusem că agenta Sterling şi-a schimbat părerea despre program, dar nu-mi puteam alunga amintirea expresiei cu care mă întrebase: *De ce?* De ce n-o ascultasem? De ce-l silisem pe nebunul ăla să mă răpească şi pe mine?

În momentele din urmă, nu voise decât să se convingă că voi scăpa cu viaţa din acel infern.

— Se învinuieşte? am întrebat – deşi nu era cu adevărat o întrebare.

— Se învinuieşte. Îl învinuieşte pe tatăl ei. Mă învinuieşte pe mine, a răspuns Briggs şi ceva din tonul lui mi-a sugerat că nu doar ea poartă povara remuşcărilor. Niciodată nu s-a pus problema să ajungeţi pe teren, mi-a spus. Niciunul dintre voi n-ar fi trebuit să ajungă în pericol de moarte.

Dacă Înzestraţii n-ar fi participat la ancheta asta, Christopher Simms ar fi omorât-o pe fata aceea. Dacă nu m-aş fi dus cu agenta Sterling, acum ar fi moartă. Oricât l-ar fi chinuit pe Briggs gândul la toate încercările prin care trecusem, ştiam instinctiv că, până la urmă, putea să accepte riscurile inerente programului. Nu eram convinsă că Sterling poate să facă la fel.

— Unde mergem? am întrebat când agentul a depăşit ieşirea de pe autostradă.

N-a spus nimic câteva minute. Kilometrii s-au perindat unul după altul. Am ajuns într-un bloc de apartamente aflat vizavi de penitenciar.

— Vreau să vezi ceva.

Apartamentul lui Webber avea două dormitoare. Viaţa lui fusese extrem de compartimentată. Într-o cameră dormea – cu aşternutul patului aranjat impecabil, cu draperii opace la ferestre – şi în cealaltă lucra.

Echipa lui Briggs inventaria probele când am intrat: caiete şi fotografii, arme, un calculator. Sute – dacă nu chiar mii – de pungi cu probe spuneau povestea vieţii lui Webber.

Povestea relaţiei lui cu Daniel Redding.

— Dă-i drumul, mi-a spus agentul, făcându-mi semn cu capul spre pungile catalogate cu grijă. Numai să-ţi pui mănuşi.

Nu-l adusese pe Dean la acest loc al crimei. Nu-i adusese nici pe Michael, pe Lia sau pe Sloane.

— Ce trebuie să caut? am întrebat, punându-mi o pereche de mănuşi.

— Nimic, a răspuns simplu.

M-ai adus aici ca să văd toate astea, m-am gândit, reluându-mi imediat perspectiva de profiler. *De ce?*

Pentru că nu era vorba despre cercetarea unor probe. Era vorba despre mine şi despre momentele trăite în pădure. Mereu aveau să-mi rămână întrebări fără răspuns legate de Locke, aşa cum şi Dean avea să-şi pună mereu anumite întrebări legate de tatăl lui, dar AN-ul acesta – omul acesta care încercase să-mi ia viaţa – nu era nevoie să rămână cine ştie ce monstru mitologic, să se alăture stafiilor care-mi bântuiau visele.

Paturi aranjate impecabil şi puşti de vânătoare.

Briggs mă adusese aici ca să înţeleg – şi să-mi văd mai departe de viaţă, atât cât se putea după o asemenea experienţă.

Mi-a luat ore întregi să parcurg toate probele. Am găsit o poză cu Emerson Cole strecurată în interiorul copertei unui jurnal. Scrisul lui

Webber – *numai majuscule de tipar, înclinate într-o parte* – acopereau paginile, relatându-i povestea în detalii oribile, dezgustătoare. Le-am citit, cernând detaliile, absorbindu-le şi alcătuind un profil.

În urmă cu şase luni, te-ai transferat în aripa penitenciarului în care era ţinut Redding. A ajuns să te fascineze, te-a fermecat modul în care se juca cu ceilalţi prizonieri şi cu gardienii. Penitenciarul era singurul loc în care aveai o putere cât de mică, o posibilitate cât de mică de a exercita control asupra altora, iar când academia de poliţie te-a respins din nou, puterea asta n-a mai fost suficientă.

Ţi-ai dorit alta. O formă de putere intangibilă. Incontestabilă. Eternă.

Webber devenise obsedat de Redding. Crezuse că reuşeşte să-şi ascundă obsesia, până când Redding îi propusese o sarcină foarte specială.

Ţi-a recunoscut potenţialul. Trebuia să demonstrezi ce poţi – să demonstrezi că eşti mai deştept, mai capabil, mai mult *decât toţi cei care te priveau de sus, care te respingeau şi te dădeau la o parte.*

Redding îi ceruse să facă două lucruri: să-l urmărească pe agentul Briggs şi să-l găsească pe Dean. Webber îşi dovedise competenţa în ambele cazuri. Îl urmărise pe Briggs. Găsise casa în care locuia Dean. Raportase descoperirile.

Acela a fost punctul de cotitură. Atunci ai înţeles că, pentru a o înlocui în ochii lui pe pramatia aia plângăcioasă, trebuie să faci mai mult.

Am găsit un articol de ziar împăturit şi pus între două file ale jurnalului – pe care Webber i-l dăduse lui Redding ca să-l citească şi apoi îl ascunsese în camera lui de lucru.

Un articol despre agenta specială FBI Lacey Locke. O lupoaică în blană de oaie. O ucigaşă ajunsă în rândurile agenţiei.

La scurt timp după aceea, Redding a spus că eşti pregătit. Erai discipolul lui. El era maestrul tău. Şi dacă existau şi alţii care încercau să-i câştige favoarea, ei bine, aveai să scapi de ei în timp.

Parcurgeam o pagină, treceam la următoarea, reveneam asupra celei dintâi, citind şi recitind, alcătuind în gând o cronologie a evenimentelor. Redding începuse să pună bazele unei serii de „teste” concepute pentru discipolii lui – sau, pentru a folosi expresia cu care se referea Webber la ele, „ce va fi” – a doua zi după ce a citit articolul despre crimele lui Locke.

Nu vi separe ciudat? întrebasem cândva, parcă acum o veşnicie. *În urmă cu şase săptămâni, Locke apus în scenă uciderea mamei şi acum cineva*

imită crimele tatălui lui Dean?

Stând aici, reconstituind şirul de evenimente în urma cărora fusese ucisă Emerson Cole, mi-am dat seama că nu e ciudat. Că nu fusese o coincidenţă.

Daniel Redding pusese totul în mişcare *după* ce citise despre crimele lui Locke. Dean înţelegea ucigaşii din cauza tatălui său; era de la sine înţeles că Redding îi înţelegea şi el. Şi dacă o înţelesese pe Locke – ce o împingea de la spate, ce o motiva, ce-şi dorea –, dacă-l pusese pe Webber să-l urmărească pe Dean, dacă ştia cine sunt şi ce păţise mama…

Locke le-a omorât pe femeile acelea de dragul meu şi Redding şi-a trasat aceeaşi sarcină.

Rămâneau atâtea întrebări fără răspuns: cum aflase Redding cine sunt; cum făcuse legăturile pe care ar fi trebuit să le facă pentru a-şi da seama ce păţise Locke; ce ştia – dacă într-adevăr ştia ceva – despre uciderea mamei. Dar răspunsurile astea nu se găseau în jurnalul lui Webber.

După începerea *testului*, scrierile lui începeau să-i acorde mai puţină atenţia lui Redding.

L-ai idolatrizat – dar apoi ai devenit ca el. Nu, ai devenit ceva mai bun. Ceva nou.

Muriseră cinci persoane. Conform propriei mărturisiri, descoperite în jurnal, Webber omorâse patru dintre ele: pe Emerson, pe profesor şi pe cei doi competitori ai săi. Planul iniţial – stabilit de Redding pentru toţi trei, comunicat prin intermediul lui Webber – fusese ca fiecare să aleagă câte o victimă şi s-o omoare pe una aleasă de altul dintre ei.

În mintea ta, n-a fost niciodată loc pentru alţii.

Jurnalul cuprindea pagini în care Webber descria cum ar fi procedat dacă ar fi omorât-o pe Trina Simms cu mâna lui. Îşi închipuise scena, şi-o imaginase şi Clark murise pentru păcatul de a nu fi procedat *cum trebuie*. Christopher îşi pierduse dreptul la viaţă în clipa în care fusese prins.

Apoi a rămas unul singur.

— Cassie? a spus Briggs şi, aşezată pe podea, am ridicat privirea spre el. Eşti bine?

Stăteam aşa de ore întregi. Agentul îşi atinsese scopul: când închideam ochii, nu mai retrăiam oroarea de a fi vânată ca un animal. Nu-l mai simţeam pe Webber înălţându-se asupra mea sau tăindu-mi respiraţia cu braţul încleştat în jurul gâtului. Amintirile astea nu dispăruseră. N-aveau să dispară niciodată. Dar pentru minute, ore, poate chiar zile în şir, aveam să pot uita de ele.

— Da, am spus, închizând jurnalul şi dându-mi jos mănuşile, întâi de pe o mână, apoi de pe cealaltă. Sunt bine.

Când am ajuns acasă, era aproape întuneric. Lia, Dean şi Sloane stăteau pe veranda din faţă, aşteptându-mă. Michael spărgea geamurile crăpate ale maşinii lui vechi cu un baros.

Cu fiecare lovitură, cu fiecare geam pe care-l spărgea, simţeam că mi se frânge ceva în inimă.

Ştia.

Din clipa în care Dean se întorsese acasă, din clipa în care Michael se uitase la el, a ştiut.

N-am vrut să se ajungă aici. Nu mi-am propus situaţia asta.

A ridicat privirea şi m-a zărit, ca şi când gândurile ar fi trecut cumva din mintea mea în a lui. M-a privit atent, ca la prima noastră întâlnire, înainte ca eu să fi aflat ce ştie să facă.

— Asta a fost deci? m-a întrebat.

Nu i-am răspuns. N-am putut. Privirea mi-a zburat spre verandă. Spre Dean.

Michael mi-a zâmbit nepăsător.

— Mai câştigi, mai şi pierzi, a spus, ridicând din umeri.

De parcă n-aş fi fost decât un joc. De parcă n-aş fi însemnat nimic pentru el.

Pentru că nu-mi *mai permitea* să însemn nimic.

— E bine şi aşa, a continuat, rostind fiecare cuvânt cu intenţia de a mă răni. Poate că dacă Redding are parte de ceva acţiune, o să se mai destindă în sfârşit şi el.

Obiectiv, înţelegeam despre ce e vorba aici. *Dacă nu poţi să-i împiedici să te lovească, trebuie să-i* faci *să te lovească.* Dar cuvintele lui tot mi-au sfârtecat inima. Vânătăile şi juliturile, zvâcnetul pe care-l simţeam în cap – toate au dispărut în faţa cruzimii degajate a lui Michael, a indiferenţei lui absolute.

Ştiusem că alegerea unuia dintre ei ar însemna pierderea celuilalt. Dar nu-mi imaginasem c-o să-l pierd pe Michael în felul acesta.

M-am întors din nou spre casă, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile. Dean s-a ridicat. Mi-a întâlnit privirea şi mi-am îngăduit să mă întorc cu gândul la clipa aceea petrecută în pădure – şi la toate clipele care i-au premers. *Când l-am ţinut de mână, când mi-am plimbat vârfurile degetelor*

pe maxilarul lui. Secretele pe care ni le-am destăinuit. Lucrurile pe care nicio altă persoană – nici Înzestrată, nici ne-Înzestrată, nici profiler, nici altfel – n-avea să le înţeleagă niciodată.

Dacă l-aş fi ales pe Michael, Dean ar fi înţeles.

Am pornit spre verandă, spre Dean, înaintând tot mai repede cu fiecare pas. Michael m-a strigat din urmă.

— Cassie?

În vocea lui am auzit nota discretă a unei emoţii sincere – doar o fărâmă dintr-o anumită emoţie pe care n-am reuşit s-o identific. Am privit în spate peste umăr, dar nu m-am întors cu totul.

— Da?

Michael m-a privit fix şi în ochii lui căprui am observat un amestec de emoţii, însă n-am reuşit să o descifrez pe niciuna dintre ele.

— Dacă aş fi fost eu în pădure, dacă aş fi fost eu cel care a venit cu Briggs, dacă aş fi fost eu cel pe care l-ai văzut în secunda exactă…

M-ai fi ales pe mine? Nu şi-a terminat întrebarea, iar eu nu i-am răspuns. Când m-am întors din nou spre casă, a continuat să spargă geamurile acelei maşini vechi şi distruse.

— Mda, a spus şi vântul i-a purtat vocea până la mine. Aşa mă gândeam.

DUPĂ TREI SĂPTĂMÂNI…

Ziua în care mi-a dispărut şi ultima vânătaie a fost cea în care am dat testele GED. A fost totodată ziua în care agenta Sterling s-a mutat înapoi în casă.

Când ne-am întors toţi cinci de la examen, coordona echipa care-i adusese lucrurile şi ea însăşi ţinea în braţe o cutie mare şi grea. Părul îi era legat în coadă la ceafă şi câteva fire răzleţe îi stăteau lipite de fruntea asudată. Purta blugi.

Am luat în considerare transformările din înfăţişarea ei şi faptul că obiectele lui Briggs îi sunt scoase din birou. Ceva se schimbase. Nu ştiam ce introspecţie făcuse, ce amintiri îi redeşteptase timpul petrecut de noi în captivitate, dar ajunsese la un fel de concluzie. La o hotărâre cu care să poată trăi împăcată.

Alături de mine, Dean a privit lung după ea când a dispărut în cameră. M-am întrebat dacă se gândeşte la femeia pe care o cunoscuse cu cinci ani în urmă. M-am întrebat ce relaţie are cu femeia din prezent.

— Credeţi că scoate din casă toate obiectele fostului soţ ca într-un fel de exerciţiu terapeutic? a întrebat Michael când doi bărbaţi au trecut pe lângă noi cărând biroul lui Briggs.

— Există o singură cale de a afla.

Lia a pornit agale în direcţia în care dispăruse Sterling. După o fracţiune de secundă, am urmat-o şi noi.

Încăperea fusese golită de aproape orice urmă a lui Briggs şi acum cuprindea un pat adevărat, în locul canapelei extensibile. Cu spatele la noi, Sterling a aşezat cutia pe pat şi a început s-o desfacă.

— Cum a fost la examen? ne-a întrebat, fără să se întoarcă.

— Splendid, a răspuns Lia, înfăşurându-şi o şuviţă de păr întunecat în jurul degetului arătător. Cum a fost evaluarea psihologică impusă de autorităţile federale?

— Aşa şi-aşa, a spus Sterling, întorcându-se spre noi. Tu cum mai eşti, Cassie? a întrebat.

După tonul vocii, am intuit că ştie răspunsul.

Unii oameni spun că oasele frânte se refac mai puternice. În zilele bune, îmi spuneam că e adevărat, că de fiecare dată când lumea încerca să mă frângă, deveneam puţin mai greu de frânt. În zilele proaste, bănuiam că o să

rămân stricată pe veci, că anumite părţi ale fiinţei mele n-aveau să se refacă niciodată cum trebuie – şi că acelea sunt părţile datorită cărora îmi căpătasem talentele.

Datorită cărora casa asta şi cei care locuiau în ea deveniseră *acasă* pentru mine.

— Sunt bine, am spus.

Lia s-a abţinut să-mi comenteze răspunsul. Alături, Sloane şi-a înclinat capul într-o parte, privind-o pe Sterling cu o expresie debusolată.

— Te-ai întors, i-a spus, încruntându-se. Probabilitatea întoarcerii tale era destul de mică.

Agenta a privit din nou spre cutiile de pe patul ei.

— Când sorţii nu sunt în favoarea ta, a spus, scoţând ceva dintr-o cutie, trebuie să schimbi regulile.

Expresia de pe faţa lui Sloane a arătat destul de clar că afirmaţia asta i se pare cam dubioasă. Eu eram prea ocupată încercând să ghicesc ce înseamnă schimbarea asta a regulilor ca să mă pot gândi chiar şi o clipă la probabilităţi şi sorţi.

Ai fost îngropată de vie într-un coşciug de sticlă, cu o cobră adormită aşezată pe piept. M-am gândit la jocul lui Sterling cu Scarlett Hawkins. În situaţii imposibile era nevoie de soluţii imposibile. Veronica Sterling venise aici mai curând cu gândul de a desfiinţa programul şi acum se muta cu noi.

Ce-mi scăpa?

— Înseamnă că te-ai săturat de fugă?

M-am întors şi în pragul uşii din spatele nostru l-am văzut pe Judd. M-am întrebat de cât timp stă acolo şi i-am cântărit întrebarea în minte. Sterling crescuse sub ochii lui. Când părăsise FBI-ul şi întorsese spatele programului ăstuia, se distanţase şi de el.

— Nu plec nicăieri, i-a spus agenta.

S-a dus la noptieră şi a dezvelit obiectul pe care-l ţinea în mână, aruncând hârtia protectoare.

O ramă pentru fotografii.

Mi-am dat seama, înainte chiar s-o fi privit mai de aproape, ce o să găsesc încadrată în ea.

Două fetiţe, una cu părul întunecat, cealaltă cu părul deschis la culoare. Amândouă zâmbeau la cameră cu gurile până la urechi. Celei mai mici – lui Scarlett – îi lipseau cei doi dinţi din faţă.

— Nu plec nicăieri, a repetat Sterling.

M-am uitat pe furiş la Dean, înţelegând instinctiv, înainte chiar să ni se fi întâlnit privirile, că aceleaşi gânduri îi treceau şi lui prin minte. Sterling petrecuse mult timp înăbuşindu-şi sentimentele. Încercând să nu se implice emoţional, să ţină sub control persoana care fusese.

— Nu vreau să întrerupt un moment atât de înduioşător, a spus Michael, pe un ton suficient de înţepător încât să înţeleg că nu se referă doar la scena dintre Sterling şi Judd – se referea şi la sincronia dintre mine şi Dean. Dar observ o urmă de încordare în maxilarul tău, agentă.

Ochii i s-au plimbat în stânga şi-n dreapta, în jos şi-n sus, trecând în revistă toate detaliile posturii şi ale expresiei sale.

— Nu atât stres, cât… nerăbdare.

Atunci s-a auzit soneria şi Sterling s-a îndreptat de spate, părând uşor mai impunătoare decât cu o clipă în urmă.

— Musafiri, i-a spus scurt lui Judd. La plural.

Briggs a sosit primul, urmat de directorul Sterling. Am presupus că aceştia sunt toţi, dar în curând am înţeles că mai aşteaptă pe cineva.

Pe cineva important.

După câteva minute, în faţa casei a parcat un sedan de culoare închisă. Din maşină a coborât un bărbat. Purta un costum scump şi o cravată roşie. Avea un mers hotărât, ca şi când fiecare pas ar fi fost o etapă esenţială a unui plan mai amplu.

După ce ne-am aşezat cu toţii în camera de zi, agenta Sterling ni l-a prezentat drept directorul Comunităţii Naţionale de Informaţii[{11}].

— Consultant principal al Consiliului Naţional de Securitate[{12}], a recitat Sloane. Raportează direct preşedintelui. E şeful Comunităţii Serviciilor de Informaţii[{13}], care întruneşte şaptesprezece agenţii, printre care CIA-ul, NSA-ul, DEA-ul…

— Şi FBI-ul? a propus Lia pe un ton sec, înainte ca Sloane să enumere toate cele şaptesprezece agenţii pe care le coordona bărbatul din faţa noastră.

— Până în urmă cu o săptămână, a spus bărbatul cu cravata roşie, nici nu ştiam că există programul acesta.

Scopul întâlnirii a devenit curând clar. *Când şansele nu sunt în favoarea ta, trebuie să schimbi regulile.* Agenta Sterling spulberase secretul programului Înzestraţii.

— M-am gândit mult la raportul tău, i-a spus directorul Comunităţii Naţionale de Informaţii. La avantajele şi dezavantajele acestui program.

Punctele lui forte. Punctele lui slabe.

A accentuat *punctele slabe.* Directorul Sterling urmărea scena cu o expresie înmărmurită. Omul acesta era şeful lui. Putea să desfiinţeze programul. Din perspectiva directorului FBI, directorul CNI probabil că putea să-i facă şi altele mai cumplite. Oare câte legi încălcase tatăl agentei Sterling păstrând programul secret?

Sterling se mută cu noi. M-am ţinut cu dinţii de ideea asta. Cu siguranţă, însemna că şeful tatălui ei nu venise ca să-l desfiinţeze. *Cu siguranţă!*

Văzând că directorul Sterling nu e singurul neliniştit de cuvintele sale, bărbatul din fruntea Comunităţii Naţionale de Informaţii ni s-a adresat nouă.

— Agenta Sterling e de părere că acest program salvează vieţi şi că, dacă vi s-ar permite să participaţi la investigaţii curente, aţi putea să salvaţi multe altele, a adăugat, tăcând apoi o clipă. Crede, de asemenea, că nu ne putem baza pe voi să vă purtaţi singuri de grijă şi că nu se poate avea încredere în niciun agent implicat într-o anchetă activă, oricât de bune i-ar fi intenţiile, să vă pună integritatea fizică şi psihică pe primul loc.

I-am aruncat o privire lui Sterling. Nu era doar o critică la adresa programului – se referea şi la ceea ce ne îngăduise *ea* să facem.

Dacă ne lasă să rămânem aici în continuare, dar fără să ne apropiem de cazuri reale? Înainte să fi venit aici, poate că ar fi fost suficient să învăţ să fac profiluri, dar acum nu mai era de ajuns. Aveam nevoie de un ţel. Trebuia să *ajut.*

— În baza evaluării de riscuri realizate de ea cu privire la acest program, a continuat directorul CNI, agenta Sterling a formulat recomandarea ca programul să fie restructurat, ca Judd Hawkins să fie desemnat reprezentant al intereselor voastre şi ca toate devierile de la protocol să necesite aprobarea respectivului reprezentant, indiferent de posibilele avantaje pentru un caz.

Restructurat. Am întors cuvântul pe o parte şi pe alta în gând. În faţa mea, directorul Sterling şi-a încordat maxilarul, dar, în rest, expresia i-a rămas impasibilă. Dacă recomandarea fiicei lui era admisă, Judd ar fi devenit factorul de decizie de ultimă instanţă cu privire la ceea ce putem şi ceea ce nu putem să facem.

Judd, nu directorul Sterling.

— Anul acesta veţi împlini optsprezece ani cu toţii? a întrebat bărbatul care venise pentru a ne hotărî viitorul.

Formulată de cineva care dădea socoteală direct preşedintelui, întrebarea

a sunat mai curând ca un ordin.

— Au rămas două sute patruzeci şi trei de zile, a confirmat Sloane.

Ceilalţi ne-am mulţumit să dăm din cap.

— Trebuie să rămână în culise, a spus, întorcându-şi privirea de o greutate degajată asupra directorului. Astea sunt regulile.

— De acord.

— Agenţii Sterling şi Briggs vor supraveghea participarea lor la toate anchetele, cu aprobarea maiorului Hawkins. Când se va pune întrebarea ce se încadrează şi ce nu în acest program, cuvântul lui va fi decisiv – chiar şi pentru tine.

Directorul s-a încordat, dar n-a ezitat să răspundă:

— De acord.

— Şi data viitoare când o să-ţi treacă prin cap să finanţezi un program inovator în *secret* – să n-o faci!

Directorul Comunităţii Naţionale de Informaţii nu i-a dat ocazia să răspundă. Doar ne-a salutat scurt cu o mişcare a capului şi a plecat.

— Cred că vorbesc în numele tuturor, a spus Michael, când întreb: *Ce Dumnezeu a fost asta?*

Tocmai s-au schimbat regulile, mi-am spus.

— Programul Înzestraţii tocmai a căpătat puţină reglementare oficială, a răspuns agenta Sterling. Urmează să se instituie reguli nou. Protocoale noi. Şi chiar o să însemne ceva. Gata cu excepţiile speciale – n-o să le mai primiţi nici de la mine.

Ne privea cu o expresie severă, dar probabil că Michael a observat ceva ce mie mi-a scăpat, pentru că a zâmbit larg. A zâmbit şi Sterling – uitându-se drept la mine.

— O să ne trebuiască regulile astea, a adăugat, pentru că, începând de mâine, toţi cinci sunteţi autorizaţi să participaţi la anchetele active în calitate de consultanţi.

Nu ne trânteau uşa. Ne-o deschideau. În loc să-mi fure ţelul, îi dăduseră o nouă suflare.

Pătrundeam într-o lume cu totul nouă.

MULŢUMIRI

La fel ca prinderea ucigaşilor, scrierea unei cărţi e o muncă de echipă şi mă consider incredibil de norocoasă pentru că am avut posibilitatea să colaborez cu oameni atât de minunaţi. Le mulţumesc în primul rând celor două redactore încântătoare care au îndrumat cartea de la primele etape şi până la cele din urmă: Catherine Onder şi Lisa Yoskowitz. Nu pot exprima cât de norocoasă mă simt pentru că am avut parte de un asemenea sprijin şi cât de mult a fost îmbunătăţită cartea datorită experienţei şi devotamentului lor. Aş vrea să-i mulţumesc şi lui Niamh Mulvey, care a susţinut *Înzestraţii* în Regatul Unit, precum şi echipelor minunate de la Hyperion şi Quercus, care au ajutat seria să-şi găsească cititorii. O mare parte din munca care stă la baza unei cărţi e depusă în culise şi sunt recunoscătoare pentru tot efortul depus pentru cea de faţă!

Mulţumiri şi lui Elizabeth Harding, Ginger Clark, Holly Frederick şi Jonathan Lyons – toate sunt agente incredibile! Asemănător talentelor Înzestraţilor, abilităţile lor sunt aproape supranaturale. Ca în cazul primului volum, le mulţumesc tuturor celor de la The Dino De Laurentiis Company, mai ales Marthei de Laurentiis şi lui Lorenzo De Maio (care m-a întrebat cândva ce caz îl bântuie pe Briggs drept „cel care i-a scăpat”).

În sfârşit, le sunt profund datoare tuturor persoanelor din viaţa mea care mă ajută să-mi păstrez cumpătul când munca de scriitoare începe să-mi ia minţile: familiei mele minunate, NLPT & Ti30, tuturor celor de la Universitatea din Oklahoma şi minunatei şi primitoarei comunităţi a scriitorilor de literatură YA. Îi mulţumesc lui Rachel Vincent pentru că mi-a ţinut companie în timp ce am scris şi pentru Se-ul[14] înfrăţit cu al meu, şi lui Ally Carter, care nu doar că mă ajută să găsesc idei, ci mă şi închide în debara când se apropie termenul de predare, dovadă că e o prietenă adevărată şi minunată. Le sunt recunoscătoare şi lui Carrie Ryan, Melissei de la Cruz şi lui Rose Brock, pentru concediile scriitoriceşti, pentru Rose Fest şi pentru aventuri! Cartea de faţă a fost revizuită în Cornwall, unde Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson, Cassandra Clare, Joshua Lewis, şi Kelly Link mi-au oferit atât susţinerea lor morală, cât şi cea creatoare – ca să nu mai pomenesc oportunităţile de distracţie. Sunt foarte recunoscătoare atât faţă de voi, cât şi pentru voi.

În sfârşit, aş vrea să le mulţumesc tuturor cititorilor care au susţinut

prima carte – şi au aşteptat-o cu nerăbdare şi pe cea de-a doua. Abia aştept să vedeţi ce-i aşteaptă în continuare pe Cassie şi pe prietenii ei!

Al doilea volum din seria *Înzestrații*

Un thriller psihologic criminal de captivant!

La scurt timp după ce a fost recrutată într-un program de elită al FBI-ului pentru adolescenți cu abilități înnăscute de rezolvare a crimelor, **Cassie Hobbes** abia a scăpat cu viață în urma confruntării cu un criminal obsedat de mama ei și de circumstanțele misterioase în care aceasta a murit.

Când încep să apară victimele unui nou criminal în serie, Înzestrații sunt atrași într-un caz activ, care îl vizează direct pe unul dintre ei: ucigașul este un imitator perfect al tatălui încarcerat al lui Dean – un bărbat pe care tânărul își dorește cu disperare să-l uite.

Acum, mai mult decât oricând, Înzestrații trebuie să înțeleagă cum funcționează mintea unui criminal brutal și să-i descifreze jocurile minții – dacă nu vor să fie prinși în capcana lui letală.

În stilul ei caracteristic, Jennifer Lynn Barnes îmbină indiciile subtile, intriga ingenioasă și întorsăturile de situație într-un thriller palpitant, care îi va ține pe cititori cu ochii lipiți de pagini – și îi va îndemna să se uite din când în când peste umăr.

storiabooks.ro

14+

ISBN 978-630-6525-55-3

YA COLECȚIA YOUNG ADULT

{1} United States Department of Homeland Security (DHS), departament al guvernului SUA însărcinat cu probleme de securitate internă (n. t.).

{2} General Educational Development; în SUA, testele GED reprezintă o metodă alternativă de evaluare a cunoştinţelor corespunzătoare ciclului de învăţământ secundar şi promovarea lor conferă un certificat echivalent diplomei de absolvire a liceului (n. t.).

{3} Internal Revenue Service, agenţia de administrare fiscală a SUA (n. t.).

{4} Joc în cadrul căreia participanţii trebuie să treacă pe sub o bară orizontală dispusă la înălţimi cât mai mici, fără s-o deplaseze sau să cadă (n. t.).

{5} Organizaţie internaţională care întruneşte persoane cu coeficient de inteligenţă ridicat (n. t.).

{6} Ligă atletică întrunind universităţi particulare americane de elită situate în regiunea Noua Anglie, din nord-estul SUA; termenul poate denota şi universităţile în sine (n. t.).

{7} Joc de societate în care jucătorii împărţiţi pe echipe trebuie să ghicească cuvintele ilustrate de coechipieri prin desene (n. t.).

{8} Al cincilea amendament al constituţiei SUA, care, printre altele, acordă cetăţenilor dreptul de a refuza să prezinte mărturii incriminatoare relativ la propria persoană (n. t.).

{9} Office of the Director of National Intelligence (ODNI), instituţie care coordonează activităţile tuturor serviciilor de informaţii din SUA, printre care şi FBI-ul (n. t.).

{10} Hamlet. Prinţul Danemarcei, trad. Adolph Stern, Bucureşti, Editura pentru Literatură Contemporană, Universitatea din Bucureşti, 2016, p. 82 (n. t.).

{11} Director of National Intelligence (DNI) (n. t.).

{12} United States National Security Council (NSC) (n. t.).

{13} United States Intelligence Community (IC) (n. t.).

{14} Sau Sinele, concept freudian, acea parte a psihicului uman care cuprinde instinctele şi impulsurile inconştiente care ne motivează comportamentul (n. t).